

Không Cần Thận Nhặt Được Ông Chủ Lớn

Contents

Không Cần Thận Nhặt Được Ông Chủ Lớn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	15
5. Chương 5	21
6. Chương 6	31
7. Chương 7	36
8. Chương 8	45
9. Chương 9	48
10. Chương 10	56

Không Cần Thận Nhặt Được Ông Chủ Lớn

Giới thiệu

Ah, ven đường có một người đàn ông bị thương nha! Cô có nên cứu anh hay không đây? Ai da! Thầy b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-can-than-nhat-duoc-ong-chu-lon>

1. Chương 1

“Tôi không muốn thấy những người này nữa.”

Một tập hồ sơ màu tím, bay qua thành ghế da màu nâu đỏ, phi thẳng rơi trên bàn làm việc.

Đây là một trong những thm việc, bên trong sẽ có hạng mục công việc Phó Thần Phong muốn phân công.

Mà tập tài liệu này, từ trước đến giờ chính là danh sách nhân viên Phó Thần Phong muốn fire.

Trải qua trong vòng ba năm, Phó Thần Phong đã fire 36 trợ lý đặc biệt, tên của bọn họ đều ở đây xuất hiện qua bên trong hồ sơ màu tím này.

Cho nên, mỗi lúc khi cậu nhìn thấy Phó Thần Phong ném ra cái tập hồ sơ màu tím này, đầu tiên chính là xanh cả mặt, thời điểm cầm nó lên, mồ hôi lạnh đã từ thái dương một đường chảy tới cổ.

Mặc dù cậu tự nhận mình và Phó Thần Phong đã có sự hợp tác vô cùng ăn ý, nhưng là tính tình của Phó Thần Phong nổi danh là trở mặt không biết người, chuyện gì đối với Phó Thần Phong mà nói đều là có thể, chỉ cần có thể tranh thủ đến lợi ích lớn nhất cho công ty.

Xem xong danh sách bên trong tập hồ sơ này sau đó, không có phát hiện có tên mình, Lưu Bính Hán cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là. . . . .

“Ngài. . . . . Ngài muốn khai trừ Phó. . . . . Phó tổng giám đốc?”

Bởi vì quá kinh ngạc, cho nên không nhịn được hỏi. Mặc dù cậu biết, một khi Phó Thần Phong đưa ra quyết định, “Không tới phiên” cậu nói lên chất vấn.

“Bớt nhiều chuyện đi. Vị trí Phó tổng giám đốc không phải lấy ra để phụng dưỡng người già.” Phó Thần Phong lạnh lùng nói.

Anh chịu trả lời nghi hoặc này của Lưu Bính Hán, bày tỏ anh đối với cậu coi như hài lòng. Nếu đối lại là người khác, Phó Thần Phong căn bản cũng không để ý tới.

“Nhưng là, nhưng ông ấy không phải là chú của ngài sao?”

“Chú thì thế nào? Cái công ty này là cha tôi một tay tạo dựng lên.”

“Nhưng là. . . . . giám đốc nhân sự Chương Khả San, chỉ sợ chị ta cũng không dám ban bố ra lệnh này.”

Lưu Bính Hán thật sự rất nhức đầu.

“Nếu như cô ta không dám nói, mời đem hồ sơ cầm về, tôi lại nhiều hơn nữa thêm một cái tên ở phía trên. Hoặc là, cậu không dám đưa?”

Sự chịu đựng của anh đến chỗ này đã là cực hạn.

“Tôi lập tức đi.”

Lưu Bính Hán nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Cậu bình sinh không có chí lớn, lời răn chính là: không nên vì người khác mà hại chết mình.

30’ sau, Phó Mẫn lửa giận hừng hực vịn tay nắm đem cửa phòng làm việc mở ra, trực tiếp “Đụng” vào phòng làm việc này.

“Cháu đây là có ý gì! ?” Phó Mẫn Hòa ném tập hồ sơ màu tím lên bàn, tức giận bức người mà lập tức rống.

Nếu không phải là ông ta vừa vịn đi vào phòng làm việc của Chương Khả San, dám đoạt lại tập hồ sơ màu tím đó từ trên tay cô ta, đợi đến khi danh sách này được dán lên bảng thông báo, thì Phó Mẫn Hòa ông còn có thể làm người sao?

Đường đường là Phó tổng giám đốc của Phó thị quốc tế, cứ như vậy không hề báo động trước mà bị bỏ cữ thay mới mất coi là gì! ? Huống chi, ông ta còn là chú của Phó Thần Phong.

Phó Thần Phong quay qua đối mặt với Phó Mẫn Hòa, đi thẳng vào vấn đề đối với anh nói: “Ý nghĩa của tập hồ sơ màu tím, chú rất rõ ràng. Cháu muốn mời ngài về nhà dưỡng lão.”

“Tại sao chú phải dưỡng lão? Chú mới năm mươi bốn tuổi, tốn hơn nửa đời người mới bò đến vị trí này, cháu lại muốn chú hiện tại liền về nhà dưỡng lão! ?”

Phó Mẫn Hòa tự nhận là thân phận trưởng bối, chưa bao giờ đem Phó Thần Phong để ở trong mắt.

Đối với ông ta mà nói, Phó Thần Phong chẳng qua là một tên tiểu tử thậm chí vết mũi còn chưa sạch, có thể lên làm tổng giám đốc, là do anh trai của ông ta chết quá sớm, quá ngoài ý muốn, cho nên mới không kịp đem hết thầy giao phó rõ ràng, nếu không nhất định sẽ đem “Phó thị đế quốc” giao ình.

Đối với chuyện này, ông ta đã canh cánh trong lòng ba năm, ba năm này, ông ta không lúc nào không cảm thấy tức giận khó đề nén, đặc biệt là mỗi lần khi thấy Phó Thần Phong xem thường trưởng bối.

“Một tháng này có hai mươi hai ngày làm việc, nhưng chú đến công ty chỉ có mười một ngày; một tháng này có 48 buổi họp phải họp, mà chú đều vắng mặt cả 48 buổi; một tháng này có 54 phần báo cáo cần viết, chú chỉ báo cáo 10 cái; một tháng này có 308 quyết sách phải đưa ra quyết định, chú chỉ quyết định mười cái.”

Những số liệu này nhất thời làm Phó Mẫn Hòa khó chịu, chỉ có thể chuyển sang dùng “Ôn tình thế công” .

“Cháu cũng biết, chú lớn tuổi một chút, mùa đông năm nay Đài Bắc lại lạnh như thế, chú bị cảm cúm từ đầu tháng đến bây giờ cũng còn chưa có tốt. . . . . Nhưng, chú không giây phút nào đem những chuyện này để ở trong lòng.”

“Cho nên cháu mới nói, mời ngài về nhà dưỡng lão, không phải sao?”

“Phó Thần Phong! Cháu có biết cháu bây giờ đang cùng ai nói chuyện hay không! ?”

Phó Mẫn Hòa tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Đều đã nói rõ lý lẽ thuyết tình nhưng mà ông ta, cứ như vậy lấy thân phận trưởng bối ra áp anh.

“Cháu biết rõ, cháu không phải gọi ngài là chú sao? Hay là muốn cháu gọi ngài là Phó tổng giám đốc?”

“Phó Thần Phong! nếu mày biết phải hô tao một tiếng chú, thì không nên đối với tao thái độ lớn lối như vậy, không nên đem dáng vẻ Tổng giám đốc bày ra cho tao xem.”

“Phó Mẫn Hòa!” Phó Thần Phong không lưu cho ông ta chút mặt mũi nữa, “Chính là vì tôn trọng cha tôi, coi trọng ông ấy gây dựng một mảnh giang sơn này, cho nên, tôi không thể lưu nhân viên như ông.”

“Được! Được! Phó Thần Phong mày được lắm, trong mắt không có tôn trưởng ! Vậy chúng ta chờ xem, xem mảnh giang sơn này cuối cùng là rơi vào trên tay người nào!” Phó Mẫn Hòa quăng xuống lời nói hung ác.

Nghe vậy, Phó Thần Phong đề xuống điện thoại trên bàn. Trong vòng hai giây, hai người vạm vỡ mở cửa ra, bày ra thủ thế “Mời”.

Đối với cái loại sỉ nhục này, Phó Mẫn Hòa tuyệt đối không thể tiếp nhận, ông ta hung hăng trợn mắt nhìn Phó Thần Phong một cái.

Phó Thần Phong không chút nào để ý, xoay người trước một bước rời phòng làm việc.

“Phó Thần Phong, mày thật là quá đáng! Mày. . . . . Chúng ta cứ chờ xem! Tao sẽ để ày biết gừng càng già càng cay, mày không nên quá đắc ý!” Phó Mẫn Hòa kêu gào sau bóng lưng Phó Thần Phong.

Hai vị vạm vỡ thấy ông ta tâm tình kích động, dứt khoát đem Phó Mẫn Hòa một đường lôi ông ta ra khỏi cửa chính Phó thị quốc tế.

“Được! Phó Thần Phong, mày nhớ kỹ cho tao! Tao nhất định phải cho tiểu tử thú vị không biết trời cao đất rộng như mày một chút giáo huấn!”

“Lật Long” hành động muốn nói trước tiến hành.

Đi ra cửa chính, Phó Mẫn Hòa lập tức nhấn điện thoại, đối với một người đầu dây bên kia nói: “Long nên lật rồi. . . . .”

2. Chương 2

Vào cuối mùa thu, hoàng hôn sẽ hơi lạnh, xe thể thao Mercedes – Benz chạy băng băng trên đường phố Đài Bắc, cảm giác thật thoải mái.

Phó Thần Phong đã từng tốn thời gian hai năm, một mình đến vùng quốc gia băng giá du lịch, cho nên, thời tiết thu đông ở Đài Loan đối với hắn mà nói, cũng không tính là lạnh.

Xuất ngoại du lịch hai năm, anh dựa vào thực lực của bản thân, bất kể gặp loại khó khăn gì, anh đều không cho phép mình bị đánh bại.

Mãi hết thấy kỳ lạ phải cảm tạ cha của anh, là cha anh luôn đi vì anh yêu cầu nghiêm khắc, cho nên tạo cho anh tính tình kiên nhẫn.

Đột nhiên, anh phát hiện có một chiếc xe màu đen từ phía xa đi cùng một con đường với anh, vì chứng thật, anh lái xe đến một vùng núi nơi anh đã vô cùng quen thuộc.

Tiếp theo, anh gia tăng tốc độ muốn bỏ rơi chiếc xe kia, chiếc xe kia lại theo sát ở sau. Ở một chỗ cần quay tay lái, chiếc xe kia chẳng những không có chậm lại, ngược lại thừa dịp Phó Thần Phong chậm lại thì nhấn ga vọt tới phía trước và chạm ——

Phó Thần Phong liền cả người cả xe lăn xuống dưới chân núi.

*****

“50 vạn? !” Để linh thường người hiển nhiên rất không hài lòng. “Phải là một trăm vạn, Phó tổng.”

“Mày là ngớ ngẩn sao? Kế hoạch lật Long mày chỉ tiến hành có một nửa, còn muốn một trăm vạn? !” Phó Mẫn Hòa tức giận chỉ trích.

Trên thực tế, ông ta căn bản cũng không trả tiền.

“Phó tổng, đó là chúng ta đã nói rồi đấy. Nếu không tôi hiện tại đi tìm hắn, đem hắn giết.”

“Mày hiện tại đi đâu để tìm người? Mày tốt nhất cầu nguyện hắn sẽ không sống trở lại, nếu không, tao đây 50 vạn cũng muốn đòi lại, ”

“Phó tổng. . . . .”

“Mày tốt nhất phải rút cho xa xa. Vụ án đã làm rồi, mày bây giờ không trở lại so với Phó Thần Phong không trở lại, đối với tao mà nói quan trọng hơn. Mày hiểu ý của tao chứ?”

Lý Liên Nhất dĩ nhiên hiểu. Chuyện này không thể bị điều tra ra, mặc dù hắn vạn lần không muốn, nhưng là hắn ta giờ phút này điều có thể làm, chính là rời đi, đợi ngày sau tình thế biến chuyển mới quyết định.

Hắn ta nghĩ, hắn không có người thứ hai biết chuyện này. Bởi vì lúc ấy trong núi sương mù mờ mịt, tầm mắt không rõ, hơn nữa ở vùng núi dân cư rất thưa thớt, bất kỳ “Ngoài ý muốn” xảy ra cũng làm cho người rất khó phát hiện.

Chỉ là, trên thực tế, lúc ấy Lý Liên Nhất thật ra thì cũng bị theo dõi.

Càng chính xác mà nói, ở vùng núi hẻo lánh trình diễn màn xe hơi truy đuổi, tổng cộng là ba chiếc xe. Nhưng mà bởi vì cuối cùng chiếc xe màu hồng kia, mà-tize dễ thương, so sánh với nhau, thật sự chậm quá, cho nên bị quãng lại từ xa, cũng không có tận mắt chứng kiến tai nạn xảy ra.

Chiếc Ma-tize kia chủ xe là Lê Tư Á, vốn là hôm nay mục đích của cô là tới đông khu, cũng không có nghĩ đến xe mới vừa ra đầu hầm, liền thấy một chiếc xe hơi Benz, bệnh cũ lại tái phát cô lập tức truy đuổi xe Benz, thế là không tự chủ được vội vàng đi theo.

Không ngờ trên đường đột nhiên xuất hiện một chiếc xe thể thao biển số 307 giành đi theo, Lê Tư Á càng không từ bỏ ý định, liền một đường theo tới vùng núi.

Ở cách đó mấy trăm mét, cô loáng thoáng nghe được tiếng va chạm vang lên, khi xe lái đến nơi hiện trường xảy ra chuyện, chỉ phát hiện dấu vết xe hơi té rớt xuống khe núi.

Lê Tư Á dừng xe lại, đẩy cửa xe ra, giày cao gót phủ màu vàng kim một cước từ trong xe bước xuống, dẫm lên mặt đường nhựa đi tới, tiếp theo là cái chân còn lại.

Đứng ở hiện trường phát hiện án, Lê Tư Á hướng dưới vách núi xem rõ ngọn ngành.

“Ách. . . . . Từ nơi này té xuống, không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng, 307 kia thật đúng là độc ác a!”

Lê Tư Á ở tại chỗ tới tới lui lui đi thông thả, trong lòng nhất thời không biết nên làm sao mới phải.

Người kia chưa chết? Nếu như còn sống, cô muốn đi xuống cứu anh ta sao?

Nghĩ tới đây, cô lại nhìn xuống dưới vách núi đáng sợ kia một cái.

“Hay là gọi điện thoại gọi xe cứu thương tốt lắm.” Cô lẩm bẩm nhớ lại, cầm lên điện thoại di động.

Không đúng. Ban đầu nàng tiên cá chính là tìm người tới cứu vương tử kia, công lao mới có thể bị người phụ nữ khác cướp đi, cho nên, cô phải tự mình cứu anh ta.

Nghĩ tới đây, cô lại nhìn xuống sườn núi lần nữa, mặc dù vẫn “Da da tỏa Lưu” , nhưng cô vẫn tự nhủ:

“Hoàn hảo nha. . . . . Độ dốc mới có 45 độ. . . . . Ừ. . . . . Nèn. . . . . Không làm khó được mình. . . . . đi? !”

Vì chủ xe Benz, Lê Tư Á quyết định phóng tay đánh một trận.

Để cho an toàn, Lê Tư Á cởi ra giày cao gót, sau đó từ trong xe lấy ra một cái sợi dây rất dài, đó là lần trước lúc dọn nhà để lại trên xe , không ngờ tới hôm nay cư nhiên có tác dụng.

Cô đem sợi dây buộc chặt một đầu vào hông của mình, một đầu thắt ở trên thân cây to, cứ như vậy bò xuống.

Đối với cô mà nói, hành động này chưa tính là cứu người, mà là trình tự cần thiết “Cùng chủ xe Benz đi chung đường” .

Nhưng, khi Lê Tư Á thấy vết thương chồng chất trên người Phó Thần Phong té trên đất thì, không khỏi đồng tình nhủ mày.

“Này!” Lê Tư Á vừa gọi, vừa dùng ngón tay đâm đâm vào lồng ngực rắn chắc của anh. “Anh có khỏe không? !”

Phó Thần Phong không có phản ứng.

Nhưng là, Lê Tư Á còn không tính toán buông tha, cô không cảm thấy cô sẽ gặp xui xẻo như thế, gặp phải một chủ xe Benz tắt thở.

Thầy bói chính là rất khẳng định nói, cô gần đây có vận tốt sẽ gặp được kim chủ giàu có! Ông thầy tướng số kia một lần muốn giá 5000 nguyên, nhất định ông ta có độ chính xác ở đây.

Cho nên, người trước mắt này, nhất định là người giàu có theo như lời ông thầy tướng số kia. Vô luận như thế nào, cô đều phải nắm chặt cơ hội lần này thật tốt, không thể để cho anh ta cứ như vậy chết.

Lê Tư Á giơ cánh tay non mịn lên thật cao, dùng sức đánh xuống mặt Phó Thần Phong.

Lông mày Phó Thần Phong bỗng nhúc nhích.

Thật tốt quá, thì ra chiêu hung ác này là có hữu hiệu .

Lê Tư Á trong đầu dấy lên một tia hi vọng, tiếp theo liền thở vù vù vào lòng bàn tay sau đó tiếp tục đánh xuống mặt Phó Thần Phong, cho đến lúc Phó Thần Phong bắt chợt mở to cặp mắt, hung hung dữ dữ mà nhìn cô.

“Cô ở đây làm cái gì?” Phó Thần Phong lạnh lùng hỏi cô.

“Tôi?” Lê Tư Á bị Phó Thần Phong đột nhiên mở mắt ra làm sợ hết hồn, lập tức rút tay về.

“Tôi. . . . . Tôi. . . . . Đang muốn gọi điện thoại cầu cứu. . . . .” Cô nói dối.

“Không cho phép gọi! Cô cứu tôi. . . . .”

“Một mình tôi làm sao. . . . .”

Không đợi Lê Tư Á nói hết lời, Phó Thần Phong lại hôn mê.

“Này!” Lê Tư Á lắc lắc thân thể của anh, “Một mình tôi làm sao cứu anh đây? Tại sao không thể gọi xe cứu thương hoặc cảnh sát tới giúp anh? Anh như vậy khiến tôi rất khó khăn. . . . .”

Bất kể Lê Tư Á thế nào đối với hắn vừa gọi vừa lay lay, nhưng không có biện pháp làm ánh mắt của anh, lông mày động lấy một cái.

Thật không thể gọi xe cứu thương hoặc cảnh sát sao?

Ách, anh ta sẽ không phải là tội phạm truy nã chứ?

Thôi! Cô vẫn là đừng quản thì tốt hơn.

Lê Tư Á đứng lên, chuẩn bị đi, nhưng. . . . .

“Anh ta thoạt nhìn kì thực không giống hắc đạo nha. . . . .”

Cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tòa tháp, nói không chừng cô sẽ vì vậy mà gặp được vị kim chủ kia sớm hơn.

“Được rồi, tôi cứu anh, không gọi cảnh sát, anh cao hứng chứ?” Lê Tư Á rất hào khí mà đối với Phó Thần Phong đang bất tỉnh nhân sự nói.

Nhưng là, cô phải thế nào cứu anh ta nha?

Mặc dù vách núi này không nói là rất cao, nhưng là cô nào có biện pháp để khiêng một người đàn ông to cao, bò đến phía trên đây?

Người đàn ông này thật là một phiền toái!

Nhưng, khi Lê Tư Á liếc thấy chiếc đồng hồ kim cương đẹp đẽ vô giá trên tay anh thì không nhịn được vui mừng như ong mề.

A! Lê Tư Á cô chính là đặc biệt ứng phó với những người có tiền phiền toái.

Lê Tư Á cầm lên điện thoại di động, đánh một cú điện thoại ——

”Alo. . . . . anh trai. . . . . Được, được, anh trước đừng niệm em được không? Bạn trai em xảy ra tai nạn xe cộ, anh có thể đến giúp đỡ một chút được không?”

Đúng rồi! Ở chỗ này là XXX. . . . . , không cần báo cảnh sát a, em không muốn bị truyền thông thổi phồng bốn phía, anh cũng biết. . . . . Đúng rồi, tên đàn ông điên khùng đó còn chưa chết tâm, anh cũng biết em có bao nhiêu khổ. . . . .”

Sau khi cúp điện thoại, ước chừng qua 40’, Lê Minh Vĩ liền chạy đến.

Anh với vóc người 185cm cao to, một vai liền đem người đàn ông có hình thể tương tự như anh khiêng lên.

“Người đàn ông này anh chưa từng thấy qua.” Lê Minh Vĩ vừa đi vừa nghĩ: “Tư Á, cầu xin em đừng cứ mãi đối bạn trai có được hay không? Anh sợ toàn bộ đn ng Đi Bc, đu sẽ biến thnh em r của anh, cả ngy tuần san XYZ khng tm đợc em, sẽ ti tm anh, rt phìn nha! Em c th khim tn một chút hay khng?”

“Anh trai, anh đừng ni nh vậy chứ! Em chỉ l còn đang tm kiếm chn i, anh cũng khng biết chn i c bao nhieu kh tm. Hung chỉ, em ni đu l tnh yu đích thực nha!”

“Tình yêu đích thực? !” Nói đến đây Lê Minh Vĩ liền nổi cáu, ”Em nào có biết ngày hôm qua Doãn Phương Chính chạy đến tìm anh, khóc đến một vốc nước mũi, một chậu nước mắt đấy.

Còn nữa, lần trước thần tượng siêu sao gì gì đó, bị em làm được muốn tự sát, tin tức nóng sốt đến hai tháng cũng chưa từng dứt đoạn. Em có thể từ bi một chút hay không, bỏ qua cho những người này?”

Lê Tư Á nghe những chỉ trích này, đương nhiên là muốn phản bác.

“Em mới không có đối với bọn họ thế nào! Ai bảo bọn họ vừa đụng đến em liền không làm chủ được mình, ngay cả công việc cũng không làm được, mới có thể làm cho giá trị con người đi xuống. Em ghét nhất loại đàn ông giá trị con người đi xuống!”

“Chân ái không phải dựa vào giá trị con người tới quyết định chứ? Tư Á.”

Mặc dù Lê Minh Vĩ rất rõ ràng cá tính của em gái, nhưng là không nhịn được muốn khuyên răn cô, anh thật sự sợ cô một ngày kia sẽ gặp phải tình sát.

“Em và anh có cái gì khác biệt? ! Anh nói, phụ nữ vóc người không đủ hoàn mỹ, anh sẽ không có biện pháp yêu người đó, em còn lại là không có cách nào yêu loại đàn ông giá trị con người đi xuống.”

“Được rồi được rồi, anh nói chỉ là em...em yêu thế nào liền như thế đi.”

Lê Minh Vĩ gơ hai tay đầu hàng.

Chuyên gia nói, mặc dù năng lực tự biện của đàn ông không kém hơn phụ nữ, nhưng năng lực ngôn ngữ nhưng là rất lớn bại bởi phụ nữ. Anh không muốn cùng phụ nữ cãi cọ quá nhiều, dù sao là biện không ra cái đạo lý gì.

“Tư Á, tên anh ta là gì?”

Lê Minh Vĩ quay lại đề tài.

Anh ta? Tên của anh ta là gì?

Cái vấn đề này làm khó Lê Tư Á.

Cô chỉ biết được anh là chủ của chiếc xe Benz kia, trên tay anh đeo đồng hồ hiệu Dun—hill.

Lê Minh Vĩ nhìn thấy Lê Tư Á ngây người mấy giây, cũng không có phản ứng, chân mày cau lại.

Anh tức giận đối với Lê Tư Á nói: “Bạn trai của em tên gọi là gì, em cũng không biết sao? Chẳng lẽ em chỉ biết anh ta gọi là người có tiền, mà cùng anh ta lui tới?”

“Nào có? !” Lê Tư Á lập tức phản bác. .

“Anh, anh không cần xem thường em như thế có được hay không? ! Bạn trai của em mỗi người đều có tên có họ, em ngoại trừ có thể làm rõ ràng giá trị con người cùng bối cảnh của bọn họ ra, còn rất hiểu rõ mỗi một người bọn họ! Anh ấy. . . . . Anh ấy họ Phan á!”

“Phan cái gì?”

“Phan. . . . . Quan. . . . . Long.” Lê Tư Á cuối cùng bịa ra được một tên họ, “Anh ta gọi là Phan Quan Long!”

“Phan Quan Long. . . . . Phan Quan Long. . . . .” Lê Minh Vĩ niệm cái tên này trong miệng, “Tư Á, theo anh được biết, trong Top 50 Đại Phú Hào Đài Loan, dường như không có cái tên Phan Quan Long này.”

Lê Minh Vĩ là chủ quản cấp cao của một công ty chứng khoán, đối với mấy phú hào tiếng tăm lừng lẫy ở Đài Loan cũng rất hiểu rõ, cho nên vừa nghe đến cái tên Phan Quan Long này, anh lập tức có thể đoán được anh ta không có ở trong hàng Top 50 Đại Phú Hào Đài Loan.

Mà đã thấy nhiều sắc mặt của người có tiền, Lê Minh Vĩ luôn rất phản đối em gái mình qua lại với loại người có tiền này.

Những người đó người người đều không hiểu được khó khăn dân gian, cũng không hiểu phải như thế nào thông cảm người khác. Bọn họ quen thói dùng tiền bạc, quyền thế khiến người cúi đầu, không ngừng chiếm đoạt hưởng lạc. Mà Tư Á như vậy luôn muốn lấy chồng Hào Môn, quả thật chính là lấy hạnh phúc của mình ra đùa giỡn.

Nhưng, cô vẫn không có nghe lời anh.

Đều Phó Thần Phong thả vào ghế sau, hai anh em Lê Minh Vĩ cũng ngồi vào trong xe, lái xe rời đi.

“Vô luận như thế nào, chúng ta là thật lòng yêu nhau!” Lê Tư Á đưa tay khoanh ở trước ngực, chu cái miệng nhỏ nhắn, tức giận quay đầu đi.

“Chỉ là. . . . Anh, anh ấy có thể chết hay không nha?” “Bảo hiểm của anh ta người được lợi ích là em sao? Nếu như còn không phải, anh cũng không cho phép anh ta chết.” Lê Minh Vĩ bày ra cười giỡn.

“Anh!”

Lê Tư Á trừng mắt hạnh. “Tạm thời không có chuyện gì, anh yên tâm đi!”

Lê Minh Vĩ nói “Tạm thời là có ý gì?”

“Chính là anh ấy có thể sống đến khi kẻ thù tìm được đuổi tới giết anh ấy.”

Nói tới chỗ này, nét mặt Lê Minh Vĩ chuyển thành nghiêm túc.

“Tư Á người đàn ông này đã chiêu chọc tới ai, không phải là đưa anh ta cận kề cái chết thì không được sao?”

“Anh, làm sao anh biết anh ấy là bị đuổi giết?”

“Từ thân xe bị tổn thương đã biết được tình huống. Hơn nữa, từ dấu vết bánh xe trên mặt đất cũng có thể biết, người gây ra họa rất quen thuộc đường xá này. Nếu quen thuộc đường xá, cũng không quá có thể bởi vì sai lầm, đem xe trước mặt đụng vào dưới vách núi đi, người kia nhất định là cố ý.”

Lê Tư Á vừa nghe, không nhịn được trong lòng giật mình.

Trời ạ, cô chẳng lẽ đã chọc phải phiền toái ư?

3. Chương 3

Người đàn ông kia quả nhiên một chút chuyện cũng không có.

Nhưng là, Lê Tư Á thực có rất nhiều chuyện!

Anh liên tục ngủ mê man ba ngày ba đêm, có thể bởi vì nguyên nhân chấn thương sợ hãi, ói ra hai lần, lại không có tắm rửa qua, đem ga trải giường tơ tằm trắng tinh của cô làm cho vừa dơ vừa thú vị.

Còn c

Lê Minh Vĩ đột nhiên cảm thấy người đàn ông này được Lê Tư Á yêu rất đáng thương, bởi vì Lê Tư Á yêu là của anh ta tiền, một chút chuyện nhỏ cũng không chịu giúp anh ta làm.

“Em có biết anh ta bắn như thế, vết thương sẽ mừng mủ, sau đó vi khuẩn sẽ chạy đến máu của anh ta, trái tim của anh ta, đầu của anh ta, cuối cùng liên. . . . chết hay không.” Anh phải vì người đàn ông này nói một câu công đạo.

“Chết. . . . Chết. . . .” Lê Tư Á nuốt nước miếng một cái, “Chết ở trên giường của em? Chết ở nhà em?”

Lời này nghe rất làm người ta sợ đến rợn cả tóc gáy, càng nghe Lê Tư Á liên càng sợ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

“Sau đó, em sẽ chân chính biến thành người hại chết anh ta, em hiểu không? Anh ta không có bởi vì vụ tai nạn xe cộ kia mà chết đi, nhưng bởi vì bị thương không có được chăm sóc thật tốt mà chết đi, cho nên hung thủ thật sự giết người. . . . Chính là em!”

“A! Thật là đáng sợ. . . .”

Lê Tư Á bị dọa đến sửng sốt một chút.

“Cho nên nói. . . .” Lê Minh Vĩ thấy “Quý khách” của mình sắp được như ý, dương dương đắc ý. “Em nên làm việc nghĩa không được chùn bước giúp anh ta lau người.”

“Anh, hay anh đi giúp anh ta tắm đi.” Lê Tư Á đề nghị.

“Anh cũng không phải là đồng tính luyến ái, anh không làm!” Lê Minh Vĩ lập tức vô tình cự tuyệt cô.

“Đây hết thấy đều không liên quan tới anh. Nếu không một ngày kia anh ta lên tuần san XYZ, chuyện này bị lộ ra ngoài, anh chẳng phải liền không quen được bạn gái?”

“Anh, em van cầu anh a!”

“Cầu xin cũng vô ích!”

“Anh. . . . .”

Lê Tư Á cố ý dùng giọng nũng nịu gọi anh, không chịu buông tha.

“Anh hẹn khách hàng bàn chuyện, không quấy rầy cô dâu mới các người. Anh đi trước nhé.”

“Anh!”

“Nhớ giúp anh ta tắm đó, nếu không vết thương của anh ta mưng mủ. . . . .”

Lê Minh Vĩ trước khi đi ra cửa, không quên giao phó lần nữa.

“Anh không muốn giúp một tay coi như xong, cầm miệng lại!”

Lê Tư Á vô cùng thống hận Lê Minh Vĩ ở trong lòng, nặng nề mà ném ra cửa chính.

Cô hết sức oán giận nhìn lại người đàn ông xa lạ này.

Từ lúc cô bắt đầu tiến hành kế hoạch hãm làm giàu tới nay, chưa từng có bỏ ra “giúp đàn ông tắm” giá cao như vậy.

Chẳng qua là bị xe hơi Benz của anh hấp dẫn, đuổi theo, không ngờ tới cái gì cũng còn không có được, trước hết chọc tới một đồng phiền toái, còn phải giúp anh làm trâu làm ngựa, thế nào đều không có lợi á!

Huống chi người trước mặt này có thể cái gì cũng không có, lại có một đồng kẻ thù. Dù sao, ở Đài Bắc, đàn ông táng gia bại sản mua xe Benz có khối người.

Lau người. . . . .

Nghĩ đến mình phải hy sinh lớn như thế, Lê Tư Á liền giận đến hai chân muốn đạp người đàn ông bất tỉnh này.

Theo sau thở mạnh ra một hơi, ai. . . . . Cũng không thể để anh ta chết ở chỗ này đi!

Lê Tư Á không cam lòng mà đau xót hạ quyết định.

Cô đi lên phía trước, thấy ga giường hoàn toàn thay đổi, sờ soạng một cái, nước mắt lại muốn rớt xuống.

Ai. . . . . Coi như quyên mười vạn nguyên đến “Hiệp hội cứu trợ tai nạn xe cộ ngoài ý muốn ” đi.

Cô vẫn nhìn Phó Thần Phong, tầm mắt rơi vào áo khoác tây trang Armani thì dừng khí nhất thời tăng gấp bội. Cô hít sâu một hơi, bắt đầu giúp anh cởi y phục bên ngoài.

Bây giờ không có hơi sức đi lật đổ người anh, cuối cùng Lê Tư Á không thể làm gì khác hơn là xuất ra chiêu khó coi nhất, tư thế khó coi nhất ——

Trực tiếp nhảy lên ngồi chồm hổm trên giường, dùng khí lực toàn thân đẩy anh nằm sấp xuống.

Thật vất vả cởi ra y phục bên ngoài, lật người anh một cái, lại nằm ngửa như cũ.

Lê Tư Á tiếp tục giúp anh cởi xuống áo sơ mi sợi tơ. . . . .

Anh ở trong giấc mộng bị kinh sợ quấy rầy, đột nhiên phát ra tiếng hô tựa như kháng nghị .

Này một rống, đem Lê Tư Á hù được nhảy xuống cách giường hai mét, mãi cho đến xác định anh không có tỉnh lại, mới tiếp tục động tác.

Đến khi Lê Tư Á đem cúc áo đều mở ra, chuẩn bị muốn tiếp tục đẩy mạnh thân thể của anh, lúc cúi xuống sơ mi, kinh hãi thấy hai con ngươi trắng lờn của anh thẳng tắp nhìn chòng chọc, trên đầy cảnh giới cùng phòng vệ.

“C. . . . . Đang làm gì?”

“Ti. . . . . Ti. . . . . Ti. . . . .”

Lê Tư Á bị một cú ni hủ đến ni khng ra lời, đợi đến c cui cùng cũng kịp phản ứng, th anh lại hn m bt tỉnh.

“Phù phù. . . . . Dọa chết người.”

Lê Tư Á đưa tay lên quẹt đi mồ hôi lạnh trên trán, thở hổn hển một ngụm khí lớn.

Mở ra áo sơ mi mới giựt mình thấy, lồng ngực của người đàn ông xa lạ này thật rộng lớn thật dày, mà đường cong của bắp thịt lại hoàn mỹ.

Thì ra thân thể của anh là hình dáng này, thật mê người, có sức hấp dẫn như vậy. . . . .

Đây là Lê Tư Á lần đầu tiên trong đời nhìn thấy đàn ông lỏa thể.

Bởi vì, Lê Tư Á luôn cho rằng, hết thấy “Lần đầu tiên” của cô, hẳn là nên phải để lại trọn vẹn cho người đàn ông có tiền nhất.

Cho nên, cô không ngừng tìm kiếm đàn ông có tiền, hiện tại còn chưa có tìm được đàn ông giàu sang như ước muốn, cô không thể tùy tiện bỏ ra tất cả.

Chỉ là. . . . . Cô thật là không ngờ, cuộc sống và kế hoạch, vĩnh viễn đều biến hóa khó lường, cô lần đầu tiên thấy đàn ông lỏa thể, lại là ở đây loại tình huống không thể lựa chọn này.

Thế nhưng, “Ngoài ý muốn” này, hiện tại “Nhìn” . . . . . Vẫn chưa tính là một chuyện tình rất kém cỏi nha!

Bởi vì thân thể anh thật sự là quá hấp dẫn người, vì thế Lê Tư Á không nhịn được duỗi ra ngón trỏ của cô, đâm đâm một cái vào lồng ngực của anh.

(Ed: Chị này gây thơ nai tơ quá... :-P)

Oa, thật là cứng rắn.

Cô bắt đầu có một chút cảm giác tim đập mặt đỏ.

Lê Tư Á đi vào trong phòng tắm bùng ra một chậu nước ấm, bắt đầu cẩn thận rửa vết thương cho người đàn ông này.

Hai tiếng đồng hồ sau, Lê Tư Á thật vất vả giúp anh lau rửa xong, rồi thoa thuốc, cô đã một thân đổ mồ hôi đầm đìa.

Chăm sóc bệnh nhân quả nhiên là một việc khổ sai.

Cô quyết định đến phòng tắm tắm rửa qua, sau đó call cho bạn tốt nhất của cô là Cát Hiểu Tinh ra ngoài đi dạo phố, để khao thưởng mình một chút.

*****

Ngay khi Lê Tư Á rời đi chỗ ở được năm tiếng đồng hồ, Phó Thần Phong cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

Anh mở mắt ra nhìn trần nhà, ngây người thật lâu.

Nơi này là nơi nào?

Tại sao anh lại ở chỗ này?

Người ở nơi này là ai?

Người nơi này là địch hay bạn?

Anh bị thương?

Làm sao bị thương?

Liên tiếp một đồng dấu chấm hỏi xông lên trong đầu, làm cho đầu anh đau.

Nhưng là anh cũng không hốt hoảng, ngược lại rất tỉnh táo ngồi ở trên giường trầm tư suốt một giờ.

Tiếp đó, anh đi vào phòng tắm xối nước tắm.

Như vậy biết đâu có thể để cho đầu của anh tỉnh táo một chút, đem tình huống làm rõ ràng.

Tắm xong, đương lúc Phó Thần Phong quang lõa mà đi ra khỏi phòng tắm, đột nhiên nghe tiếng kêu thảm thiết thê lương của cô gái.

Là Lê Tư Á trở lại.

Anh nhìn cô, trong mắt hiện ra chút nghi ngờ, tâm tình không có phản ứng lớn.

Lê Tư Á chưa tỉnh hồn, sắc mặt tái nhợt. Cô gái này là người cuối cùng trước khi anh hôn mê nhìn thấy, chắc là ân nhân cứu mạng của anh đi?

Chỉ là, cô phản ứng lớn như thế làm cái gì,

Ngay tại thời điểm anh muốn lễ phép hỏi rõ nàng thân phận, thì một cái gối đầu hung hăng đập vào mặt của anh.

”Biến thái chết bầm! Anh là bị đụng vào não đến chấn động rồi sao? Anh tắm xong, sao không quần cái khăn tắm lại rồi mới ra ngoài? Anh là đồ điên ư? Mẹ anh không có dạy anh loại lễ phép căn bản này sao?

Tôi cho anh biết, anh đừng muốn chiếm tiện nghi của tôi, tôi không phải là ở một mình, anh trai tôi tùy thời cũng sẽ trở về, anh tốt nhất cẩn thận một chút, đừng tưởng rằng. . . . .”

Lê Tư Á liên tiếp mắng trong hai phút, hoàn toàn không có cho Phó Thần Phong cơ hội để cãi lại.

Ồn ào chết người đi được ! Khó trách anh luôn đối với phụ nữ chán ghét.

Tại sao anh phải quần khăn tắm mới có thể đi ra ngoài? Đây không phải là thói quen của anh.

(Ed: ek..PTP biến thái, bá đạo chết đi được :-P)

Huống chi, mới vừa rồi trong phòng căn bản không có người, cô đột nhiên xông tới như vậy, là chính cô quá lỗ mãng.

“Tiểu thư. . . . .”

Anh cố gắng muốn chen ngang vào nói một câu, nhưng không ngờ hoàn toàn không địch nổi cô gái tâm thần này.

Lê Tư Á vọt tới điện thoại bên cạnh, cầm lên ống nói.

“Tôi muốn gọi điện thoại báo cảnh sát!”

Anh vừa nghe, lập tức tới giữ chặt lấy cô, đem hai tay của cô kẹp chặt lại rồi ging điện thoại ném ln trn bn tr.

“Mời trc yn tĩnh một chút, c th khng?”

Động tc ny khiến cho khoảng cch giữa bọn họ chỉ còn d khng ti 10 cm.

Một ngời đn ng mi vừa tm xong , ton thn cao thp trn đầy hơng vị x bng thơm, hơn nữa thanh m của anh ta trầm thp đầy từ tính, ging nh l chính thuc gây mê, làm cho cô hôn mê.

Cô cảm giác mặt mình giống như đang bị sốt cao thấy rất đỏ.

Ngượng chết mất!

Anh thấy cô không trả lời, liền tiếp tục hỏi cô: “Xin hỏi, đây là nhà cô sao?”

“Phải . . . . .”

“Là cô đã cứu tôi phải không?”

“Phải . . . . .”

Lê Tư Á chỉ cảm thấy mình bị thôi miên, mặc dù cô còn muốn nhiều lời chút cái gì, nhưng là, tại sao thanh âm của anh ta ôn hòa lễ độ như thế, trấn an cô toàn thân cao thấp mỗi một cái xao động thần kinh?

“Vô cùng cảm tạ ơn cứu mạng của cô.”

Phó Thần Phong rất có lễ phép thả ra tay đang kẹp hai tay của cô, sau đó lại bắt lấy tay cô, loại hành vi này, tựa như đối ứng trên thương trường, thân thiết, nhưng là giữ một khoảng cách.

Mặc dù như thế, anh vẫn vô cùng có sức hấp dẫn.

Lê Tư Á đến giờ phút này mới phát hiện anh có thể không nhất định là người đàn ông có tiền, nhưng nhất định là một đàn ông mê người.

Đường nét thâm thúy, lông mày rậm, sống mũi thẳng, còn có cặp môi mỏng, cử chỉ ưu nhã. . . . . Bộ dáng hiện tại của anh quá hoàn mỹ, thật sự làm cho không người nào có thể liên tưởng tới bộ dáng lúc chật vật của anh là cùng một người.

“Không. . . . . Không khách khí.”

Lê Tư Á như bị cái gì dẫn dắt, nói chuyện khách khí với anh.

Cô cứu anh một mạng, không biết anh sẽ “Cảm tạ cô” thế nào nha. . . . .

“Xin hỏi một chút, nhà cô có cái gì để ăn không? Bụng của tôi thật đói, tôi nghĩ, tôi đã quá lâu không có ăn gì rồi, có phải hay không?”

“Anh đã ngủ liền ba ngày rồi nha! Tôi còn thật sợ anh không có tỉnh lại, đến lúc đó tôi cũng không biết có nên báo cảnh sát hay không.”

“Oh, thật sao? Khó trách tôi cảm thấy bụng trống rỗng.” Phó Thần Phong mỉm cười nói.

“Tôi . . . . . Nhà tôi là không có thức ăn á! Nhưng chúng ta có thể gọi đồ ăn bên ngoài bán a.”

Bởi Lê Tư Á căn bản sẽ không xuống bếp, cho nên trong tủ lạnh vĩnh viễn chỉ có đồ uống.

“Tôi ăn không quen đồ ăn mua ngoài.” Phó Thần Phong lễ phép cự tuyệt.

Nếu như đổi thành người bình thường nói loại lời nói này, nhất định sẽ rước lấy Lê Tư Á xem thường, nhưng là bây giờ lời này nghe vào trong tai Lê Tư Á, lại thành tin tức vô cùng tốt.

Không có thói quen ăn đồ ăn mua ngoài? !

Ừ, tỷ lệ anh là người có tiền càng lớn, bởi vì người có tiền dĩ nhiên không thể nào tùy tiện ăn uống coi như xong, nghĩ cũng biết nha!

“Không có vấn đề.” Lê Tư Á vỗ ngực bảo đảm.

Sau đó, cô cầm điện thoại di động lên, đi tới phòng khách gọi điện thoại.

“Cố tổng. . . . . Là như vậy. . . . . Khụ khụ. . . . . Tôi ngã bệnh. . . . . Hôm nay. . . . . Khụ khụ. . . . . Thật vất vả có chút muốn ăn. . . . . Nhưng tôi. . . . . Khụ khụ. . . . . Không có hơi sức. . . . . Đi ra ngoài. . . . . Khụ khụ. . . . . Mua đồ ăn. . . . . Khụ khụ khụ. . . . .”

Thanh âm của cô đầy khản trương, giống như là giọng điệu của tiểu nữ sinh, hơn nữa còn ồm ỹ.

“Cái gì? Không. . . . . Không cần. . . . . Khụ khụ. . . . . Không cần đến thăm tôi đâu. . . . . Tôi chỉ là cảm xoàng, ngài bận rộn như vậy! Chớ vì tôi mà bận tâm lo nghĩ. . . . .

Tôi. . . . . Tôi chỉ là muốn ăn. . . . . đồ ăn ở nhà hàng Phúc Lâm. . . . . Khụ khụ. . . . . Cái gì? Cố tổng. . . . . Tôi thật sự không biết. . . . . Ngài rõ là. . . . . Được, được. . . . . Tôi sẽ bảo trọng. . . . .

Khụ khụ. . . . . Chính ngài cũng dừng quá mệt mỏi. . . . . Tôi sẽ nhớ . . . . . Ủ. . . . . Đúng vậy. . . . . Thời tiết trở nên lạnh. . . . . Ngài thật phải. . . . . Khá bảo trọng. . . . . Tôi rất cảm kích. . . . . Ngài. . . . . Thật. . . . . Cảm ơn. . . . .”

Sau khi cúp điện thoại, trong vòng ba mươi phút, bên trong phòng khách nhà Lê Tư Á đã bày xếp đầy 30 món ăn, từ trong thức món xào, từ món ăn Nhật đến món ăn kiểu Tây phương đều có.

Vị Cố tổng kia ra tay thật sự hào phóng.

Mặc dù nói lừa gạt người khác quả là không đạo đức , chỉ là, vì trợ giúp người khác thôi! Lê Tư Á tuyệt không cảm thấy áy náy. Dù sao Cố Niệm Thanh đó đã năm mươi tuổi, còn dấu vợ con ra ngoài ăn vụng, coi như đáng đời ông ta gặp xui xẻo.

Phô trương như vậy, khiến Phó Thần Phong xem đến mắt choáng váng.

Bởi vì cô gái này thoát nhìn không giống như là hậu nhân của danh môn, thể nào có năng lực làm ra một tòa hào trạch, một phòng với nhiều nội thất đắt tiền, cùng với một bàn cao lương mỹ vị, thật là làm anh nghĩ không ra.

Cô đến tột cùng là làm cái gì?

Vậy mà, nhất là anh kinh ngạc cũng là. . . . .

“Thế nào cô biết được tôi thích ăn đồ ăn ở nhà hàng Phúc Lâm kia?”

Không thể nào? Khéo như thế?

“Thật sao? Tôi cũng thích nha!”

Thành công đánh ra gậy thứ nhất, Lê Tư Á mở cờ trong bụng.

“Vậy thì hưởng thụ thật tốt đi!”

Cô cầm lên chiếc đĩa đưa cho hắn.

“Đúng rồi. . . . . Anh tên là gì nhỉ?”

“Tôi. . . . .” Phó Thần Phong trầm tư một chút, trả lời: “Tôi không biết.”

Không, biết, nói.

Ba chữ này đối với Lê Tư Á mà nói, thật là sấm sét giữa trời quang.

Không có thân phận, ở đâu ra địa vị? Lấy tiền tài ở đâu nha?

Nhưng là, cô cũng không có lập tức biểu hiện ra, chỉ là cố làm thoải mái mà vừa ăn vừa hỏi: “Anh nói đùa sao!”

“Không phải.” Phó Thần Phong nghiêm túc trả lời cô, ”Tôi có thể bởi vì bị đụng nghiêm trọng, cho nên tạm thời mất đi trí nhớ.

Chỉ là, không có quan hệ, tôi còn có một chút ấn tượng mơ hồ. Có thể cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ nhớ lại được.”

Lê Tư Á vừa nghe đến câu này, tâm liền chìm xuống.

Thời gian, phải bao lâu? Tuổi thanh xuân của cô có hạn a.

“Trước tiên, tôi có thể ở nơi này không?” Phó Thần Phong rất có lễ phép nói lên “Yêu cầu” .

“Ồ. . . . . Ở đây. . . . . Nơi này?”

Lê Tư Á vừa nghe, trong miệng đang nhai đầy thức ăn thiếu chút nữa phụt ra ngoài.

Cô nam quả nữ. . . . . Anh ta. . . . . Sẽ không muốn sàm sỡ cô chứ?

“Tôi mất đi trí nhớ, không có chỗ có thể đi.”

Chẳng lẽ chỉ là một tên vô lại đi?

“Chuyện này. . . . .”

“Tôi sẽ không ăn không ở không , tôi có thể giúp cô làm một ít chuyện.”

Cô chưa bao giờ cần đàn ông cung cấp tiền bạc ngoại trừ đồ vật chất. Cho nên, giao dịch này đối với cô mà nói, hiển nhiên không có lợi.

“Tôi không cần anh giúp tôi làm cái gì.”

“Vậy tôi có thể cùng anh trai cô thương lượng.”

Không cần. Anh trai cô vẫn cho rằng anh ta là bạn trai tâm nhậm của cô, còn muốn đi tìm anh ấy thương lượng! Lời nói dối không phải bị lộ chân tướng.

“Không cần phiền phức như thế.”

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ.

Phó Thần Phong quyết định xuất ra tuyệt chiêu ——

“Tôi mới vừa rồi lục thấy bóp da của tôi.”

Phó Thần Phong từ trên người tìm ra bóp da, mở ra vội tới cho cô xem.

“Trừ không có giấy tờ tùy thân ra, có một xấp tờ tiền một nghìn nguyên. Số tiền này coi như là thù lao, có thể không?”

Vừa nghe tới mùi của tiền giấy, Lê Tư Á đặt đôi đũa lên bàn rồi nhận lấy, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất cầm lấy chúng tính toán rõ ràng.

”Hai mươi vạn ư! Anh ra cửa mang nhiều tiền như vậy làm gì? Không chừng người kia cũng là bởi vì thấy tiền sáng mắt mới đụng anh.

Hay là, anh vừa lúc cướp ngân hàng? Hoặc là, anh mới từ trên người phụ nữ lừa gạt đến một đồng tiền mặt, chồng người ta không có cam lòng, cho nên mới đuổi giết anh. . . . .”

Lê Tư Á nhìn thấy tiền, hưng phấn đến độ không có biện pháp dừng lại lời nói.

Hai mươi vạn nha. . . . .

“Tôi không biết.” Phó Thần Phong trả lời không được vấn đề của cô.

Chỉ là, sức tưởng tượng của cô thật vô cùng. . . . . Phong phú.

“Vậy. . . . . Vậy cũng tốt.”

Nể tình mấy đồng bạc, Lê Tư Á đồng ý.

“Nhưng có mấy chuyện mời phải tuân thủ. Thứ nhất, anh phải đóng giả là bạn trai của tôi, bởi vì tôi đã nói với anh tôi như vậy. Thứ hai, mời giả mạo tên của anh là Phan Quan Long, bởi vì tôi cũng đã nói với anh trai như vậy. Thứ ba, quan hệ bạn trai bạn gái giữa chúng ta chỉ là đóng kịch, mời anh không nên nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi, nếu không tôi gọi là anh ăn không xong đâu!”

“Rất hợp lý, tôi chấp nhận. Xin yên tâm, tôi không phải tên háo sắc.”

“Này tiền mặt tôi liền thu. Trong vòng một tháng nếu như anh còn không đi, tôi sẽ báo cảnh sát.” Lê Tư Á vừa cất xấp tiền mặt này, vừa giao phó lập trường cùng nguyên tắc của cô.

“Ừ.”

Đợi tra rõ chân tướng anh bị mưu sát, bắt được hung thủ trước, vì bảo đảm an toàn của mình, Phó Thần Phong quyết định trước giả bộ mất trí nhớ, ẩn náu.

Mà nơi này là anh chọn đầu tiên, bởi vì tuyệt đối không có ai nghĩ đến, anh chán ghét phụ nữ, nhưng lại núp tại nơi ở của phụ nữ.

4. Chương 4

“Còn không có tìm được người sao?”

Bên trong phòng làm việc của Tổng giám đốc Phó thị quốc tế bận rộn thành một đoàn.

Nhất là Lưu Bính Hán, đối ngoại có ứng phó không xong với giới truyền thông, cảnh sát hỏi thăm, cùng không dứt nghiệp vụ công ty, đối nội là phải giấu giếm tin tức này, tránh khỏi lòng qun dao động.

Lúc này, Ph Mẫn Hòa lại tung ra tin đồn, muốn giành lấy Ph thị quốc tế. Này làm Lu Bính Hán càng thêm khẩn trương, bởi vì lý thế lực của cậu, tuyệt đối đánh không lại Ph Mẫn Hòa.

Nhưng là, cậu không thể không bảo vệ địa vị cho ông chủ của mình. Ông chủ của cậu còn sống, mà vị trí của cậu. Lu Bính Hán cũng nghĩ như vậy.

Ra khỏi tai nạn xe cộ, nhưng không có tìm được thi thể, như vậy, nhất định là được người khác cứu đi nha. Nếu được cứu đi, tại sao người không có xuất hiện đây? Là bởi vì bị thương nặng? Hay là bởi vì. . . . .

“Lưu trợ lý, xin hỏi ông chủ của các người bây giờ đang ở bệnh viện nào, tôi là chú của hắn, tôi nghĩ tôi nên đi thăm hắn.”

Phó Mẫn Hòa một cước bước vào phòng làm việc của Phó Thần Phong, trực tiếp liền nói rõ ý đồ ý đến.

“Phó tổng. . . . . Ah, không, Phó tiên sinh, tổng giám đốc của chúng tôi trước mắt vẫn còn đang hôn mê, sẽ không có biện pháp tiếp đãi khách, thứ cho tôi tạm thời không thể tiết lộ ra.”

Lưu Bính Hán đối với nội bộ công ty tuyên bố, Phó Thần Phong bởi vì tai nạn xe cộ nằm viện, cần tĩnh dưỡng.

Phó Mẫn Hòa nghe đến đó, lộ ra nụ cười âm hiểm.

“Oh, là thế này phải không?”

“Đương nhiên là như vậy.”

“Tôi cũng không hi vọng cháu của tôi chết, tôi ngay cả cơ hội gặp mặt nó lần cuối cùng cũng không có nhìn thấy.”

“Tổng giám đốc cũng không có qua đời, ngài ấy bây giờ đang điều trị.”

“Lưu Bính Hán, cậu tốt nhất nên nói thật.”

“Phó tiên sinh, đây là lời nói thật.”

”Thôi, coi như cậu có thể lừa gạt được nhất thời, nhưng có thể lừa gạt được một đời sao?”

Tôi lại chờ nó một tháng. Nếu như sau một tháng, nó vẫn không ra mặt, tôi liền chuẩn bị triệu tập hội nghị cổ đông, thay thế Tổng giám đốc. Trước đây, tôi hi vọng cậu còn có chút năng lực chống đỡ. . . . . Ha ha. . . . .”

“Phó tiên sinh, rất cảm ơn ngài chỉ bảo. Nếu như không có chuyện gì, mời trở về đi, đừng quấy rầy chúng tôi làm việc.”

“Lưu Bính Hán, tôi khuyên cậu tốt nhất đảo hướng tôi bên này. . . . .”

“Phó tiên sinh, tôi phải làm chuyện tình thuộc bốn phần của tôi rồi, mời về.”

Lưu Bính Hán mời Phó Mẫn Hòa ra khỏi phòng làm việc.

Cậu bắt đầu khổ não, trong vòng một tháng này, Phó Thần Phong có thể trở lại sao?

Cậu đã phái rất nhiều người đến vùng núi đó đi tìm người, nhưng tại sao trừ xe của Phó Thần Phong ra, ngay cả hài cốt cũng không tìm được đây?

Anh ta đi nơi nào?

Đang ở lúc cậu lâm vào trầm tư, điện thoại đột nhiên vang lên.

Cậu nhận điện thoại, “Phòng làm việc Phó Tổng Phó thị quốc tế xin nghe.”

“Lưu Bính Hán.” Đối phương trực tiếp gọi tên tuổi của cậu.

Lưu Bính Hán vừa nghe đến cái thanh âm này, mồ hôi lạnh trên trán liền rớt xuống.

Quá quen thuộc, cái thanh âm này anh thật sự quá quen thuộc. . . . . Hơn nữa trên thế giới không có người thứ hai sẽ có thanh âm tràn đầy quyền uy giống anh.

“Tổng. . . . . giám đốc?”

Lưu Bính Hán vừa nghe, quả thật mừng rỡ.

“Tổng giám đốc, xin hỏi tình trạng thân thể của ngài được không? Ngài đang ở nơi nào? Bao giờ mới trở về?”

“Tôi rất khỏe, nhưng là thỉnh tạm thời giúp tôi giữ bí mật. Cậu có xử lý tốt chuyện tôi tai nạn xe cộ không?”

“Tin tức bên truyền thông đã áp xuống được rồi. Trong nội bộ công ty là không biết ai nói ra ngoài, biết là tai nạn xe cộ, tôi không thể làm gì khác hơn là tuyên bố ngài cũng không có đáng ngại, đang điều trị.”

“Cậu làm rất khá. Hiện tại, tôi tạm thời không thể lộ diện, bởi vì tôi muốn điều tra ra tên hung thủ đã gây tai nạn xe cộ này là người nào, mới giữ kín điều bí mật này.”

“Tôi hiểu rồi. Nhưng là, ngài muốn ẩn núp bao lâu? Mới vừa rồi tiền Phó tổng giám đốc có tới, ông ta nói, một tháng sau, nếu như ngài còn không ra mặt, sẽ triệu tập hội nghị cổ đông, thay thế tổng giám đốc.”

“Cái lão gia hỏa Phó Mẫn Hòa này. . . . . Tôi sớm nên nghĩ đến.”

“Xin hỏi Tổng giám đốc, tôi kế tiếp nên làm như thế nào?”

“Nếu như hung thủ biết tôi còn không có chết, nhất định sẽ lại chọn lựa hành động, cho nên tôi tạm thời sẽ không ra mặt. Cậu trước mời người của trung tin xã từ phương hướng xe gây chuyện đi tìm ra hung thủ đụng tôi, tôi sẽ luôn giữ liên lạc với cậu. Trong thời gian này, vất vả cho cậu rồi.”

“Dạ, Tổng giám đốc.”

Hai người kết thúc trò chuyện.

Ph Thần Phong cúp điện thoại.

Một tiếng trc, L T Á dẫn anh ra ngoi đi dạo ph, cui cùng đến nơi ny.

My phút trc đ, L T Á ném anh ở trc trạm xe điện ngầm, ni mun đi mua đồ ăn, bảo anh đợi c một chút, anh mi nhn cơ hội gọi điện thoại cho Lu Bính Hn.

C gì ny xảy ra chuyện g?

Chẳng lẽ ở nơi no nhiệt ny đã bị người ta trói đi hay sao?

Hay là, cô gặp một Đại Phú Hào, liền theo đuôi người ta về nhà rồi sao?

Nghĩ tới đây, không biết vì sao, ở trong lòng của Phó Thần Phong có một chút chua chua.

Lúc này, Lê Tư Á thần không biết quỷ không hay mà xuất hiện ở phía sau lưng anh.

“Cho anh ăn.”

Phó Thần Phong mạnh mẽ quay đầu, nhìn thấy Lê Tư Á cầm hai cái bánh máu heo trở lại.

(Ed: ta chả biết cái bánh máu heo là bánh gì???? Nhưng thấy cái tên này ngộ ngộ nên cứ để như nguyên tác..hihi...)

“Đây là cái gì?”

“Bánh máu heo a! Toàn bộ Đài Bắc liền cửa hàng này làm bánh máu heo ăn ngon nhất đấy.” Lê Tư Á cười hì hì đối với anh nói.

Khó được có người cùng cô đi dạo phố, hơn nữa còn không cần cô mang theo khuôn mặt tươi cười phục vụ, cho nên tâm tình của Lê Tư Á đặc biệt tốt.

“Bánh máu heo là cái gì?”

Phó Thần Phong nhận lấy, nghi ngờ nhìn cái thứ đen kịt này.

“Anh ăn một miếng chẳng phải sẽ biết.” Lê Tư Á vừa nói vừa cắn một miếng.

Phó Thần Phong cắn một miếng nhỏ.

“Thế nào? Ăn ngon chứ?”

“Còn giống như không tệ.”

“Các người có tiền như anh, nói là hạnh phúc cũng là bất hạnh á! Như loại mỹ vị nhân gian này, các người cũng ăn không được.”

“Sao cô biết tôi là người có tiền?”

“Xem thời điểm xảy ra tai nạn xe cộ anh lái chiếc xe, mặc quần áo, vật dụng, đã biết. Tôi sơ lược đoán chừng giá trị con người của anh có thể là mười tỷ.”

Mười tỷ? !

Thật thú vị!

“Mười tỷ rất nhiều sao?”

“Một vạn nguyên là mười tờ tiền một nghìn nguyên, mười vạn nguyên là 100 tờ một nghìn nguyên, một trăm vạn là một nghìn tờ một nghìn nguyên, mười triệu là một vạn tờ một nghìn nguyên, một tỷ là mười vạn tờ một nghìn nguyên, mười tỷ là một trăm vạn tờ một nghìn nguyên, dĩ nhiên rất nhiều rất nhiều.”

Phó Thần Phong cười.

Mười tỷ rất nhiều?

Cô gái này thật là ngây thơ.

Tài sản của Phó thị quốc tế trước mắt là vô hạn, mười tỷ rất có thể chỉ là khoản kinh doanh trong một ngày của tập đoàn bọn họ đi?

“Rất nhiều rất nhiều tiền, muốn làm cái gì?”

“Làm cái gì cũng có thể a! Có thể là du lịch vòng quanh thế giới, không buồn không lo.”

“Có tiền là có thể không buồn không lo?”

Nói ra lời này đồng thời, Phó Thần Phong rất cố gắng hồi tưởng lại, trong đó tính mạng của hắn, phải chăng đã từng trải qua cái gọi là không buồn không lo hay chưa?

“Dĩ nhiên là thế!”

“Tại sao cô lại nghĩ như vậy?” Phó Thần Phong hỏi cô. Bởi vì anh cũng muốn biết, mình đến tột cùng bỏ lỡ chuyện tình không buồn không lo gì?

“Bởi vì. . . . .”

Vốn là Lê Tư Á đang đi trước mặt Phó Thần Phong đột nhiên cô quay đầu lại, muốn nói với anh hết thấy sự tình. Nhưng là, vừa quay đầu lại, nghênh coi đến mặt của anh, không biết vì sao, cô thể nhưng không có cách nào đem lời nói nói ra.

“Bởi vì tôi. . . . . Thôi, dù sao người có tiền rất tốt, tôi chính là cho là như vậy.”

“Như vậy, cô đã từng biết qua người có tiền sao? Bọn họ cũng không cần lo lắng gì sao?”

“Dĩ nhiên.”

Nói giỡn cái gì? Biết người có tiền chính là bản lĩnh đặc biệt của Lê Tư Á cô đây !

“Bọn họ mỗi ngày xài rất ít thời gian để làm việc, mà xài rất nhiều thời gian để tán gái.”

“Thật sao?”

Phó Thần Phong nghe những lời này, khóe miệng không nhịn được nhếch lên vẻ mỉm cười.

Cái mà cô gái nhỏ này biết, e rằng chính là giống như bộ dáng người có tiền kia của Phó Mẫn Hòa đi?

“Nghề nghiệp của bọn họ đều là cái gì?”

“Không nhất định nha! Thương nhân tương đối nhiều, nếu không chính là cái gì tổng giám đốc , cái gì quản lý các loại ....”

Nói tới chỗ này, Lê Tư Á nhớ tới một cái vấn đề rất quan trọng.

“Ah, vậy anh có nhớ, anh là cái gì loại người có tiền hay không?”

“Tôi?” Phó Thần Phong sững sốt một chút, nói: “Tôi không nghĩ ra. Tại sao cô cảm thấy tôi là người có tiền?”

“Tôi nói nha, chính là của xe anh cùng cách anh ăn mặc a!”

“Đài Bắc có rất nhiều cái gọi là người đàn ông độc thân hoàng kim, đều là giả, trang phục và đạo cụ trên người bọn họ đều là mượn tới, nếu không cũng có thể là Ngưu Lang. . . . .”

Lê Tư Á nghe, sắc mặt liền suy sụp.

“Anh sẽ không. . . . . Đúng lúc như lời anh nói là hai loại ý chứ?”

“Nếu tôi là đây?” Phó Thần Phong tính toán chọc ghẹo cô, thế là cười hỏi: “Nếu như tôi là loại người không có đồng nào vô lại ấy, hoặc là Ngưu Lang đấy?”

Lê Tư Á dừng bước, rất nghiêm túc nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng là, không nghĩ ra cái gì.

“Thôi, dù sao không cần đem tới phiền toái cho tôi là tốt rồi. Chúng ta cũng có thể làm bạn bè, chỉ là anh không phải là đối tượng của tôi là được.”

“Cô đối với người có tiền có chấp như thế sao?” Phó Thần Phong cảm thấy khó tin.

Anh đã gặp qua hàng trăm hàng nghìn phụ nữ hám tiền, nhưng là, anh không có gặp qua người như cô vậy . Bởi vì cô còn có thể hưởng thụ tình bạn cùng niềm vui thú trong cuộc sống , cũng không phải chỉ có tiền tài mới có thể làm cô vui vẻ.

“Cô thiếu tiền sao?”

“Anh có muốn chụp hình dán hay không?” Lê Tư Á dường như không có nghe thấy vấn đề của anh, vừa lúc trên đường đi qua một cửa hàng chụp hình dán, liền mời anh cùng nhau đi vào.

“Đó là cái gì?”

“Anh cứ vào rồi sẽ biết a!” Lê Tư Á dắt tay anh liền đi vào trong cửa hàng.

Đây là cảm giác Phó Thần Phong chưa từng có. Bởi vì, chưa từng có người phụ nào ngoài mẹ anh dắt lấy tay của anh. Anh có một chút khấn trương, cộng với một chút hưng phấn. . . . .

“Oa ! Anh chụp hình càng đẹp mắt, quả nhiên là trời sinh đẹp trai.” Lê Tư Á nhìn xong tám hình sau đó kêu lên liền tiếp.

“Tôi càng ngày càng hoài nghi một chuyện. . . . .”

“Cô hoài nghi cái gì?”

“Lấy bộ dáng của anh, tôi xem tám phần là Ngưu Lang.” Lê Tư Á rất thận trọng bình xét.

“Tôi đã gặp nhiều người có tiền, nhưng không có đẹp trai như anh, phần lớn đều là đầu trọc hoặc là mập ú.”

“Chuyện gì sao?”

Lần đầu tiên bị coi là Ngưu Lang, trong lòng Phó Thần Phong rất không là tư vị.

Ngưu Lang là phục vụ người khác, nhưng anh là luôn luôn được người khác phục vụ, kém như vậy a.

Khi hai người đang muốn từ trong cửa hàng chụp hình dần đi ra, thì trước mắt thoáng qua một bóng người, Lê Tư Á mắt tinh nhìn thấy, lập tức khom lưng, cúi đầu, núp ở sau lưng Phó Thần Phong.

Đáng chết! Thế nào Doãn Phương Chính lại xuất hiện ở Tây Môn Đình chứ? Nơi này chưa bao giờ là phạm vi hoạt động của hắn a!

Phó Thần Phong nhìn coi, chỉ nhìn thấy một đồng người đi đường đi qua.

“Cô ở đây tránh cái gì?”

“Không có. . . . . Không có.”

“Tránh người có tiền bị cô vút bỏ à?”

Thật là thông minh quá mức....., tuyệt không vui chút nào. Lê Tư Á trong lòng nghĩ.

“Đúng rồi!”

“Cô lấy cái gì của người ta? Trừ tình cảm ra.”

“Chỉ là một chút cổ phiếu.”

“Trả lại hắn ta không phải được rồi sao?”

“Không thể trả.”

“Tại sao không thể trả?”

“Bởi vì. . . . . Ai, anh không phải biết được đâu!”

“Doãn Phương Chính không phải dễ chọc , tôi khuyên cô cẩn thận một chút.”

Cái gì? cô không có nghe lầm chứ?

“Anh biết hắn ta?” Cô kéo cao giọng hỏi, “Lại nhớ không nổi mình là người nào?”

Nguy rồi!

Không cẩn thận nói buột miệng, làm sao bây giờ?

Dưới tình thế cấp bách, Phó Thần Phong nhanh mắt thấy quầy bán tạp chí bên cạnh bày một vài cuốn tạp chí bất quá, trang bìa của một cuốn trong đó nhân vật chính là Doãn Phương Chính.

Anh nhanh trí, tiện tay cầm lên.

“Tôi mới vừa rồi đang lúc đợi cô thì nhìn thấy.”

Anh đưa tạp chí cho Lê Tư Á nhìn.

Thì ra là Doãn Phương Chính này đã vui vẻ với người mới rồi, đối tượng mới đó là người mẫu mới nổi Trần Á Tuệ. Xem ra, cô có thể thoát thân.

“Bạn trai tiền nhiệm của cô vui vẻ với người mới, chẳng lẽ cô không khó chịu sao?”

“Hắn ta cũng không yêu tôi, đây nằm trong dự liệu của tôi .” Lê Tư Á không có cảm giác gì nói, “Tôi chỉ nghĩ đến tôi có thể thoát thân, cũng rất may mắn.”

“Như vậy tình yêu có thể quá bi ai hay không?” Phó Thần Phong trầm giọng hỏi cô.

“Thời điểm cùng một chỗ không yêu nhau, thời điểm tách ra cũng sẽ không đau lòng, như vậy hai người ở chung một chỗ có ý nghĩa gì đây?”

“Đừng nghĩ giống anh trai tôi mà đi giáo huấn tôi, không có ích lợi gì.” Lê Tư Á tức giận nói.

“Được rồi, không nói.”

Hai người đi bộ rời đi.

Cứ như vậy, Lê Tư Á cùng Phó Thần Phong mỗi ngày dính ở chung một chỗ, thoát nhìn giống như là một đôi, hai người loáng thoáng cũng có một chút cảm giác.

Nhưng là, trước khi cô không có xác định được thân phận thật của Phó Thần Phong, Lê Tư Á cũng không muốn thật cùng anh lui tới.

Đối với Phó Thần Phong mà nói, Lê Tư Á đem cho anh thấy được cuộc sống thú vị của người bình thường. Anh đối với cô mặc dù cũng có chút động lòng, tuy nhiên, trước khi anh tra ra chủ mưu muốn sát anh, anh phải tiếp tục che giấu thân phận của anh, một người không có thân phận, như thế nào tỏ tình đây?

Phó Thần Phong mỗi ngày đều giao phó Lưu Bính Hán sử dụng tất cả các biện pháp tiếp tục điều tra chân tướng của sự kiện tai nạn xe cộ, mãi cho đến một ngày này, cuối cùng có chút manh mối.

“Chiếc xe kia là xe bị đánh cắp, chủ xe là một nhân viên ngân hàng.”

Lưu Bính Hán trong điện thoại hướng Phó Thần Phong báo cáo.

“Cảnh sát từ du tay trong xe tra ra được, hung thủ là một tên trộm cắp tin nhắn, gọi là Lý Lin Nht. Cảnh sát đang truy xét tung tích của hắn.”

“Rất tốt. Lưu Bính Hán, hãy đi thăm dò quan hệ giữa Lý Lin Nht và Ph Mẫn Hòa.”

“Ph tổng giám đốc? Tổng giám đốc, chẳng lẽ ngài cho rằng chủ mưu của chuyện này là . . . .” Lưu Bính Hán rất kinh ngạc.

Lúc này, cậu từ cửa sổ thủy tinh trong phòng làm việc, nhìn thấy Phó Mẫn Hòa đang đi tới phòng làm việc, lập tức nói: “Tổng giám đốc, Phó tổng giám đốc tới.”

“Được, vậy hết thấy làm phiền cậu rồi.”

“Dạ, tôi lập tức làm theo.”

Đang ở một khắc kia Phó Mẫn Hòa đẩy cửa tiến vào, Lưu Bính Hán vừa đứng treo điện thoại xuống.

“Xem ra, cậu rất bận. Tổng giám đốc không có ở đây, thật là vất vả cho cậu rồi.”

“Đây là tôi phải làm.”

“Nếu như tổng giám đốc trở lại, cậu cũng không cần khổ cực như vậy, phải hay không?”

“Phó tổng. . . . . Ngài muốn nói cái gì?”

“Tôi nghe người của công ty nói, có người đã thấy qua Tổng giám đốc ở khu vực Tây Môn Đình.” Phó Mẫn Hòa thử dò xét hỏi: “Cậu xác định người ở bên trong phòng chăm sóc đặc biệt, là Tổng giám đốc sao? A, Cậu không phải là nhầm chứ?”

“Dĩ nhiên không có. Tôi ngày hôm qua đi xem qua Tổng giám đốc, ngài ấy vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, làm sao có thể xuất hiện tại Tây Môn Đình đây?”

Lưu Bính Hán nghe tin tức này mặc dù khiếp sợ, cũng biết sâu sắc lời nói dối có thể sắp bị chọc phá, nhưng là cậu vẫn bày ra thái độ hết sức kiên định.

“Lưu Bính Hán, cậu thật là một tốt nhân viên. Chỉ là, nhân viên tốt cũng phải cần một ông chủ tốt thưởng thức, cậu thấy đúng không?”

“Cho nên, tôi mới có thể đối với Tổng giám đốc tận tâm hết sức như vậy.” Những lời này biểu đạt lập trường của cậu.

Hừ! Người trẻ tuổi này thật là không biết phân biệt tốt xấu.

Phó Mẫn Hòa với bộ mặt không vui.

Chờ ông ta giết Phó Thần Phong sau, ông ta thật muốn xem tiểu tử này sẽ tới nịnh bợ ông ta như thế nào!

5. Chương 5

Một ngày này, hai người đi dạo phố đi dạo đến gần tối, Lê Tư Á đột nhiên hỏi “Anh đến quán Bar bao giờ chưa?”

Phó Thần Phong nhợt thời sửng sốt, không biết nên trả lời thế nào hay không. Bởi vì, trong nhà anh thì có một quầy rượu, chính anh cũng có một DJ chuyên nghiệp. Về phần phía quán Bar ở bên ngoài, Phó Thần Phong cũng không có từng đi.

Đi vì anh mà đi, ngồi không đúng, mà nhạc không đúng, uống rượu vô cũng sẽ không đúng.

“Đối với mình là ai, anh còn không nghĩ ra, thì sao có thể nhớ rõ mình đã từng đi đến đâu hay chưa?” Lê Tư Á tự hỏi tự đáp.

Phó Thần Phong cười một tiếng.

“Chúng ta đi một chuyến nhé!”

“Anh có muốn đi không?”

“Cô đi đâu, tôi liền đi đó.”

“Anh còn không có nhớ tới anh là ai đó? Loại cảm giác này nhất định thật không dễ chịu.” Lê Tư Á với bộ mặt đồng tình nhìn anh.

“Nhưng anh yên tâm đi, tôi đã xem qua trên tivi, loại triệu chứng mất trí nhớ tạm thời này không nghiêm trọng lắm, anh cũng đừng quá khổ sở.”

“Tôi sẽ không khổ sở, bởi vì tôi còn cô nữa a!”

Lời này nghe thật là khiến người ta lộ vẻ xúc động. Đặc biệt là từ trong miệng người đàn ông anh tuấn này nói ra, quả thật khiến người không cách nào chống cự.

“Bằng không chúng ta đi uống rượu tốt lắm, uống đến say khướt, té xỉu lần nữa, không chừng anh lại có thể nhớ tới anh là ai, trên tivi đều diễn như vậy.”

Thật là quá ngây thơ, cũng quá không Logic rồi.

“Là cô tự mình thích đi thôi. . . .” Phó Thần Phong cười nói.

“Mặc kệ, dù sao đi là được.”

*** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn ***

“101” là hộp đêm bậc nhất ở Đài Bắc hiện nay, cũng là nơi Lê Tư Á thường đi nhất, bởi vì nhiều người có tiền cũng hay lui tới chỗ này.

Muốn hấp dẫn cái gọi là người có tiền, dĩ nhiên là âm nhạc phải hạng nhất, trang hoàng hạng nhất, người bán rượu hạng nhất, DJ hạng nhất. . . . . Mọi thứ đều phải hạng nhất, mới có thể tiếp đãi cái gọi là người có tiền hạng nhất.

Nhưng mới vừa đi đến cửa, Phó Thần Phong liền bị âm nhạc đinh tai nhức óc bên trong làm cho nóng lòng.

“Cô nhất định phải vào trong đó sao?” Phó Thần Phong chần chờ nói.

“Cái gì?”

Lê Tư Á không nghe được, bởi vì cô đã bị ánh đèn bảy sắc màu bên trong hấp dẫn. Hai mắt cô vẫn nhìn chòng chọc vào bên trong, muốn tìm ra bạn của cô.

“Tôi là nói. . . . .”

Phó Thần Phong còn muốn nói tiếp, thì Lê Tư Á cũng đã đi vào rồi, Phó Thần Phong cảm thấy không thể để một mình cô đi vào, liền đi theo.

Khi bọn họ đi vào không lâu sau, một đám đàn ông ăn mặc tây trang trắng thơm liền hướng Lê Tư Á đi tới, đây chính là những người bạn theo trong miệng Lê Tư Á nói.

Phó Thần Phong đi theo đằng sau Lê Tư Á, nhưng không ai chào hỏi anh.

Một đám Dã Lang tây trang trắng thơm. Trong lòng Phó Thần Phong thầm nghĩ.

“Em gái Tư Á, em càng ngày càng xinh đẹp”, một tên trong đó tiến lên đây, muốn cho cô một cái ôm.

Lúc này, Phó Thần Phong một bước dài tiến lên trước, ngăn ở giữa hai người, hơn nữa nhanh chóng vươn tay, nói: “Xin chào, tôi là bạn trai của Tư Á.”

Tên này đầu tiên là vẻ mặt kinh ngạc, sau đó liền lộ vẻ mặt không vui, nhưng vẫn là làm bộ lễ phép cùng Phó Thần Phong bắt tay.

Lê Tư Á thấy thế, sắc mặt càng xụ xuống.

Anh thật sự cho rằng mình là đối tượng lui tới của cô sao? Tại sao anh có thể như vậy “Trở ngại” người đàn ông khác đối với cô hứng thú?

Tên đó chính là ông chủ nhỏ của “Công ty xây dựng Cao Á ” đấy nha! Cô đã theo trải qua treo khẩu vị của hân nửa năm rồi, mắt thấy tháng sau là có thể “Thu về”, vậy mà cứ như vậy bị phá hư? !

Cô phát hiện cô đã làm một cái quyết định sai lầm , chính là dẫn theo người đàn ông này tới nơi này.

“Tư Á, thật không có đạo lý, em là không đem cơ hội cho anh sao? Thật thiệt thòi cho anh đối với em như thế nghiêm túc, như thế si tình. . . . .”

“Em. . . . .”

Lê Tư Á muốn mở miệng giải thích cái gì, nhưng lời nói lập tức bị Phó Thần Phong giành lấy.

“Thật là ngại quá, anh có thể đợi kiếp sau, bởi vì chúng tôi đã quyết định kết hôn.”

Gì? Kết hôn? !

Lê Tư Á tức giận đến mức từ phía sau ngắt nhéo cánh tay Phó Thần Phong một cái, này sức lực tuyệt đối có thể để cho anh một vết bầm trên tay.

Nhưng Phó Thần Phong như là không có cảm giác vẫn duy trì vẻ mặt ban đầu.

“Tư Á muốn kết hôn? ! Không thể nào?” Tên đó mang theo giọng giễu cợt, đi vì Phó Thần Phong ni: “Tư Á ni mun gả cho người đàn ông c tin nht đy, xin hỏi ngi l lm g? Lệnh tn l ai ? Xe của anh l loại g?”

Hừ! Lại l một tn c mt m khng nhn thy Thi Sơn. Nh cng ty xy dựng Cao Á cng ty nh vậy, còn cha xứng cùng Ph thị để quc bọn họ ngồi ở trn bn đm phn giao dịch đư!

“Ti khng c cần thiết phải nói cho anh biết.” Phó Thần Phong khinh thường trả lời.

“Vậy coi như xong!” Tên này gặp trắc trở, khoát khoát tay thôi. Trước khi đi, hân đối với Lê Tư Á nói: “Tư Á, em cuối cùng cũng muốn kết hôn rồi, ha ha ha, chúc mừng em, chúc mừng em.”

Nghe ra giống cười nhạo hơn.

“Anh ta không. . . . .”

“Tư Á, anh sẽ chờ em, bởi vì anh cảm thấy em cuối cùng nhất định sẽ vứt bỏ anh ta.” Tên này ném lại một ánh mắt mập mờ cho cô.

Thật là kiêu ngạo lại không có phong độ, Phó Thần Phong cảm thấy người đàn ông này toàn thân cao thấp không có một chút xứng với Lê Tư Á.

Về mặt Lê Tư Á mắt húng quay đầu bỏ đi.

“Không phải là tạm thời muốn tôi giả trang làm bạn trai của cô sao? Cô tức giận cái gì chứ?” Phó Thần Phong vừa đuổi theo cô vừa hỏi.

“Tôi là nói như vậy không có sai, nhưng đây chẳng qua là làm bộ cho anh trai tôi nhìn, anh không cần giả bộ cho những người đó nhìn.” Lê Tư Á nổi trận lôi đình nói cho anh biết.

“Hơn nữa, tôi cũng không cần cái đoạn anh hùng cứu mỹ nhân này.”

“Người đàn ông kia như thế thấp hèn, cô tránh cũng không kịp, sao có thể để cho hắn đối với cô ôm hi vọng? Tôi đây là đang giúp cô đấy!”

Lê Tư Á tức giận đằng đằng nói: “Tôi biết rõ hắn rất thấp hèn, nhưng hắn có giá trị con người là mười tỷ, chỉ điểm này là đủ rồi.”

Anh có cái gì? Anh cũng không nhìn lại mình một chút, cũng tự thân khó bảo toàn, còn muốn trông nom tôi việc không liên quan đến mình, trở ngại tôi kết giao bạn bè.”

“Chính là mười tỷ là có thể để cho cô coi trọng hắn? Con mắt của cô có vấn đề sao?”

Lê Tư Á quay đầu lại trừng mắt liếc anh một cái.

“Chờ anh có mười tỷ rồi hãy trở lại nói câu nói này .” Lê Tư Á không khách khí đáp lại anh.

Đùa gì thế, mười tỷ Phó Thần Phong anh sẽ nhìn ở trong mắt? !

Anh bị kích thích đến rất muốn nói cho cô biết tất cả chuyện liên quan đến anh, liên quan đến Phó thị quốc tế. Nhưng anh tỉnh táo lại, liền đem những lời này nuốt trở về.

Anh là muốn chinh phục cô, chỉ là, không phải dùng tiền bạc.

“Cô luôn luôn ghét nghe lời thật, dối mặt tình cảm thật sao?”

Lê Tư Á nghe lời này, chỉ lạnh lùng đáp lại anh: “Nếu như anh đối với tôi tiến hành phân tích tâm lý nữa, tôi liền sẽ đem bụng của anh mổ xẻ ra, để anh biết được loại cảm giác này có bao nhiêu thoải mái.”

Thế là, hai người cứ như vậy cãi cọ, chẳng đến đi tới chỗ bên cạnh sàn nhảy nhất ngồi xuống , waiter đưa lên Margaret.

Sau khi Phó Thần Phong uống một ngụm, ngồi đối diện ở ngay trước mặt Lê Tư Á nói: “Anh thích em.”

(Ed: từ đây đổi xưng hô nhé!!! :D)

Lê Tư Á nặng nề để ly rượu xuống, đối với anh nói: “Tôi không biết anh ở đây nói cái gì.”

“Anh có tin hay không, ở chỗ này có tới hai phần ba số đàn ông trở lên đều rất ưa thích tôi? Anh tỏ tình thật là không đáng.”

Phó Thần Phong không ngờ tới, anh lần đầu tiên trong đời đối với con gái tỏ tình, thế nhưng lấy được đáp án như vậy? !

Sắc mặt của anh biến đổi.

Chỉ là, anh biết trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì, anh khẳng định mình cuối cùng nhất định có thể thắng được cô. Bởi vì, người có cá tính càng quật cường, thì nội tâm càng mềm mại.

“Bọn họ thích mới là không đến, bởi vì bọn họ không dám.” Phó Thần Phong vừa kiêu ngạo lại tự tin nói với cô.

“Không dám cái gì?” Lê Tư Á hếch lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, hỏi ngược lại anh.

Nói thì chậm, hành động thì nhanh, Phó Thần Phong đột nhiên hôn miệng của cô thật sâu.

Thình lình xảy ra khiến kinh sợ, Lê Tư Á theo bản năng vung tay tát anh một cái.

Phó Thần Phong tức giận không hề động, anh nhìn thẳng vào mặt cô, bình tĩnh nói với cô: “Hôn môi như vậy, đại biểu là yêu. Bọn họ không dám làm như thế.”

Lê Tư Á không thể tin nhìn anh, ánh mắt đối chọi như vừa tức giận, vừa khiếp sợ.

“Anh ở đây là làm cái gì! Anh dựa vào cái gì? !” Lê Tư Á đối với anh rống to.

“Tôi đã nói cho anh rất rõ ràng rồi, tôi chỉ yêu người có tiền, tôi chỉ muốn cùng người có tiền lui tới, anh đến thân phận cũng không có, còn đang vọng tưởng cái gì? !”

“Anh không phải là không có thân phận, anh là. . . . .”

Dưới tình thế cấp bách, Phó Thần Phong thiếu chút nữa nói ra khỏi miệng, nhưng anh vẫn là nhịn xuống.

“Anh chỉ là tạm thời không biết anh là ai mà thôi.”

“Vậy thì đúng rồi. Anh ngay cả mình là ai cũng không biết, còn đang vọng tưởng cái gì?”

“Tôi chỉ là cứu anh, chưa chấp anh mà thôi, anh không cần tùy tiện liên đới với tôi sinh ra tình cảm. Huống chi, nếu như anh không phải là người có tiền, tôi căn bản là không thể yêu anh.”

“Thật sao? Em thật sự là nghĩ như vậy?”

“Dĩ nhiên.”

Phó Thần Phong nghiêm túc nói cho cô biết: “Em suy nghĩ như vậy là rất nguy hiểm, hơn nữa cũng không thể khiến cho em có được hạnh phúc.”

“Cám ơn anh khuyên bảo, tôi chưa từng có nghĩ tới chuyện này. Tiền bạc đối với tôi mà nói, chính là hạnh phúc lớn nhất.” Lê Tư Á quật cường đối với anh nói.

“Đây là lời thật lòng của em sao?”

“Đúng vậy.”

Nói vừa xong, Lê Tư Á đứng lên, rời đi.

“Chuyện mới vừa rồi tôi tha thứ cho anh, nếu như anh còn hi vọng tôi tiếp tục chấp anh, tốt nhất cũng không cần nhắc lại nữa.”

Phó Thần Phong ngẩn ra, ngay sau đó đuổi theo.

Cô cư nhiên như thế bốc đồng một mình rời đi? ! Hiện tại đã là hai giờ sáng rồi nha! Hơn Vả lại ở chỗ này phức tạp như thế, nếu là xảy ra ngoài ý muốn thì làm thế nào?

Không biết vì sao, trong lòng Phó Thần Phong có một loại dự cảm chẳng lành.

Lê Tư Á cũng không phải từ cửa chính đi ra. Bởi vì cô biết Phó Thần Phong chắc chắn sẽ đuổi theo ra , mà cô cũng không tính để cho anh đuổi theo.

Cô sợ đối mặt với cặp mắt kia của anh có thể nhìn thấu lòng của cô, đặc biệt là buổi tối bị anh níu lấy, cô chỉ có thể, cô chỉ có một độ cơ hồ muốn thừa nhận không ngừng, đi vì anh đầu hàng, thẳng thắn mà nói: “Đúng, chính là như vậy, anh nói đúng rồi!”

Nhưng cô còn không muốn, vẫn không thể.

Cho nên, cô lựa chọn từ cửa sau đi ra ngoài, khiến Phó Thần Phong không thể theo đuổi.

Cúi đầu, đi đi, sợ ý một chút, liền đụng vào người.

Đang muốn ngẩng đầu nói xin lỗi, mới phát hiện đại sự không ổn.

“Tư Á!”

Đối phương không nói lời gì liền đem cô ôm lấy, ôm cô cơ hồ muốn hít thở không thông.

Lê Tư Á hao hết tất cả hơi sức muốn đẩy ra hắn, lại đẩy như thế nào cũng không ra.

“Doãn Phương Chính! Anh đủ rồi!”

Vậy mà, Doãn Phương Chính giống như chìm vào thế giới của riêng mình, say mê nói: “Em có biết anh tìm em tìm đến thật khổ hay không. . . . . Cầu xin em không cần rời khỏi anh. . . . .”

“Anh điên ư! Chúng ta đã chia tay rồi!” Lê Tư Á cao giọng nói.

“Anh yêu em, anh thật sự rất yêu em!”

“Yêu cái rắm á! Anh không phải là đã cùng cô người mẫu gọi là cái gì Huệ đó đang kết giao rồi. . . . . Anh buông tôi ra!”

Hắn yêu người khác, như vậy, cô cũng có thể thoát thân, tình yêu không phải là bộ dáng như vậy kết thúc sao?

Doãn Phương Chính này là uống nhầm thuốc gì sao? Hắn còn như vậy dây dưa cô làm cái gì?

“Em ghen? Em ghen? Trời ạ! Em vì anh ghen, anh rất cảm động, Tư Á, em quả nhiên vẫn còn yêu anh.”

Oa siết chặt quá! Người đàn ông này là bị chứng tự kỉ à?

“Tôi không có ghen, tôi. . . . . Anh sẽ đem tôi siết chết đấy, mau buông tôi ra!”

“Anh sẽ không thả. Anh muốn dẫn em về nhà.” Doãn Phương Chính như đinh chém sắt mà quyết định.

“Tôi không muốn!” Lê Tư Á nghe được câu này, càng thêm liều mạng tránh thoát ra.

Về nhà? Trở về nhà nào? Như vậy cũng được sao? Sao cô có thể cùng hắn về nhà? !

Lúc này, Doãn Phương Chính ngồi vào xe rồi, hắn mặc kệ ý nguyện của cô như thế nào, chết kéo sống kéo liền đem cô lôi vào trong xe. Sau đó, bịch một tiếng, đóng cửa xe, cũng ra lệnh tài xế tăng tốc rời đi.

“Doãn Phương Chính, thả tay của anh ra!”

“Tư Á, không cần tuyệt tình như thế được không? Anh vẫn luôn đối với em tốt, sao em nhẫn tâm như vậy. . . . .”

Thật vất vả tránh ra tay phải, Lê Tư Á không nghĩ nhiều liền hướng mặt của hắn đánh xuống, ngay cả tài xế cũng kinh ngạc quay đầu liếc mắt nhìn.

Sau khi đánh xong, cô xem được loại ánh mắt dã thú đầy xâm lược kia, cảm thấy hoảng sợ, lập tức lui đến cạnh cửa.

“Cô đánh tôi? Tôi tốn biết bao nhiêu tiền ở trên người cô, biết bao tâm tư, cô thể nhưng dám xuống tay đánh?”

“Anh quá vô sỉ! Thả tôi đi!” Lê Tư Á lấy dũng khí, tiếp tục đối với Doãn Phương Chính kêu gào.

“Thì ra. . . . . Thì ra là cô không hề yêu tôi.” Doãn Phương Chính giờ phút này mới phát giác tỉnh ngộ, “Thì ra cô luôn lừa gạt tình cảm của tôi, muốn là tiền của tôi?”

“Tôi không có lừa gạt anh, tôi vẫn luôn có nói cho anh biết, tôi chỉ yêu đàn ông có tiền!”

“Tôi chán ghét anh! Thả tôi đi!”

Lê Tư Á muốn đẩy Doãn Phương Chính ra, nhưng hắn tựa như một con ruồi xua đuổi mãi cũng không bay đi, hai tay chưa từ bỏ ý định tập kích về phía cô.

“Người vô sỉ là cô đi? Cô lừa tiền của tôi.”

Doãn Phương Chính lộ ra nét mặt dữ tợn, hung tợn nói với cô: “Lê Tư Á, nếu như cô cho rằng tôi coi tiền như rác, cô liền sai lầm rồi, Doãn Phương Chính tôi chưa bao giờ làm mua bán lỗ vốn.

Cô đã không cùng tôi nói tình cảm, như vậy tôi liền cùng cô nói mua bán. Tôi từ trên thân cô mất tiền, thì tôi tối hôm nay phải đòi lại!”

Doãn Phương Chính lấn người lên trước, áp chế Lê Tư Á, điên cuồng hôn cô.

Lê Tư Á ba chân bốn cẳng ngăn cản lại, kêu to, hi vọng tài xế có thể cứu cô, nhưng tài xế lại giống như nhìn quen lắm rồi, một chút phản ứng cũng không có.

Ông chủ của hân cơ hồ mỗi ngày buổi tối đều ở đây trên xe làm mấy chuyện thế này, không có cái gì đáng kinh ngạc. Hân chỉ là một người tài xế lĩnh tiền lương, không cần can dự quá nhiều.

Lê Tư Á mắt thấy tài xế không chút phản ứng nào, càng tuyệt vọng, không thể làm gì khác hơn là hứa hẹn với Doãn Phương Chính nói: “Tôi đem tiền trả lại cho anh, nhà cửa cũng trả lại cho anh, van cầu anh bỏ qua cho tôi. . . . .”

“Không còn kịp rồi!”

Doãn Phương Chính đang hưởng thụ khoái cảm được hôn mỹ nhân, đầu lại bị rượu cồn gây mê, căn bản không biện pháp nghe vào.

Đang ở Doãn Phương Chính muốn cởi xuống y phục của cô, Lê Tư Á giãy giụa chân đá trúng “Bộ vị quan trọng” của Doãn Phương Chính, đau đến Doãn Phương Chính phải buông lỏng tay, oa oa kêu to.

“Cái người phụ nữ ghê tởm này!”

Ba một tiếng, hân thưởng Lê Tư Á một cái tát.

Cảm giác nóng rát từ má phải của Lê Tư Á lan ra, đau đến cơ hồ muốn ngắt đi.

“Dừng xe! Van cầu anh dừng xe lại!”

Lê Tư Á dùng sức vỗ vào ghế trước, hi vọng tài xế có thể thương cảm cô. Nhưng là tài xế cũng không để ý tới, ngược lại đạp chặt chân ga hơn.

Loại chuyện tình này cơ hồ mỗi ngày đều diễn ra ở trên đây, tài xế cũng không lo lắng cũng không để ý. Bởi vì bất kể những phụ nữ này có phải cam tâm tình nguyện lên xe hay không, cuối cùng luôn là bị một bó tiền mặt đuổi đi mất, sẽ không gây ra có chuyện gì, hân phạm không được vì loại chuyện như vậy mà đắc tội ông chủ của hân.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho cô. Peter đi mau!” Doãn Phương Chính hạ lệnh.

Chẳng lẽ cứ như vậy sao? Chẳng lẽ cô liền sắp bị hủy ở trong tay hân?

Cô không muốn!

“Anh làm như vậy, tôi sẽ kiện anh!”

”Oh, thật sao? Vậy cô đi kiện tôi a! Có tiền xử sống, không có tiền xử chết, những lời này cô có từng nghe chưa? Doãn Phương Chính tôi nhiều nhất chính là tiền, nhiều nhất bạn bè là luật sư quan toà, tôi sẽ sợ cô sao?”

Cho dù tôi không có được thì người khác cũng đừng hòng có. Kể từ tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô bắt đầu từ ngày đó, trong lòng của tôi đã tính toán đến ngày này.”

Cô không thể tin được, Doãn Phương Chính đã từng đối với cô che chở hết mức, nhưng chỉ là muốn nhúng chàm cô.

“Anh cái tên lường gạt vô sỉ này!”

“Cô rất cao quý? Cô không phải cũng lừa gạt tôi? Kỹ nữ!” Doãn Phương Chính khinh thường nhục mạ.

Lê Tư Á lại giơ cao tay muốn hướng trên mặt hân đánh qua, lần này, bị Doãn Phương Chính từ không trung bắt lấy chế trụ.

“Ngoan. . . . . Cô sẽ là con môi tối nay của tôi, ha ha ha!”

Doãn Phương Chính giờ phút này hưng phấn khó nói lên lời, bởi vì hân cuối cùng cũng sắp đạt đến mộng đẹp thành sự thật.

Tối nay, hân muốn cô thỏa mãn hết thấy dục vọng của hân.

“Anh nhanh một chút có được hay không? Peter! Anh không phải là rất giỏi vượt mặt xe sao? Hôm nay sao giống con rùa như thế!” Trong cơn dục hỏa đốt người, Doãn Phương Chính không ngừng thúc giục.

“Cứu mạng a. . . . . Tôi không muốn a. . . . .”

Lê Tư Á khóc khàn cả cổ họng, cũng không có ích.

Doãn Phương Chính xé ra váy của Lê Tư Á, “Tư Á, vóc người của cô thật tốt, quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi. . . . . Ha ha. . . . .”

Doãn Phương Chính đang muốn vươn ra ma chướng của hắn, một hồi chấn động dữ dội đem hắn đánh văng ra, sau đó xe đang chạy ở tốc độ cao đột nhiên hung hăng dừng lại.

Tài xế Peter xanh cả mặt, chưa tỉnh hồn.

Mới vừa rồi, một chiếc xe thể thao không muốn sống mà từ trong ngõ hẻm vọt ra, nếu như không phải là kỹ thuật phản ứng của peter tốt, rất có thể liền như thế đụng vào nhau rồi.

Người lái trong xe thể thao rất nhanh chạy đến, trên tay còn cầm một cái búa lớn, vẻ mặt lạnh lùng đi về phía xe của bọn hắn, không nói hai lời lin hng kính chn gi đập xung.

Tiếng kính chn gi vỡ vụn.

“Ton bộ đu xung xe cho ti!” Ngời li xe th thao đ ra lệnh, khng đợi đi phong phản ứng, lại đi ti np động cơ dùng sức đập thm một pht.

Trông mt của Doãn Phương Chính thiếu chút nữa rt ra rồi.

Khng th no? Xe ny của hn gi trị 500 vạn, thế nhng lin như thế bị phá hủy?

“Còn không xuống xe? !”

Người lái xe thể thao hiển nhiên không có nhiều tính nhẫn nại, lại đi nắp động cơ cho thêm một đập nữa.

“Ra hay không ra? !”

Doãn Phương Chính đâu còn có thể để anh đập thêm phát búa thứ ba, đây chính là chiếc xe mà hắn yêu mến nhất, đặc biệt lấy ra dùng để tán gái.

Đẩy cửa xe ra, Doãn Phương Chính đầy bụng hỏa mà bước xuống xe, muốn cùng người lái xe thể thao tranh luận phải trái.

Nhưng là, khi hắn ngênh coi đến cặp mắt lạnh lùng hung ác của người lái xe đó, thì trong lòng rung cả mình, toàn bộ khí thế lập tức bị đánh bay tới 800 dặm rồi.

“Anh. . . . . Tại sao anh đập xe của tôi? !”

Doãn Phương Chính cố gắng muốn tìm ra một lý luận sẽ không lại thêm chọc giận đối phương.

Nói giỡn cái gì? Cái thời đại này kẻ điên nhiều như vậy, coi như hắn tức giận đến thế nào đi nữa, cũng phải đề phòng kẻ điên đối với hắn hạ độc thủ.

Cho nên, hắn đứng cách người lái xe thể thao một khoảng, không dám tới quá gần.

“Tôi và anh. . . . . Có thù oán gì sao? Có lời gì. . . . . Không thể thật tốt nói ra sao? !”

Người lái xe đó cũng không để ý tới Doãn Phương Chính, anh lười phải đối với thứ người này nói hơn một câu, bởi như thế căn bản là lãng phí thời gian của anh.

Anh quay đầu qua, đối với Lê Tư Á trì độn đang ở trong xe bị dọa sợ mà kêu: “Em còn không ra? Lê Tư Á!”

Lê Tư Á vốn là bị ngoài ý muốn liên tiếp này hù đến sợ hãi mất hồn, nghe được thanh âm quen thuộc thì ngẩng đầu nhìn về phía người tới —

Là cái người bình thường thoạt nhìn lịch sự thân sĩ Phó Thần Phong?

Điều này sao có thể?

Mặc dù anh bình thường đối với người là có chút áp bức, nhưng là, bộ dạng căn bản không giống như sẽ cùng người khác đánh nhau, hiện tại anh cư nhiên lái một chiếc xe con muốn tới đựng xe của Doãn Phương Chính?

Thật là người không thể xem bề ngoài.

Chẳng lẽ thân phận thật của anh là đại ca xã hội đen hay sao?

Vốn dĩ, thời điểm khi Phó Thần Phong từ 101 đuổi theo ra tới, không nhìn thấy Lê Tư Á, liền lập tức biết Lê Tư Á không phải từ cửa chính đi ra.

Phó Thần Phong lại tiến vào 101, hỏi tới nhân viên tiếp khách. Bọn họ chỉ hướng cửa sau cho Phó Thần Phong, Phó Thần Phong từ nơi đó đuổi theo, lúc vừa tới cửa, vừa đứng nhìn thấy Lê Tư Á bị Doãn Phương Chính bắt lên xe, nghênh ngang rời đi.

Dưới tình thế cấp bách, Phó Thần Phong lập tức chặn lại một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc, đưa cho chủ xe danh thiếp của Lưu Bỉnh Hán, nói: “Xe bán cho tôi, đến Phó thị quốc tế lấy tiền đi.”

Đang ở thời điểm đối phương sững sờ kinh hãi nói không nên lời, xe đã bị lái đi.

Bởi vì tốc độ xe của Doãn Phương Chính quá nhanh, Phó Thần Phong không thể làm gì khác hơn là rẽ đường nhỏ đuổi theo, cuối cùng cũng thuận lợi ngăn lại được xe Doãn Phương Chính.

Nhìn thấy Lê Tư Á ngồi trong xe quần áo xốc xếch, biết có thể đã xảy ra có chuyện gì, Phó Thần Phong cũng không thể không chế được phần nộ của mình nữa.

Anh từ trên xe thể thao bước xuống, tiện tay cầm lấy búa lớn đã chuẩn bị, vọt tới trước xe của Doãn Phương Chính, đập hủy đi kính chắn gió.

Lê Tư Á thấy là Phó Thần Phong thì vội vàng kéo sửa lại y phục của mình rồi xuống xe, trốn đến phía sau anh.

“Sao anh lại. . . . .”

“Em vẫn ổn chứ?” Phó Thần Phong quan tâm hỏi.

“Không tốt lắm. . . . .”

“Chẳng lẽ hần đã đem em. . . . .”

“Thiếu chút nữa. . . . .”

Doãn Phương Chính thấy Lê Tư Á thuận lợi thoát thân, quả thật tức đến nổ tung.

Miếng mồi thơm ngon của hần, mỹ nhân của hần, hần vốn là có thể tận tình hưởng thụ đêm nay, đều bị người đàn ông này làm hỏng hết, giọng điệu này, hần thật sự nuốt không trôi.

”Cô ta là người phụ nữ của tôi, anh không thể mang cô ta đi! Anh cần phụ nữ, tôi cho anh tiền, chính mình đi tìm phụ nữ khác đi!

Tôi cho anh biết, Doãn Phương Chính tôi là có tiền, anh muốn bao nhiêu tiền cũng có thể. Chỉ là, cô ta là của tôi đấy, tôi hôm nay không thể không cho cô ta một bài học! Cô ta lừa gạt tiền cùng tình cảm của tôi, tôi không thể nào. . . . .”

Lời còn chưa nói hết, Phó Thần Phong lại đập thêm một phát vào mũi xe của hần.

“Không nên coi tất cả mọi người đều như vậy bần thủ! Vị tiểu thư này không muốn cùng đi với anh, chuyện này tôi nhất định quản.”

“Đúng! Em không muốn cùng hần đi. Hần là ác bá! Hần muốn vô lễ với em.”

Vào giờ phút này, cô tuyệt không cảm thấy sợ hãi, bởi vì bên cạnh cô có một người có thể dựa dẫm.

Không cách nào có thể tưởng tượng, Doãn Phương Chính hạ lệnh: “Pe—ter, gọi cảnh sát cho tôi!”

Đối với cách làm của Doãn Phương Chính, Phó Thần Phong cũng không kinh ngạc cũng không khản trương, ngược lại vẫn ung dung mà nói: “Cưỡng chế bắt người, ý đồ cưỡng gian, cũng không nhẹ chứ? Tư Á.”

”Hơn nữa hấn còn đánh em! Em muốn kiện hấn ý đồ cưỡng bạo, ý đồ giam cầm, tổn thương, vũ nhục. . . . Em muốn kiện chết hấn!

Còn nữa, hấn phá hư quần áo của em, món này rất đắt tiền, hơn nữa còn là một cái áo đầm em thích nhất, cho nên em muốn yêu cầu bồi thường.”

Nhìn mặt của Doãn Phương Chính lúc trắng lúc xanh, Lê Tư Á vui vẻ vô cùng.

“Đợi đã nào...! Pe-ter.” Doãn Phương Chính thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Bởi vì hấn biết bộ dáng như vậy cứng đối cứng tiếp nữa, hai bên đều phải trả giá thật lớn, hơn nữa, thua thiệt tuyệt đối là hấn.

“Tiên sinh, vậy anh ít nhất cũng nên bồi thường xe của tôi chứ?”

Quên đi, tối nay không thể đạt thành mục đích, cũng không đại biểu sau này sẽ không có cơ hội, một ngày nào đó, hấn sẽ mang cả tiền lời hướng Lê Tư Á đòi lại .

“Anh gọi cảnh sát tới, tôi liền bồi!” Phó Thần Phong rất tiêu sái đối với hấn nói.

“ . . . . .”

Doãn Phương Chính nào dám gọi cảnh sát? Hấn nhưng là nghi phạm cưỡng bạo chưa toại nha!

“Anh không gọi, chúng tôi sẽ đi đó!” Phó Thần Phong nói.

“ . . . . .”

Doãn Phương Chính còn là ngay cả động cũng không có nhúc nhích.

“Tư Á, chúng ta lên xe đi!” Phó Thần Phong tiêu sái đi vào xe thể thao, Lê Tư Á cũng nhanh chóng lên xe, hai người liền như thể nghênh ngang rời đi.

Doãn Phương Chính sững sờ ở tại chỗ, một câu cũng nói không nên lời. Hấn nhìn vết tích đầy rẫy trên chiếc xe của mình mà thực muốn khóc.

Chẳng qua là, tại sao cái người lái chiếc xe thể thao này thoát nhìn rất quen mắt? Giống như từng xem qua trên tuần san kinh tế hoặc là điện tử truyền thông, anh ta rốt cuộc là ai nha?

Sau khi Lê Tư Á xác định đã an toàn bớt lo lắng, không nhịn được ôm lấy Phó Thần Phong nói: “Cám ơn anh đã cứu em! Nếu như anh không xuất hiện, em thật sự không biết nên làm sao thể nào, thật may là anh chạy đến.”

“Anh đang lái xe đấy, tiểu thư, cẩn thận một chút.”

“Oh.” Lê Tư Á vội vàng buông tay.

Đang ở c dùng sức bung tay, đai an ton bn phải bị kéo đứt thuận thể rt xung, lộ ra hơn nửa bộ ngực, chính c cũng khng biết.

Khe mt sng quoc d thừa của Ph Thần Phong liếc qua, cả khun mặt đu hồng ln.

“T Á. . . . . Em. . . . . Y phục của em. . . . .”

L T Á cúi đầu xem xét, lập tức ly tay ngăn ở trc ngực mnh, mặt hồng đến giống như quả táo đỏ.

“Không cho phép nhìn lén, nếu không em đem mắt của anh moi ra!”

“Tiểu thư, mời làm rõ ràng, anh là tới cứu em , sao em có thể hung ác như thế mà đối đãi ân nhân cứu mạng?”

“Em. . . . .”

“Anh đã sớm nói em là đang đùa với lửa. Đàn ông có tiền không phải dễ chọc như trong tưởng tượng của em vậy đâu, bọn họ có là thể lực.”

Lê Tư Á mỗi lần bị trách cứ, nước mắt liền theo đó mà rơi xuống.

Cô có đầy một bụng uất ức, nhưng có thể hướng ai nói đây? Nếu như cô có thể lựa chọn, cô cũng không muốn chơi loại trò chơi tình yêu này.

“Đừng khóc, anh không phải là đang trách móc em.” Phó Thần Phong bị nước mắt của cô làm cho tâm hoảng ý loạn, vội giải thích, “Anh chỉ là đang khuyên em. Bởi vì em không nhất định mỗi một lần vận số đều tốt như vậy, em biết không?”

“Không sao, không sao, không cần khóc nữa.”

Lòng Phó Thần Phong tràn đầy không thôi mà đuổi cánh tay nhàn rỗi sờ sờ đầu của cô.

“Ồ ồ. . . . .”

Lê Tư Á rất lâu không có lớn tiếng khóc như vậy, lần này, cô là thật hồng mắt.

Rốt cuộc, Phó Thần Phong không thể làm gì khác hơn là tiếp tục trấn an cô, không có nói hơn một câu, để cô có thể hoàn toàn phát tiết hết uất ức trong lòng.

*** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn ***

Vừa về tới trong nhà, thừa dịp Phó Thần Phong vào phòng tắm, Lê Tư Á đem toàn bộ rượu đều lấy ra, chuẩn bị uống thật sảng khoái.

Đợi đến Phó Thần Phong từ trong phòng tắm đi ra thì trên bàn hai chai rượu đỏ đã thấy đáy, Whisky cũng chỉ còn dư lại nửa chai.

Lê Tư Á nằm ở trên bàn, túy ngôn túy ngữ (giọng điệu say mèn) nói: “Ghét!”

Lật người lại, đem vỏ chai rượu từ trên bàn gạt xuống đất ——

Choang!

Tiếng vỡ vụn thanh thúy vang dội.

“Ầm ỉ chết! Người vô danh, tôi cảnh cáo anh đó. . . . .” Nói rõ, cô lật người lần nữa, đụng rót ly rượu

Choang!

“Anh xong chưa? Những thứ này đập vỡ gì đó đều là. . . . . Muốn tiền. . . . .”

Thật là đủ rồi, đầy trong đầu tiền tiền tiền. . . . . Cô còn có thể nghĩ chút cái gì?

Phó Thần Phong tốt bụng ôm cô lên , đi tới khuê phòng của cô.

“Anh muốn làm gì? ! Không cần tới loạn đó. . . . . Nếu như anh không có tiền, tốt nhất liền cút phải xa xa biết không?”

Cô gái này thật là trùng độc quá nặng, anh căn bản không muốn nghe “Lời lẽ sai trái” của cô .

“Tôi cho anh biết. . . . . Tôi chưa chấp anh. . . . . Không phải bởi vì anh là. . . . .Người . . . . . Có tiền, tôi chỉ là . . . . . Lòng đồng cảm. . . . . Phát tác. . . . . Hơn nữa. . . . . A. . . . . Có chút tâm động. . . . . Nhưng. . . . . Anh không cần. . . . . Theo đuổi tôi, bởi vì tôi. . . . . Không thể theo đuổi. . . . .”

“Tại sao không thể theo đuổi?” Phó Thần Phong hỏi.

“Tôi cho anh biết. . . . . Chỉ nói ột mình anh đó. . . . . Hư. . . . . Nói nhỏ một chút.”

“Được, mời nhỏ giọng nói cho anh biết.” Phó Thần Phong dịu dàng nói.

“Không cần cùng cái người vô danh đó nói. . . . . Vậy. . . . . Không cần cùng anh trai tôi nói. Tôi biết. . . . . Anh là người tốt. . . . . Anh là thiên sứ. . . . . Ngực của anh rất ấm áp. . . . . Cho nên anh. . . . . Là người đáng để tin tưởng. . . . .”

“Tại sao không cần cùng tôi, không, là người vô danh nói?” Phó Thần Phong cười hỏi.

“Bởi vì. . . . . Bởi vì tôi. . . . .” Lê Tư Á tuyên bố: “Tôi thích anh ta. . . . . Nhưng tôi không thể. . . . . thích anh ta, cũng không thể. . . . . Để cho anh ta yêu thích tôi. . . . . Anh ta không có tiền. . . . . Như vậy rất tệ. . . . .”

“Tại sao rất tệ?”

“Dù sao chính là rất tệ. . . . . Nguy rồi. . . . .”

Lê Tư Á nói xong câu đó, liền ngủ chết rồi, khiến Phó Thần Phong lưu lại càng nhiều nghi vấn.

Phó Thần Phong nhẹ nhàng mà đem cô đặt lên giường, trong lòng cũng không có vội vàng phải biết đáp án. Anh chỉ là muốn để cô gái bị kinh sợ này ngủ một giấc, sau đó tỉnh lại, đem toàn bộ chuyện không vui quên mất.

Sau khi an trí tốt cho cô, Phó Thần Phong cũng không hề rời đi phòng cô, anh muốn ở lại đây nhìn cô, bảo vệ cô, cả đêm ngủ ngon.

Tìm tìm kiếm kiếm hồi lâu, anh phát hiện, anh cuối cùng cũng tìm được một cô gái mà anh muốn bảo vệ cả đời, cho dù cô là một cô gái hám tiền.

Bởi vì, tình yêu, là không có biện pháp lựa chọn.

Đang ngủ cô, lòng mày nhíu lại, xem ra tâm sự nặng nề.

Đến tận cùng có chuyện gì làm cô khổn nhiều như thế, chẳng lẽ là cùng cô hám làm giàu có liên quan?

Anh cúi người xuống, đến gần cô, tìm lòng không được hôn mặt của cô.

Lê Tư Á đang ngủ lộ ra mỉm cười, một tay bắt lấy cánh tay phải của anh không thả, giống như là đang tìm cầu xin cảm giác an toàn.

Bên dưới áo ngủ tơ gấm, vóc người hoàn mỹ như ẩn như hiện, thấy thể huyết mạch Phó Thần Phong cuộn trào.

Nhưng anh nếu cứ như vậy xâm phạm cô, cùng Doãn Phương Chính lại có cái gì khác biệt đây?

Rốt cuộc, anh hôn xuống trán cô, để cho cô ôm cánh tay của anh ngủ say.

6. Chương 6

Khi Lê Tư Á sáng sớm tỉnh lại, đã nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của Phó Thần Phong, ngồi dậy, c cho anh một ci tt, tức khc đem Phó Thần Phong từ trong giấc mộng đnh tỉnh.

“Anh lm ci g? !” L T Á tức giận cht .

Phó Thần Phong dụi dụi mt tỉnh ngủ, đứng dậy, v tội hỏi “Ci g?”

“Tại sao anh chạy đến trn giường của ti? Anh đi vì ti lm ci g?”

“Tiu th. . . . .” Phó Thần Phong lúc này cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo.“Anh không có.”

“Không? Anh rõ ràng liền. . . . . Ngủ ở nơi này.”

“Là em ôm cánh tay của anh không chịu buông , anh xem em ngủ say như vậy, không thể làm gì khác hơn là cũng theo ngủ ở nơi này.”

“Nói bậy! Tôi sẽ không làm như vậy.”

Lê Tư Á tức giận đến nổ tung.

“Dù sao anh chính là không có đối với em làm cái gì.”

“Tôi không cho phép anh yêu thích tôi, lại càng không cho phép người kia đến gần tôi. Tôi. . . . Chúng ta chỉ là diễn cho anh trai tôi nhìn. Nếu như anh đối với tôi có không an phận suy nghĩ lung tung, tôi sẽ mời đi .”

“Tại sao anh không thể thích em? Anh là thiếu lỗ mũi hay là miệng?” Phó Thần Phong nói giỡn hỏi cô.

“Bởi vì anh không phải là người có tiền.”

“Em đến tốt cùng cần bao nhiêu tiền, mới có thể thỏa mãn?” Phó Thần Phong hỏi.

Bao nhiêu tiền? Cô nhú mồm một cái.

Đây cũng là cô muốn hỏi . Bởi vì, không có ai nói với cô con số chuẩn xác của món nợ.

“Tôi không biết.”

Phó Thần Phong đột nhiên tiến gần sát mặt của Lê Tư Á, Lê Tư Á bị anh ép phải thối lui đến đầu giường, vẻ mặt kinh hoàng.

“Anh cách tôi xa một chút. Mặc dù anh ngày hôm qua đã cứu tôi, nhưng, anh không thể cho là như vậy là có thể đối với tôi thế nào a.”

Phó Thần Phong không có phản bác cô, chỉ là dùng giọng nói vô cùng từ tính hỏi cô: “Em không thích anh sao?”

“Đương.. . . . Dĩ nhiên không thích!” Lê Tư Á quay mặt qua chỗ khác, “Trừ phi anh là người có tiền.”

“Em không thích anh, làm gì không dám đối mặt với anh nói, muốn quay đầu đi?”

Phó Thần Phong cười đến càng sáng lạn hơn, bởi vì, anh đã nhìn thấu cô gái quật cường lại cao ngạo này.

Lê Tư Á không trả lời anh.

“Mời hiện tại liền đối mặt anh nói, em không thích anh, anh liền sẽ rời đi.”

Cái gì? Anh ta muốn rời đi? Anh ta có thể đi nơi nào?

Lê Tư Á khiếp sợ quay đầu lại.

“Anh muốn đi đâu? Anh không phải là không có chỗ để đi sao? Anh không phải là còn không biết anh là ai?”

“Anh là đàn ông , không có cái gì thật lo lắng cho.”

“Trái lại nếu như anh đối với em sinh ra khổn nhiều, vậy cũng sẽ không tốt.”

“Tôi không có nói không tốt!”

Lê Tư Á dùng tốc độ nhanh nhất đáp lại lời của anh, giống như rất sợ nếu muộn một giây đồng hồ, người của anh tựa như sẽ biến mất.

“Em nên biết rõ khát vọng lớn nhất trong lòng em là cái gì, rồi hãy quyết định đi. Tỷ như nói. . . . .”

Phó Thần Phong vừa nói, vừa lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, ở trên môi Lê Tư Á dịu dàng hôn xuống một cái.

“Một cái hôn, một tình yêu.”

Lê Tư Á bị hành động bất ngờ của Phó Thần Phong dọa sợ đến mắt mở thật to , không cách nào phản ứng.

“Hoặc tỷ như nói. . . . .”

Phó Thần Phong lại phân chia hôn lên má của cô.

“Một cái hôn, một thân mật.”

Lập tức Lê Tư Á chỉ cảm thấy toàn thân không thể nhúc nhích, giống như liền hôn mê bất tỉnh.

Chẳng lẽ nói. . . . . Chẳng lẽ nói. . . . .

Đây chính là cảm giác được người mình thật lòng thích hôn sao?

“Lại tỷ như nói!”

Phó Thần Phong hôn lên trán của cô.

“Một cái hôn, một chăm sóc.”

Lê Tư Á trong nháy mắt rơi xuống nước mắt, bởi vì cảm thấy chính cô sắp bị đánh tan, cô không thể chịu đựng rồi.

“Anh không cần dùng ý nghĩ của mình đến xem tôi! Anh cái người tự đại này!”

“Cám ơn em ca ngợi, tự đại, chỉ là một trong số ưu điểm của anh mà thôi.”

(Ed: Ấc ặc... tự ki quá :-P)

Trên mặt Phó Thần Phong mang đầy mỉm cười cùng tự tin.

Anh tiếp đó cầm hai tay của cô, đối với cô nói: “Không cần từ chối, không vui Tiểu Bạch Thỏ.”

Lúc này, nước mắt Lê Tư Á rơi càng dữ tợn.

Giờ phút này, anh biết, đây mới thật sự là Lê Tư Á, không còn là Lê Tư Á cố tỏ ra kiên cường nữa.

“Xin em tin tưởng, có thể cho em hạnh phúc, là yêu, không phải tiền bạc.”

Lê Tư Á cuối cùng cũng tháo xuống lòng phòng bị, kích động cùng Phó Thần Phong thật chặt ôm nhau.

“Em là muốn dụ dỗ yêu? Hay là muốn dã man yêu?” Môi mỏng khẽ giương lên, anh rất “Dân chủ” hỏi ý kiến.

(Ed: vừa bá đạo vừa nhanh tay quá... ek ek.)

Cái gì? !

“Em. . . . . Em. . . . . Không phải là. . . . . A. . . . . Em còn không có. . . . .”

Lê Tư Á trong lòng quýnh lên, cũng liền lời nói không mạch lạc.

Cô cảm thấy cô nên cự tuyệt, nhưng miệng của cô, hai tay của cô, cứ nhiên không có cách nào y theo chỉ thị của cô đi? !

Đây là chuyện gì nha?

“Nếu như em không nói, liền do anh thay em quyết định.”

Phó Thần Phong nhẹ nhàng mà đem cô áp đảo ở trên giường.

“Chờ. . . . . Chờ một chút, em còn không có. . . . .”

Hai tay Lê Tư Á liều mạng chống đỡ thân thể đang cúi đi xuống của anh.

“Em nên rõ ràng trong lòng em muốn cùng không muốn .”

“Nếu như em còn không biết, anh có thể nói cho em biết.”

Anh đem tay cô chế trụ trên đầu, trực tiếp sử dụng đôi môi che lại miệng của cô.

Anh muốn cô biết rõ, cô thật ra thì cũng không muốn cự tuyệt.

Phó Mẫn Hòa nhìn tấm hình trên bàn, lộ ra nụ cười âm hiểm.

Người phía dưới đang hướng ông ta báo cáo ——

”Lê Tư Á, năm nay hai mươi bốn tuổi, thân ột sáu ba cm, thể trọng 43 kí lô. Cha của cô ta là tiền Tổng giám đốc tập đoàn Lực Thành - Lê Ân Huệ.

Bốn năm trước, Lê Ân Huệ bởi vì thiếu hụt 50 triệu nguyên công khoản, cùng vợ của ông ta cùng nhau bỏ trốn đến Canada, từ đó mai danh biệt tích, còn có lời đồn đãi nói bọn họ xảy ra tai nạn máy bay đã bỏ mạng.

M L T Á từ bốn năm trước, đều ở đây tiếp cận nhiều ông chủ nhỏ của các xí nghiệp, kỳ vọng lý chồng Ho Mn.

Ti mi vừa rồi cùng Doãn Phương Chính tin sinh ni điện thoại, xác nhận người phụ nữ Lê Tư Á này là nổi danh thấy tiền sáng mắt.

Hắn còn nói, tối hôm qua hắn nhìn thấy Lê Tư Á, thì người đàn ông bên cạnh cô ta xem ra giống như là Phó tổng.”

“Lê Tư Á sao?” Phó Mẫn Hòa cười nói.“Các người có thể đem cô ta hẹn tới đây nói một chút hay không?”

“Chuyện này. . . . .”

“Tôi biết đại cổ đông của tập đoàn Lực Thành là Cát Hán Bảo, trước mắt là chủ nợ lớn nhất của Lê Tư Á, mời ông ta tới đây một chuyện. Cứ nói. . . . . Là Tổng giám đốc tương lai của Phó thị quốc tế mời ông ta tới.”

“Vâng”

*** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn ***

Một tiếng sau, một người đàn ông to con cao lớn vội vã chạy tới nhà Phó Mẫn Hòa.

Người đó chính là đại cổ đông của tập đoàn Lực Thành - Cát Hán Bảo.

Kể từ khi tập đoàn Lực Thành đóng cửa, Cát Hán Bảo bắt đầu từ số không, làm lên sự nghiệp buôn bán vật liệu xây dựng.

Trước mắt, công ty của ông cùng Phó thị quốc tế có quan hệ hợp tác, Phó thị quốc tế mua hàng loạt bê tông cốt thép từ ông, là khách hàng lớn nhất của Cát Hán Bảo, cho nên, chỉ cần Phó thị quốc tế hạ ra lệnh một tiếng, Cát Hán Bảo coi như đang bận rộn tới thế nào, thì cũng phải gạt bỏ muôn vàn khó khăn đến nơi hẹn.

“Cát đồng a, buôn bán thịnh vượng chứ? Ha ha ha!”

Phó Mẫn Hòa lộ ra răng vàng, bề ngoài cười như không cười đối với Cát Hán Bảo nói: “Ngài bận rộn như vậy, còn đem ngài mời đi theo, xin thông cảm cho nha, ”

Nào có người nào khi nói lời thông cảm, vẫn ngồi ở trên ghế, ngay cả động cũng không động? !

Chỉ là, Cát Hán Bảo nhưng tuyệt không dám đắc tội Phó Mẫn Hòa.

Bởi vì, trong bốn năm qua, Phó Mẫn Hòa nhưng là đảm nhiệm tất cả công việc mua bán vật liệu xây dựng của Phó thị quốc tế.

Mặc dù Phó Mẫn Hòa đã từ đi chức vị ở Phó thị quốc tế, nhưng là , với 30% cổ phần của Phó thị quốc tế mà Phó Mẫn Hòa nắm ở trong tay, thì Cát Hán Bảo tin tưởng, ông ta vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn.

Hơn nữa, mấy năm trước đây, Phó Mẫn Hòa từ trong tay hắn lấy đi tiền hoa hồng đã không cách nào đếm hết, người này chẳng những tham lam, hơn nữa gian trá lại không chừa thủ đoạn nào. Đối mặt với một lão hồ ly như vậy, Cát Hán Bảo tự nhiên muốn trước “Tự vệ” .

“Đâu có đâu có, Phó lão xin không cần nói như vậy.” Cát Hán Bảo cố ý làm ra dáng vẻ hết sức lo sợ.

“Bốn năm trước, nhờ Phó lão giúp một tay, mới làm cho công ty nhỏ của tôi có thể sinh tồn. Hôm nay Phó lão có chuyện muốn tôi tương trợ, tôi đương nhiên không thể chối từ rồi.”

“Cát đồng, nếu ngài nói như vậy, tôi cũng không khách khí nữa. Tôi muốn hỏi chính là, chuyện về Lê Ân Huệ, không biết được anh còn có nhớ hay không?”

“Ngài nói chính là Lê Ân Huệ năm đó thiếu hụt công khoản sao?”

Cát Hán Bảo nhớ tới người này, lòng liền mang oán hận.

Năm đó Lê Ân Huệ tham ô công khoản, làm hại ông ta tuổi đã cao còn phải làm lại từ đầu, ông ta đương nhiên nhớ người kia rồi.

“Đúng vậy a, chính là ông ta!” Phó Mẫn Hòa nói.

“Tôi nhớ. Xin hỏi Phó lão. . . . .”

“Ông ta có một đứa con gái gọi là Lê Tư Á, ông biết không?”

“Tôi đương nhiên biết.”

Cô gái kia cũng coi là đáng thương, mới hai mươi bốn tuổi, lại đeo lấy anh trai của cô, lưng gánh vác món thiếu nợ công khoản khổng lồ của cha.

“Cô ấy đang kiếm tiền trả lại cho tôi. Thật may là Lê Ân Huệ có cô con gái này giúp ông ta trả nợ, để biết bao tâm huyết của tôi có thể thu về một chút. Nếu không, tổn thất của tôi thật đúng là thảm trọng.”

“Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi.”

Phó Mẫn Hòa đối với phán đoán của mình đắc chí.

“Tôi nói nha, trên thế giới này còn có ai so với tôi tham lam yêu tiền hơn? Nghe nói, cô ấy từ bốn năm trước liền bắt đầu truy đuổi các ông chủ nhỏ cùng các ông chủ lớn, chỉ cần lấy được tiền, cũng không chút nào lưu tình mà đi.

Hơn nữa nghe nói cô ấy liền nghe thấy được cả mùi mực in trên tiền mặt, cũng sẽ từ trong mộng tỉnh táo, tôi còn nghĩ lấy ở đâu người yêu tiền như vậy. . . . . Thì ra là do trả nợ nha!

Này, ông là chủ nợ của cô ấy, nếu như bảo cô ấy giúp ông một chút việc, cô ấy cũng sẽ không cự tuyệt chứ?”

“Là muốn giúp Phó lão chuyện gì đây?” Cát Hán Bảo thẳng thắn hỏi. Ông ta không muốn cùng lão đầu gian trá này quanh co lòng vòng.

Nhưng là ông ta cũng không có lập tức đồng ý, bởi vì ông ta đối với loại chuyện này ôm chặt thái độ cẩn thận.

Theo như lời nói của lão hồ ly, không thể chỉ nghe một nửa mà đã đồng ý, đó là gặp nhiều thua thiệt .

“Cháu của tôi hiện đang núp ở chỗ của cô ấy, không chịu trông nom giang sơn. Lão già tôi đây khuyên như thế nào, đều không có ích. Mà tôi lại là người thân kiêm trách nhiệm nuôi dạy của hắn, không thể ngồi coi bỏ mặc.”

“Vậy. . . . .”

Phó Mẫn Hòa tiếp tục đối Cát Hán Bảo nói ra chuyện này đối với bản thân Cát Hán Bảo liên quan lợi hại.

“Theo tôi được biết, dự án khu nhà cao cấp Thiên Nguyệt đó, chậm chạp không có quyết định, chính là đang đợi văn phòng Tổng giám đốc bên kia quyết định.

Chuyến đi này của nó kéo dài đã lâu, ha ha. . . . . Cát đồng, về phần vật liệu xây dựng này tôi đã giao phó cho Tổng giám đốc nổi nghiệp, thế nào cũng phải để cho ông được hưởng chút đỉnh.

Bữa tiệc lớn đã đặt ở trước mắt ông rồi, chỉ chờ ông. . . . . Động một chiếc đũa. . . . . Ông, hiểu không?”

Khu nhà cấp cao Thiên Nguyệt. . . . . Là một khối thịt béo bở mà bọn họ đợi đã lâu, cuối cùng cũng. . . . . Cuối cùng cũng đến miệng. Cát Hán Bảo cảm động đến thiếu chút nữa rơi xuống nước mắt .

“Phó tổng. . . . . Cám ơn ông! Cám ơn ông! Ngài rõ là. . . . . Quá. . . . . Thật tốt quá, như vậy cất nhắc tiểu đệ.” Cát Hán Bảo cảm kích vô cùng đối với Phó Mẫn Hòa nói.

Phó Mẫn Hòa nhìn ông ta một cái, cũng không có đem sự cảm kích của ông ta coi thành chuyện gì to tát, bởi vì, ông cảm thấy Cát Hán Bảo vốn là nên đối với mình quy phục, hơn nữa phải phục sát đất.

Cho nên, ông cũng không có định lại hướng Cát Hán Bảo nhiều lời cái gì xã giao nói, cho ông ta chỗ tốt chẳng qua là thủ đoạn, làm như vậy là để muốn đạt tới mục đích của ông.

“Tôi muốn mời Lê tiểu thư đem nó giao ra đây, đừng làm cho nó chơi vui đến quên cả trời đất.” Phó Mẫn Hòa nói ra mục đích của ông ta.

“Chuyện này. . . . .”

“Tôi cho Lê tiểu thư 30 triệu nguyên, mời cô ấy làm theo. Dĩ nhiên, số tiền này, chính là trực tiếp bồi thường toàn bộ cho Cát đồng ngài. . . . . Có phải hay không?”

30 triệu nguyên. . . . . Năm đó, Lê Ân Huệ thiếu hụt hết công khoản là 50 triệu nguyên, mấy năm này, Lê Tư Á lục tục cũng trả lại cho ông ước chừng 10 triệu nguyên, như vậy khấu trừ lợi tức không tính là, tổn thất năm đó của ông đã gần thu hồi hết trở lại.

Này còn có thể do dự sao? Dĩ nhiên không thể!

“Dĩ nhiên. Tôi lập tức đi làm.” Cát Hán Bảo nói.

“Trực tiếp mời nó đến nơi này của tôi. Tôi thân là chú của nó, muốn trước đối với nó hiểu lấy lợi hại, cho nó biết mình đã làm sai cái gì rồi.”

7. Chương 7

Bầu trời thoạt nhìn rất xanh, mênh mông bát ngát xanh.

Trước đây, loại thời tiết tốt này, đối với Lê Tư Á mà nói, là thích hợp ra ngoài đi Shopping , nhưng là bây giờ, Lê Tư Á cho là việc làm thích hợp nhất trong loại thời tiết này, chính là cùng người yêu cùng nhau đợi ở nhà.

“Chờ. . . . . Chờ một chút. . . . .”

L T Á nhìn thấy bp da của Ph Thần Phong từ trên ngời của anh rớt ra ngoài, đồ vật bên trong túi rơi ra.

Còn tờ mò cúi người xuống đi nhặt lên.

Những thứ bên trong đó, có một tờ l . . . . . L giơ chứng minh thẻ? !

“A! Em tìm được!”

L T Á thoạt nhìn thấy tờ l trùng s độc đc.

“Đây hình như là giấy chứng minh thư của anh đi?”

Phó Thần Phong không ngờ rằng bóp da sẽ ở lúc này rớt ra ngoài. Rốt cuộc, anh không thể làm gì khác hơn là giả ngu.

“Có thật không? Anh vẫn luôn không tìm được.”

“Thật.”

Lê Tư Á cầm lấy giấy chứng minh thư, cẩn thận nhìn đi nhìn lại.

“Này nhất định là anh, này người trong hình chính là anh nha. . . . . Đợi chút. . . . . Anh tên là. . . . . là Phó Thần Phong, chúng ta biết tên của anh rồi !”

Lê Tư Á hươ tay múa chân, vui vẻ không thôi.

“Thì ra tên của anh là Phó Thần Phong nha.”

“Phó Thần Phong. . . . . Viết như thế nào?”

Phó Thần Phong tiếp tục giả ngu.

“Chính là như vậy a!”

Lê Tư Á đem giấy chứng minh thư đưa tới cho anh nhìn.

”Em nghĩ ra rồi! Tên của anh và cái người giàu có nhất Đài Loan đó giống nhau như đúc nha! Anh có như thế vừa khéo chính là hần hay không nha? !

Có một lần em nhìn đến hình của hần trên tuần san X, so với anh gần hơn một chút, nhưng là. . . . . Vẫn rất giống nha!”

“Anh nghĩ không phải đâu, mặc dù tên của anh ở trên chứng minh thư là cái tên này, nhưng hai ngày trước trên báo không phải mới nói Phó Thần Phong gì đó ra khỏi tai nạn xe cộ, bây giờ đang dưỡng bệnh ở bên trong bệnh viện sao? Em nghĩ quá nhiều nhiều.” Phó Thần Phong tùy tiện viện một lời nói dối để trả lời cô.

“Phó Thần Phong đó” vẫn còn ở trong bệnh viện, trước khi anh tra ra chân tướng, không thể đối với bất kỳ người nào tiết lộ thân phận. Tránh cho tin tức để lộ, rước lấy sát cơ.

Mặc dù như thế, nhưng là, Phó Thần Phong hiện tại ở trước mặt cô, mới thật sự là Phó Thần Phong, cùng những kim tiền, địa vị kia không liên quan, là một Phó Thần Phong toàn vẹn.

Mấy ngày nay, anh như vậy, dắt lấy tay của cô, mang cô thoát khỏi hư vinh, từng bước từng bước đi vào trong cuộc sống ấm áp bình thường.

Mà đã học cuộc sống như thế Lê Tư Á, cảm giác mình giống như một đứa trẻ học bước đi, mỗi một bước đều tràn đầy mới mẻ, mỗi một bước đều là vui vẻ.

Thì ra là, trừ truy đuổi tiền bạc, cuộc sống cũng có thể trôi qua như vậy phong phú, như vậy không buồn không lo.

Lê Tư Á chưa bao giờ nghĩ tới mình cũng có thể trải qua cuộc sống như thế, cô rất khó có được mấy ngày không thoa son phấn, đợi ở trong phòng không ra cửa, đây là chuyện mấy năm qua chưa từng có.

Bởi vì đàn ông có tiền luôn là yêu phụ nữ xinh đẹp rực rỡ, cho nên Lê Tư Á chỉ cần đi ra cửa chính, sẽ ăn mặc thành dáng vẻ mà những người đàn ông kia vừa nhìn một cái liền động lòng.

Cô chưa từng nghĩ qua dáng vẻ này có phải cô thích hay không, bởi vì ăn mặc đối với cô mà nói, là một điều kiện cơ bản trong hám làm giàu. Nhưng là, trải qua vài ngày cuộc sống ở nhà sau, cô phát hiện mình có vẻ ưa thích mình thật thà tự nhiên như vậy .

“Thật sao? Là em suy nghĩ nhiều quá à? Thôi, anh là ai cũng không đáng kể, bản tiểu thư hiện tại đối bụng, muốn ăn rồi.”

“Được, anh đây sẽ đi giúp em chuẩn bị đồ ăn.”

*** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn ***

Bọn họ cùng nhau trải qua gần nửa tháng cuộc sống ở nhà.

Mỗi sáng sớm, hai người cùng nhau đến chợ mua thức ăn.

Sau khi về nhà, liền do Phó Thần Phong đầu bếp, Lê Tư Á còn lại là làm người hữu danh vô thật trong phòng bếp.

Công việc của cô, chính là không ngừng ở bên tai Phó Thần Phong nói về chuyện của mình.

Cô chưa từng có nhiều lời như vậy, cô trước đây, luôn là ở trước mặt người duy trì hình tượng điềm tĩnh.

Phó Thần Phong còn lại là lắng lắng nghe những gì cô nói.

Mỗi một câu cô nói, đối với anh mà nói, đều rất trân quý.

Bởi vì, mỗi người bên người anh, đối với anh nói chuyện, đều có mục đích . Bọn họ cũng chỉ là ở hướng anh báo cáo, xin xỏ, từ trước tới nay chưa từng có ai là không có tâm cơ mà đối với anh nói chuyện.

Lê Tư Á là người đầu tiên.

Hơn nữa, Phó Thần Phong luôn luôn chỉ vì dưới mình xuống bếp, Lê Tư Á phá vỡ nguyên tắc của anh.

Lê Tư Á đối với lấy phòng bếp kêu to: “Này! Em đói chết rồi, đói quá! Anh có thể nhanh tay một chút hay không nha?”

“Tiểu thư, em mới ăn một bữa cách đây chỉ có bốn tiếng thôi a, như vậy đã đói, một cô gái ăn như thế, cần thận giả không được.”

“Gả không được cũng không quan hệ a! Dù sao em chính là tâm tình tốt, em chính là muốn ăn! Em muốn biết lần này anh còn có thể xuất ra món ăn ngon gì a, thật mong đợi nha!”

“Được rồi, đã biết!”

“Phó Thần Phong, sao anh biết nấu ăn nha? Như thế lợi hại!”

“Anh. . . . Anh làm qua đầu bếp á!” Phó Thần Phong tùy tiện trả lời.

Trên thực tế, tài nấu nướng tinh xảo, chẳng qua là ưu điểm nhỏ trong rất nhiều ưu điểm của Phó Thần Phong, một ưu điểm nho nhỏ này, không đáng được anh để ở trong lòng mà thôi.

Chưa từng nghĩ qua muốn làm “Một người đàn ông tốt” nhưng, lúc này, anh phát hiện, thì ra nấu ăn cho người yêu ăn, là chuyện hạnh phúc ngọt ngào như thế.

“Làm đầu bếp có thể kiếm nhiều tiền sao? !”

Ai, vấn đề của cô cũng thật nhiều.

“Còn phải dựa vào bản lĩnh.”

“Vậy anh bây giờ rốt cuộc đang làm cái gì? Anh có tiền hay không a?”

Lê Tư Á theo thói quen lại hỏi đến này vấn đề.

Lúc này, Phó Thần Phong từ trong phòng bếp bưng ra món ăn thứ nhất.

“Tiền tiền tiền. . . . Tiền tiểu thư, bữa ăn tối của em đã chuẩn bị xong rồi đấy!”

Lê Tư Á trực tiếp đem tay vươn đến trong đĩa, cầm một miếng sườn chua ngọt thả vào trong miệng.

“Oa, thật là nóng thật là nóng. . . . . Hô. . . . . Nhưng. . . . . Ăn thật ngon đó. . . . . Sẽ không là đầu bếp ở nhà hàng Phúc Lâm đi?”

Dĩ nhiên không phải.

Trên mặt Phó Thần Phong xuất hiện hai vạch đen.

Tại sao anh nếu không phải Ngưu Lang, thì chính là đầu bếp?

Nhìn bộ dạng của anh thật giống như người đang làm mấy thứ nghề nghiệp kia sao?

Tại sao từ trước tới nay chưa từng có ai từng nói như vậy đây?

“Bộ dạng em ăn thế này rất không vệ sinh. . . . . Đũa ở đây. . . . .”

Anh mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, thoáng chốc, bộ mặt đỏ lên.

“Em. . . . . Em mặc cái gì?”

“Áo sơ mi của anh a!”

Lê Tư Á hưng phấn biểu diễn cho Phó Thần Phong nhìn.

“Áo sơ mi Armani đấy nha! Em làm áo mặc đi ngủ cũng rất thích hợp đi?”

[. . . . .”

Phó Thần Phong hết sức lúng túng, bởi vì, anh chưa bao giờ thấy, ở thời điểm ăn tối mà phụ nữ lại mặc thành như vậy tử. Trong khoảng thời gian ngắn, anh không biết đôi mắt rốt cuộc muốn nhìn đi hướng nào.

“Sẽ không không nỡ đem áo sơ mi Armani của anh cho em làm áo ngủ chứ?”

“Thế nào sẽ?”

“Vậy sao anh lại có bộ dáng này?”

“Anh cũng là đàn ông, em mặc như vậy, anh làm thế nào đây?”

“Cái gì làm thế nào đây? Ăn cơm nha!”

“Lê Tư Á, em có biết em có bao nhiêu khiến đàn ông động lòng hay không. . . . .” Phó Thần Phong đưa mắt nhìn cô, dùng giọng nói khêu gợi nói.

Mặc dù bọn họ mấy giờ trước, đã đắm chìm trong kích tình triền miên, nhưng là, khi Lê Tư Á lại lấy bộ dáng khêu gợi này xuất hiện thì vẫn khiến cho Phó Thần Phong nhin không được . . . . .

(Ed: Sắc lang... ek ek)

Anh muốn cô!

Anh cảm giác toàn thân giống như có lửa đang thiêu đốt, khiến anh không thể chịu được thêm một giây đồng hồ nào nữa.

Lê Tư Á còn lại là cả khuôn mặt đỏ hồng, bởi vì, cô biết anh nói là cái gì.

Cô cũng cảm giác được trong lòng như có một cỗ nhiệt tình hừng hực thiêu đốt lấy, còn có giọng không tắt khát vọng.

Phó Thần Phong nhào tới cô, đem cả người cô đè ở trên tường, đến gần cô vành tai và tóc mai cọ sát vào nhau.

“Em vẫn còn rất đói sao? Con thỏ nhỏ.”

Lê Tư Á không nói gì, trực tiếp hồi báo anh kích tình mãnh liệt hôn, từ bên cổ anh hôn đến gương mặt của anh. . . . . Ông trời, tại sao mỗi một tác trên người của anh, đều là hoàn mỹ như vậy , đối với cô tràn đầy hấp dẫn?

Phó Thần Phong dùng lực, từng nút áo trên người Lê Tư Á cứ thế mà rơi ra, nhìn một cái không sót gì thân thể mềm mại trắng như tuyết.

“Lê Tư Á. . . . . Anh yêu em . . . . .” Phó Thần Phong thì thào nói.

Sau nửa tháng, mắt thấy Phó Mẫn Hòa sắp triệu tập cổ đông, Phó Thần Phong truy xét tung tích của hung thủ đứng đằng sau cũng bắt đầu tăng nhanh.

Anh đã lấy được tin tức về Lý Lin Nht, Lu Bính Hn đang cùng hn ta ni điều kiện.

“Lu bính Hn, cậu v Lý Lin Nht ni chuyện đợc nh thế no? Hn nguyện ý ra chỉ chứng sao?”

“Tổng giám đc, hn ni hn nguyện ý nhng còn c điều kiện di tnh hung, ra chỉ chứng tn hung thủ đứng đng sau.”

“Điều kiện l g?”

”Thứ nht, hn hi vọng chúng ta giúp hnn tìm luật sư giỏi nhất, giúp hnn giảm bớt thời hạn thi hành án. Hơn nữa, phí dụng luật sư chúng ta phải trả toàn bộ.

Thứ hai, hnn hi vọng có thể hoàn toàn đánh sập Phó Mẫn Hòa, để tránh ngày khác sau đi tìm hnn phiên toái.

Thứ ba, hnn muốn cầu xin trong lúc hnn ngồi tù, chúng ta phải ột nhà bốn người của hnn ra nước ngoài, cũng thu xếp ổn thỏa cuộc sống của bọn họ.”

“Tôi đồng ý.”

“Tổng giám đốc, nhưng hnn dù sao cũng là một hung thủ, chúng ta đối xử với hnn như thế, có. . . . . Quá nhân từ hay không?”

”Lý do của tôi có hai. Thứ nhất, chính hnn làm việc sai trái, chính mình tự đi ngồi tù, rất hợp lý.

Thứ hai, người nhà của hắn không có làm chuyện bậy, cho nên không nên bởi vì hắn mà bị dính líu bị uy hiếp.

Lưu Bính Hán, cậu tán thành sao?”

“À? Vâng . . . . Tôi sẽ lập tức đi đến tiến hành.”

Phó Thần Phong “Thỉnh giáo” khiến Lưu Bính Hán chịu không nổi, vội vàng tán thành.

“Lưu Bính Hán.”

“Vâng”

Trên trán Lưu Bính Hán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh. Không có cách nào, mỗi lần cậu nghe đến Phó Thần Phong gọi đầy đủ tên họ của mình thì có dự cảm chẳng lành.

Thế nhưng lần đầu tiên, cậu tựa hồ lắm.

“Cám ơn cậu.” Phó Thần Phong nghiêm túc nói cảm ơn với cậu.

“Không nên nói như vậy, tổng giám đốc, đây là tôi phải làm.”

“Cám ơn.” Phó Thần Phong lại một lần nữa nói cảm ơn, sau đó cúp điện thoại.

*** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn ***

Ngày này, Lê Tư Á sáng sớm nhận điện thoại, liền ra cửa.

Mà có thể làm cho cô đã mười ngày nửa tháng đều ở tại nhà mà ra cửa, hiển nhiên không phải cái gì chuyện nhỏ.

Hỏi cô, cô lại ấp a ấp úng, nói không rõ, Phó Thần Phong không thể làm gì khác hơn là án binh bất động.

Khi Lê Tư Á về nhà, Phó Thần Phong đang ở trong phòng bếp xào ngao ướp rượu trắng, đó là món ăn sở trường nhất của anh.

Lê Tư Á thất hồn lạc phách mở cửa đi vào, liếc mắt nhìn vào phòng bếp một cái, sau đó vô cùng không bình thường , lặng yên đi trở về phòng.

Cô đang hồi tưởng Cát Hán Bảo đối với cô theo như lời nói ——

“Đúng vậy. Cô không có nghe lầm, anh ta chính là Tổng giám đốc của Phó thị quốc tế, Phó Thần Phong. Anh ta còn rất trẻ tuổi, chỉ có hai mươi tám tuổi, nhưng cả Phó thị quốc tế lớn mạnh, là ở trong tay của anh ta đầy triển khai . Cô không cần hoài nghi lời nói của tôi.”

“Anh ta là bất mãn cha mình bắt anh ta kết hôn, cho nên mới chạy trốn . Nhưng là như vậy cũng vô ích. Nếu như Phó thị quốc tế muốn mở rộng sang thị trường châu Âu, thế nào cũng phải cần có người Nghê gia hiệp trợ mới có thể. Cho nên, anh ta tất phải trở về thực tế. Hơn nữa, anh ta nếu không trở về, sẽ mất đi tư cách Tổng giám đốc.”

”Phó Thần Phong là một người thông minh, anh ta nhất định biết cái gì mới là lựa chọn chính xác. Cô cho rằng anh ta rất thích cô, thật ra thì cũng không là như vậy.

Không cần ngốc nghếch, cô ở đây cũng không chiếm được lợi ích trên người của anh ta. Chỉ cần cha của anh ta phản đối, sẽ không lấy được bất kỳ thứ gì.”

”Hiện tại, cha anh ta nguyện ý ra 30 triệu nguyên giúp cha cô trả nợ. Ngoài ra, còn có thể cho cô 10 triệu nguyên làm bồi thường, chỉ cần cô để cho anh ta về nhà.

Nếu như cô có thể làm được, cha mẹ cô rất nhanh sẽ không cần trốn trốn tránh tránh sống qua ngày, có thể trở về với các người đoàn tụ. Anh trai cũng không cần bị chẳng hay biết gì, cho là cha mẹ đều đã chết rồi.

Mà việc cô cần, chỉ là để cho chúng ta với cô về nhà, sau đó dẫn người đi. Đây rất đơn giản, so với cô đi đối với những cậu ấm có tiền kia bồi cười, còn đơn giản rất nhiều, phải hay không?”

Đáp án công bố.

Thì ra, Phó Thần Phong chính là người có tiền mà cô vẫn luôn tìm kiếm kiếm.

Thì ra, cô coi như cùng anh yêu nhau, cũng không có biện pháp lấy được kết quả.

Nhưng, cô thật không muốn buông anh ra, không phải là bởi vì anh là trong cảm nhận của cô là “người đàn ông có nhiều tiền nhất” ấy, mà là cô không bỏ được.

Cô là thật yêu anh, mặc kệ anh là người có tiền, hay là tên ăn xin.

Cô khát vọng, chính là được sống cuộc sống như hiện tại, chính là cùng người yêu cùng nhau ăn cơm, uống trà, nói chuyện phiếm, xem ti vi, chỉ cần là việc mà hai người cùng nhau làm, cũng đã khiến cô vô cùng vui vẻ.

Vậy mà, cô có thể như vậy ích kỷ mà thỏa mãn khát vọng của mình sao?

Cô có thể làm cho anh buông tha giang sơn, từ đó làm bạn với cô sao?

Hoặc là, anh nguyện ý làm như vậy ư? còn nữa, 30 triệu này đối với cô mà nói, thật vô cùng quan trọng.

Bởi vì, trong bốn năm qua, cha mẹ cô rời đi Đài Loan, vì chính là muốn chạy trốn chủ nợ đuổi theo đòi.

Sau tới, chuyện này bị Cát Hán Bảo truy xét được. Có một ngày, Cát Hán Bảo tới cửa đòi nợ, ngày đó vừa đúng chỉ có Lê Tư Á ở nhà một mình.

Lúc ấy, anh trai của cô vừa đúng đang cùng bạn gái bàn về chuyện kết hôn. Không muốn làm cho anh ấy bị món nợ khôn nhiều, cho nên liền quyết định tự mình gánh chịu lấy.

Một năm kia, cô mới hai mươi tuổi, cô đối với Cát Hán Bảo nói: “Tôi phụ trách, một mình tôi phụ trách. Làm ơn không cần lại đi truy xét tung tích của cha mẹ tôi, cũng không cần cùng anh trai tôi nói.”

Cát Hán Bảo đầu tiên là không quá tin tưởng mà nhìn cô, theo sau một câu nói của cô khiến Cát Hán Bảo tin ——

“Hãy giới thiệu đàn ông có tiền cho tôi biết, tôi đủ xinh đẹp, tôi có thể từ trên người bọn họ lấy được tiền, có phải hay không?”

Hiện tại, cô nếu có thể lấy được 30 triệu, như vậy, cách ngày thoát khỏi món nợ của cô lại càng gần, ba mẹ cũng liền có thể nhanh về nhà đoàn viên rồi. . . . . Cô thật sự rất nhớ bọn họ. . . . .

Nhưng là, cô thật vất vả tìm được một người mình thật lòng thích, chẳng lẽ cô muốn vì vậy để xuống sao?

Cuối cùng, Lê Tư Á vui cả đầu vào trong chăn mền, nói: “Trời ạ, tôi nên làm sao mới đúng đây?”

Mãi cho đến thanh âm của Phó Thần Phong từ sau lưng của cô truyền đến ——

“Con nhỏ nhỏ, em làm sao vậy nha? !” Phó Thần Phong xoa xoa tóc của cô, nhẹ giọng hỏi cô.

Cô bị sợ đến từ trên giường nhảy dựng lên.

Cái nhảy này, vừa đúng đụng tới cảm của Phó Thần Phong .

“Thật là đau!” Phó Thần Phong sờ sờ cảm, tức giận nói: “Em đối với anh có cái gì bất mãn, có thể nói ra, bộ dáng như vậy quá độc ác đi!”

“Thật xin lỗi, em không phải. . . . . Em không phải cố ý. .” Lê Tư Á vội giải thích.

“Sao trông em tái nhợt như vậy? Có phải lại gặp phải chuyện gì rồi hay không? Doãn Phương Chính tên kia lại tới tìm em sao?” Phó Thần Phong khẩn trương hỏi, còn đem cô từ trên giường kéo lên, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút.

“Hắn có tổn thương em hay không?”

“Không có . . . . .”

Nhìn Phó Thần Phong dịu dàng che chở cho cô như vậy, trong lòng Lê Tư Á không thôi, mắt đỏ lên, lại muốn khóc.

“Em làm sao thế?”

“Sao anh đối với em tốt như vậy?”

“Bởi vì anh yêu em a.”

“Anh có nghĩ tới hay không?” Lê Tư Á thử dò xét tính hỏi anh: “Anh có thể là người rất có tiền, hơn nữa rất có thể có thật nhiều người đều cần anh.”

“Anh không có nghĩ qua.” Phó Thần Phong như chém đinh chặt sắt mà nói cho cô biết, “Anh chỉ biết, anh là cái gì người như vậy, anh nghĩ muốn cái gì, cái gì mới có thể làm cho anh vui vẻ, như vậy là đủ rồi.”

Nhiều chuyện đơn giản, lại sao khó khăn?

“Nhưng là, nếu như. . . . . Em là nói nếu quả thật là như vậy, em tới thế giới của anh sao?” Lê Tư Á tinh thần sa sút bị quan hỏi.

“Kia không phải vừa đúng, em nghĩ giả người có tiền, anh vừa đúng có thể cưới em.” Phó Thần Phong vui vẻ nói, cũng nói ra tính toán chân chính ở trong lòng anh. “Thế giới của anh, cũng chính là em muốn.”

“Phó Thần Phong, em đã biết cha của anh. . . . .”

Lê Tư Á muốn hướng Phó Thần Phong nói ra trước đây mấy giờ, chuyện cô nghe được, nhưng là đã không còn kịp rồi ——

Cửa không có khóa lại giờ phút này đã ulla vào một đám người, vây quanh hai người bọn họ lại.

Không phải đã nói, chỉ có cha của Phó Thần Phong sẽ tới thôi sao? Tại sao chạy ra nhiều người tới như vậy?

Lê Tư Á quả thực sợ hãi.

Cát Hán Bảo đứng ở phía trước những người này, hạ lệnh: “Đem Phó Thần Phong mang đi!”

“Ông là ai? !”

Phó Thần Phong bị hai người bắt lại, trong lòng đang nghi ngờ tại sao bọn họ không có bắt Lê Tư Á.

“Ha ha. . . . .” Cát Hán Bảo , cười, “Nhân vật nhỏ như tôi đây, Phó tổng dĩ nhiên không biết rồi, nhưng là không sao cả.”

Cát Hán Bảo ngay sau đó ở trước mặt Lê Tư Á bỏ lại chi phiếu 10 triệu nguyên .

“Lê Tư Á, 10 triệu này là thù lao của cô.”

“Tư Á?”

Phó Thần Phong nhiều lần muốn làm thành là mình nghe lầm!

Đây là sự thật tàn nhẫn cỡ nào!

Anh như vậy mọi cách chăm sóc, thương yêu c, vậy m. . . . . Bn đứng anh? !

Lại l v tin bạc sao?

C thật sự trúng độc su nh thế sao?

C đi vì anh yu, kỳ thật đu l giả, c vẫn đem anh cùng những người đn ng kia đi đãi ging nhau?

“T Á, ni cho anh biết, khng phải nh thế.” Bị khng chế Ph Thần Phong thng khổ ni.

Tm chi phiếu kia, hung hăng phá hủy sự tin tưởng của Phó Thần Phong đối với Lê Tư Á .

Tim của anh, giống như bị thiên đao vạn quả.

Anh cực kỳ tức giận, lại không nỡ đối cô nổi giận; anh phải bình tĩnh, nhưng tim của anh bị triệt triệt để để xé thành mảnh nhỏ.

“Em không có bán đúng anh, phải hay không? Em không có hám làm giàu đến có thể bán tình cảm thật, phải hay không? Nói cho anh biết! Nói cho anh biết, em không phải là người như vậy!”

“Xin nói cho anh biết, 10 triệu nguyên này là có thể mua được em sao? Sao em sao. . . . . giá rẻ như vậy. . . . .” Phó Thần Phong cuối cùng cũng không nhịn được nói một câu nói nặng.

Lê Tư Á đến bây giờ cũng còn làm không rõ ràng lắm tình hình, lại muốn cầm cái gì đi về phía anh giải thích?

Một đám người chạy vào bắt lấy Phó Thần Phong, còn bỏ lại một tờ chi phiếu cho cô. Loại tràng diện này, cô muốn thế nào mới có thể nói được rõ ràng?

“Em không có. . . . . Không phải. . . . .”

“Cát tiên sinh, ông không phải là nói cha của anh ấy sẽ đến đón anh ấy trở về? Ông không phải là nói. . . . .”

Lê Tư Á không thể làm gì khác hơn là hướng Cát Hán Bảo nhờ giúp đỡ. Xin Cát Hán Bảo đối với Phó Thần Phong nói rõ ràng, đây tốt cùng là chuyện gì?

Cha của anh?

Sao vậy có thể? Anh đã không có cái gì cha rồi, chẳng lẽ là Cát Hán Bảo thuận miệng hồ nịnh?

Dù là như thế, sao cô lại có thể nhận lấy tiền, làm chuyện này? Cô không phải đơn thuần vì tốt cho anh, cô chỉ là . . . . .

Phó Thần Phong không thể không thừa nhận, anh đã nhìn lầm người.

Cát Hán Bảo là lộ ra mỉm cười thần bí.

“Tôi tin tưởng cha của anh ta cũng rất muốn đến, nhưng là, ông ta đã sớm chết rồi.”

Cái gì? !

Lê Tư Á cuối cùng bắt được một điểm đầu mối rồi.

“Ông lừa tôi? ! Cát tiên sinh, sao ông có thể gạt tôi? Các người là ai? Các người rốt cuộc muốn làm gì anh ấy?”

“Chúng ta có hay không lừa cô, đã không quan trọng. Cô không phải là đã cầm được tiền, đạt tới mục đích lớn nhất của cô, còn lại không có chuyện của cô. Cô nên làm, chính là lại đi trên con đường câu bắt kim quy, sau đó từ trong tay bọn họ lừa tiền đến trả cho tôi.”

Vào giờ phút này, ánh mắt của Phó Thần Phong nhìn Lê Tư Á, đều là tràn đầy oán hận cùng khinh thường.

Anh đối cô nói ra lời nói nặng: “Tôi bây giờ mới biết, cô là hám làm giàu đến vậy. Mà tôi, chỉ là vốn vụn 10 triệu nguyên là có thể bán đứt mình? Lê Tư Á, cô làm như vậy, là tôi thật đáng buồn sao? Cũng là cô thật đáng buồn đi?”

“Thần Phong. . . . .” Lê Tư Á mau khóc, cả đầu cô đánh một cái lại một cái bể tắc, cô không có cách nào nói ra một câu nói hoàn chỉnh: “Em không phải. . . . . Xin. . . . . Xin anh không nên. . . . . Nói em. . . . . như vậy. . . . .”

“Trên thực tế, cô thật sự vì một tấm chi phiếu 10 triệu kia, dẫn bọn hán tới chỗ này tìm tôi.”

Phó Thần Phong đau kịch liệt mà nhìn cô, nói ra lời tổn thương Lê Tư Á, cũng tại thương tổn chính mình.

Đúng vậy a, cô quả thật là làm như thế. Sự thật đặt ở trước mắt, cô không có cách nào phủ nhận.

Lê Tư Á giờ phút này điều có thể làm, chính là đem tấm chi phiếu trên mặt đất kia cầm lên, xé nát ở trước mặt mọi người.

“Tiền, tôi đã không cần, cầu xin các người thả anh ấy ra, để cho anh ấy lựa chọn, có muốn hay không. . . . . Có muốn hay không bỏ xuống tôi, trở lại thế giới của anh ấy.” Cô thỉnh cầu Cát Hán Bảo.

Phó Thần Phong nhìn mảnh vụn chi phiếu , cả thấy tâm đều đã chìm rồi.

Anh nhiều lần muốn đem lời tổn thương cô đều thu hồi lại, nhưng là, tại sao anh vẫn có thể tiếp tục tin tưởng cô?

Nếu như cô thật sự là một phụ nữ hám tiền không hơn không kém, như vậy, tương lai cô vẫn là có khả năng sẽ lại bán anh.

”Cô không cần 10 triệu nguyên của cô, nhưng tôi muốn 30 triệu nguyên của tôi.

Cha của cô đem tôi làm hại nhiều lắm, cô cũng không phải là không biết. Huống chi, cô hàng năm mới trả lại cho tôi bao nhiêu tiền? Hiện tại, cuối cùng cũng có một Đại Kim Chủ chịu lấy 30 triệu để thay cô trả nợ, cô không muốn cũng phải muốn!”

Nghe vậy, Phó Thần Phong lập tức chen vào Cát Hán Bảo nói.

“Phó Mẫn Hòa cho ông bao nhiêu tiền?”

“30 triệu.” Cát Hán Bảo nói.

“Như vậy nhiều nha!” Phó Thần Phong nhếch môi cười một tiếng.

Lúc này, anh đã sớm đề xuống điện thoại di động trong ngực nhanh chóng gạt bàn phím số, gọi cho Lưu Bính Hán, anh muốn cho Lưu Bính Hán theo trong điện thoại biết được những hành động của bọn người này.

“Dĩ nhiên!”

Cát Hán Bảo vừa nói ra lời này, mới phát hiện đại sự không ổn.

Sao ông ta có thể không cẩn thận như thế nha? Phó Mẫn Hòa ngàn giao phó vận giao phó, muốn ông ta không thể tại trước lúc dẫn người đến mà nói toạc ra.

“Thì ra là chú của tôi mời các người tới. Các người là muốn dẫn tôi đi gặp ông ta sao?”

Phó Thần Phong cố ý đem lời nói càng lớn tiếng, làm trong điện thoại Lưu Bính Hán nghe được rõ ràng hơn.

“Không. . . . . Không phải Phó Mẫn Hòa, anh nghĩ sai rồi.”

Cát Hán Bảo còn muốn bổ túc, nhưng là xem ra tựa hồ vô ích.

“Dù sao, dẫn người đi là được!”

“Đợi chút. . . . . Các người . . . . .”

Lê Tư Á bắt được chân của Cát Hán Bảo không để cho ông ta đi.

Cô không thể không hỏi rõ ràng.

“Các người rốt cuộc muốn dẫn anh ấy đi nơi nào? Các người thật sự là muốn dẫn anh ấy về nhà sao?”

“Này chuyện không liên quan đến cô.”

Cát Hán Bảo một cước đá cho văng ra Lê Tư Á.

“Cát Hán Bảo, chúng ta đi, ông đừng đối phó cô ấy!”

Cô bán đứng anh, tại sao anh còn có thể luyến tiếc cô? Tại sao?

Cát Hán Bảo nhìn một chút Lê Tư Á, lại nhìn một chút Phó Thần Phong , khóe miệng lộ ra mỉm cười tà ác.

“Xem ra, Phó tổng chính là thật thích cô a!”

Nói xong, Cát Hán Bảo ra hiệu bằng mắt, muốn thủ hạ đem Phó Thần Phong mang đi.

Lê Tư Á muốn đuổi theo, lại bị hai người khác ngăn ở trong cửa.

8. Chương 8

Khu nhà cao cấp của Phó Mẫn Hòa tọa lạc tại trên núi Dương Minh.

Khu nhà cao cấp này là chỗ ở trước đây của người nhà Phó Thần Phong, nhưng là cha của Phó Thần Phong bởi vì đem Phó thị quốc tế giao cho Phó Thần Phong, vì tình cảm anh em, liền đem khu nhà cao cấp này tặng cho Phó Mẫn Hòa. Đó là lý do mà, Phó Thần Phong đi vì nơi này cũng rất quen thuộc.

Anh biết, Phó Mẫn Hòa chắc hẳn phải ở chỗ này giải quyết anh.

Chỉ là, ngày ta không khỏi quấy nhiễu, chắc hẳn nhìn thấy tại nơi anh sinh ra giải quyết anh.

Chẳng qua, anh không sợ, anh biết Lu Bính Hân sẽ chuẩn bị.

Xét thực, ở 30 phút trước, Lu Bính Hân đã tìm người ẩn nấp vào chỗ này mai phục rồi.

“Hoan nghênh hoan nghênh. . . . . Phó tổng đại giá quang lâm, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này nha!”

Nhìn Phó Thần Phong bị lôi đến trước mắt ông ta, trong lòng Phó Mẫn Hòa có nói không ra sướng khoái.

Ông ta đặc ý hạ hạ lấy ra xì gà, đối với Phó Thần Phong nói: “Nghe nói mày ra khỏi một cuộc ngoài ý muốn, liền từ đó trốn vào trong ổ của mỹ nhân, có phải hay không nha?”

Không đợi Phó Thần Phong trả lời, tay của ông ta vung lên, liền đem đám người Cát Hán Bảo mời đi.

“Phó Mẫn Hòa. . . . .”

“Mày gọi thẳng tên trưởng bối như vậy, có phải hay không quá không có lễ phép nha? Tao nhớ rõ cha của mày hẳn không phải là như vậy dạy bảo mày, phải hay không?”

“Ông lại vẫn xứng đáng xưng trưởng bối của tôi sao?”

“Ai. . . . . Người trẻ tuổi các ngươi chính là không hiểu luân lý.” Phó Mẫn Hòa lại hút một hơi xì gà.

“Tôi đã tra ra chân tướng của vụ tai nạn xe cộ, là ông một tay bày ra.” Phó Thần Phong đi thẳng vào vấn đề đối với ông ta nói.

“Đừng bảo là tôi không đủ quan tâm ông, chỉ là, chú à, ông nên là phải cẩn thận một chút. Lớn tuổi nếu là tiến vào nhà giam, có thể là sẽ không sống mà trở ra ngoài đâu, dĩ nhiên cũng không có cơ hội chọn đến một bộ quan tài tốt rồi.”

“Phó Thần Phong, nói chuyện như mày hẳn không quá độc ác sao? Phải biết rằng, trong quan tài đúng là chứa người chết, nhưng không phải lão nhân.”

Phó Mẫn Hòa phải phát run.

“Thật sao? Chú, ông thật sự là cho là như vậy sao? Ông đã quá tự tin rồi. Ông từ cha tôi còn sống thì đã thâm nghĩ muốn mưu đoạt Phó thị quốc tế, hiện tại, bao nhiêu năm qua đi rồi, ông lại vẫn là hình dáng này, tôi chỉ có thể nói. . . . . Ông thật sự quá vô năng.

Tôi chỉ sợ ông vô năng như thế, vậy liền tính tôi và cha tôi đều không tại nhân thế, sợ rằng. . . . . Còn là không tới phiên ông ngồi lên vị trí Tổng giám đốc này đi?”

“Phó Thần Phong, lời này của mày là có ý gì? Chẳng lẽ mày đã. . . . . Đã đem vị trí Tổng giám đốc. . . . chuyển giao rồi hả?”

Phó Mẫn Hòa nói ra lời này đồng thời, nội tâm còn cầu nguyện này không phải là thật mới tốt.

“Rất có khả năng đó.”

Phó Thần Phong tính toán vui đùa một chút với lão đầu này.

“Tôi cũng quên mất tôi là không phải đã làm chuyện như vậy nha, ai, tai nạn xe cô khiến đầu óc của tôi cũng đung hư rồi.”

“Phó Thần Phong, mày tốt nhất không cần cùng tao vòng quanh nữa. . . . . Nếu không. . . . . Nếu không. . . . . Nếu không ày coi!” Trán Phó Mẫn Hòa nổi đầy gân xanh.

“Thật sao?”

“Tao đã từng giết mày một lần, không quan tâm nhiều hơn giết mày lần nữa. Cho nên mặc kệ mày có phải hay không đã làm tốt chuyện chuyển giao quyền, đối với an nguy sinh mạng của mày, một chút trợ giúp cũng không có.”

“Ông thừa nhận vụ tai nạn xe cô kia là âm mưu của ông sao? Là ông tìm người lợi dụng giả tai nạn xe cô mưu sát tôi sao?” Phó Thần Phong liếc nhìn người mình núp ở phía sau tủ rượu đang ghi âm, trong lòng âm thầm cười trộm.

“Ai, ông là chú của tôi nha, sao ông có thể làm ra loại chuyện này chứ? Ông làm như vậy không thấy phụ lòng của cha tôi ư?” Anh tiếp tục kích Phó Mẫn Hòa mà nói.

“Hừ! Vì vị trí Tổng giám đốc, tao căn bản không quan tâm phụ lòng hay có lỗi với người nào. Cho nên, mày nhất định phải chết, mày chết, tao liền muốn triệu tập hội nghị cổ đông, ngồi lên đại vị Tổng giám đốc. Hơn nữa, mày yên tâm, tao còn là sẽ làm ra được . . . . . Thật bất ngờ. . . . . Ha ha. . . . .”

Phó Mẫn Hòa không thể che hết ý cười, bởi vì ông ta mong đợi ngày này đã rất lâu rồi.

“Ông bây giờ còn muốn giết tôi? !”

Phó Thần Phong cố ý nói lớn tiếng, để thật tốt ghi âm lại chứng cứ “Dự mưu giết người” này.

“Mày muốn rơi lầu chết, hay là làm giả tai nạn xe cô như lần trước? Xem ở mày gọi tao một tiếng là chú, tao để ày tự lựa chọn.”

Phó Mẫn Hòa đắc ý nói, hoàn toàn không có nghĩ đến ông ta đang từng bước từng bước giẫm vào cạm bẫy của Phó Thần Phong.

“Cám ơn ông, chú à, rất đáng tiếc tôi không muốn lựa chọn.”

Phó Thần Phong đem hai tay khoanh ở trước ngực, dù bận vẫn ung dung nhìn gương mặt già nua của Phó Mẫn Hòa.

“Tôi đích thị là sợ, chú thân ái, ông không có lựa chọn rồi.”

“Mày. . . . . Mày là có ý gì đây?”

“Ý của tôi là, Phó Thần Phong tôi cứng mềm đều không ăn, cũng không nghĩ muốn bị ép lựa chọn, trước đây như thế, hiện tại cũng như thế, tương lai. . . . . Vẫn là sẽ như thế.”

Phó Thần Phong vừa nói, vừa đối trong không khí vỗ tay hoan nghênh.

Lúc này, bịch một tiếng, cửa bị đẩy ra, một đám người vọt vào, những người này ăn mặc đều có một huy hiệu cảnh sát.

Đúng, không có sai, bọn họ đều là cảnh sát. Hơn nữa, mỗi người đều đã cầm súng hướng tới Phó Mẫn Hòa.

Tiếp theo, một người từ phía sau tủ rượu đi ra, đối với mọi người ở hiện trường nói: “Tôi là luật sư, các người mới vừa nói chuyện, tôi đều ghi âm lại rồi.”

Lưu Bính Hán cũng hiện thân, cậu đi tới bên người Phó Thần Phong, hỏi “Tổng giám đốc, ngài không có chuyện gì chứ? Ngài mới vừa rồi đánh tới cuộc điện thoại kia, thiếu chút nữa làm tôi sợ muốn chết.”

“Tôi không sao.” Phó Thần Phong cười nói, “Cám ơn cậu.”

“Tổng giám đốc, đừng nói như vậy, tôi chỉ là làm hết sức thôi.”

“Vẫn là cám ơn cậu.”

Phó Thần Phong ngay sau đó quay sang Phó Mẫn Hòa.

“Chú, tôi mời ông trở về dưỡng lão, cũng chỉ là thương cảm ông lớn tuổi rồi, hơn nữa, tôi biết rõ mấy năm này ông phụ trách đầu thầu tiền hoa hồng, đã đủ để ông hưởng dụng đến hết đời đi. Chỉ tiếc. . . . Ông lòng tham vô đáy.”

Cái gì? Hóa ra Phó Thần Phong thẳng biết chuyện ông ta lấy tiền hoa hồng? !

Hơn nữa, như thế nhiều năm qua, anh cứ nhiên vẫn bình tĩnh tùy ông ta làm như vậy? !

Ông ta bắt đầu hồi hận, ông ta không nên lòng tham không đáy như vậy, cuối cùng mới rơi vào kết cục thế này.

Ông ta với nét mặt già nua khóc than thảm thiết, lại rơi xuống không ra một giọt nước mắt.

Phó Thần Phong nhìn chung quanh, nói: “Ông không có tư cách tiếp tục ở nơi này, tôi sẽ coi nó như thành một trong tài sản của công ty nên là bị thu hồi, thỉnh cầu tòa án phán quyết cho tôi. Thím có thể đi châu Úc cùng anh họ đoàn tụ. Tôi đây an bài, ngài có hài lòng không?”

Phó Mẫn Hòa còn có thể nói cái gì? Tự thân ông ta cũng đã khó khăn bảo toàn rồi.

Kế tiếp, Phó Mẫn Hòa bị một đám cảnh sát hình sự mang đi, chỉ để lại hai người Phó Thần Phong cùng Lưu Bính Hán.

Phó Thần Phong thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống, nhìn Lưu Bính Hán, nói: “Tôi ngày mai sẽ về công ty. Từ nay về sau, chuyện đầu thầu sẽ do cậu phụ trách.”

“A? Tôi chỉ là một. . . . . Một. . . . . trợ lý, tôi không có khả năng. . . . .”

“Cậu có thể làm được, Phó tổng giám đốc Lưu.” Phó Thần Phong cười với cậu nói.

“Tổng giám đốc. . . . .”

Lưu Bính Hán không thể tin vào tai của mình, cậu chưa từng nghĩ qua, thật chưa từng nghĩ qua lấy lại lịch của cậu, sao có thể. . . . .

“Tổng giám, ngài đừng nói giỡn với tôi.”

Phó Thần Phong nghe, thu hồi vẻ mặt mỉm cười, chuyển thành nghiêm túc.

“Lưu Bính Hán, cậu hoài nghi lời nói của tôi?”

“Không! Không có! Tôi tiếp nhận.” Lưu Bính Hán vội vàng giải thích.“Tôi chỉ là có chút khiếp sợ.”

“Vậy cũng tốt.”

Phó Thần Phong không muốn nói nhảm nhiều.

“Ngày mai đi tìm Cát Hán Bảo, cầm chi phiếu 30 triệu nguyên cho hắn, thuận tiện bắt hắn ký giấy cam kết, từ đó về sau, không được đi tìm Lê Tư Á nữa.”

“Vâng”

Phó Thần Phong đứng lên, đi ra ngoài phòng.

Lưu Bính Hán đuổi theo ở phía sau anh, hỏi “Tổng giám đốc là muốn trở về chỗ ở của Lê tiểu thư sao?”

Phó Thần Phong hít sâu một hơi, thật thâm sâu thở dài một cái. Cuối cùng, anh quyết định ——

“Tôi muốn về nhà.”

Điều Phó Thần Phong thống hận nhất, chính là bị phản bội.

Mà Lê Tư Á đối với anh phản bội, anh bây giờ còn không cách nào quên được.

9. Chương 9

Một năm sau.

Phó Thần Phong đem sự nghiệp phát triển đến châu Âu, một năm này cố gắng, khiến Phó Thần Phong lần nữa chứng minh thực lực của mình, sự nghiệp thăng tiến như điều gặp gió.

Mà tựa hồ chỉ có bận rộn, mới có thể làm cho anh tạm thời không nghĩ đến tất cả liên quan tới Lê Tư Á.

Chạng vạng ti một ngỵ ny, Ph Thần Phong một mnħ lằ lằ ngồi trong phòng lm việc, anh nh cũ đem ci ghế chuyñ hng cửa sổ st đt, thõng thức phong cảnh bn ngoi .

Nếu theo nh lời Lu Bính Hn, L T Á đã bn đi nh cửa m bọn họ đã cùng sng qua nửa thng , cùng cha mẹ trải qua cuộc sng hạnh phúc, c c phải hay khng cũng lin c th thật tốt mà yêu thương, không chơi cái loại trò chơi tiền tài đó nữa?

Có lẽ, nói không chừng cô cũng đã lập gia đình rồi. . . . .

Nghĩ tới đây, tim của anh có cảm giác đang ẫ ẫ đau đớn.

Cốc cốc!

Lúc này, Lưu Bính Hán gõ cửa, đi tới.

“Tổng giám đốc, chúng ta hôm nay lại nhận được một tờ chi phiếu, vẫn là từ cùng một người, số tiền là 5 triệu nguyên. Nhưng vấn đề là, chúng ta cũng không có cùng người đó có bất kỳ quan hệ lui tới trên phương diện làm ăn.”

“Hừ. . . . .” Phó Thần Phong cười.“Đầu năm nay chuyện lạ thật đúng là nhiều, lại có thể có người không giải thích được đem tiền đưa tới cho Phó thị quốc tế?”

“Hơn tại đây trong vòng một năm, số tiền đã đưa cho chúng ta là 30 triệu nguyên. Tôi thật sự không hiểu nổi.” Lưu Bính Hán sờ sờ đầu của mình nói.

“Chuyện này cậu cũng từ từ tra đi. Đúng rồi, chờ một chút cậu có chuyện gì sao?” Phó Thần Phong không nghĩ muốn quản chuyện nhỏ này, mặc dù anh cũng cảm thấy thật kỳ quái.

“Không có.”

“Này theo tôi đi ăn cơm đi.” Phó Thần Phong đứng lên, “Tôi hình như thật lâu không có đi nhà hàng Phúc Lâm ăn cơm rồi.”

“Vâng”

*** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn ***

Một chiếc xe Cadillac thân dài xa hoa dừng trước cửa nhà hàng Phúc Lâm.

Tài xế vội vã xuống xe, mở ra cửa sau xe, khom người, đưa ra tay phải mang bao tay màu trắng, mời chủ nhân xuống xe.

Một cô gái đi giày cao gót màu vàng kim xuống xe, một thân áo đầm lụa mỏng chiffon liền thân theo gió đềm lắc nhẹ, phong tình vô hạn.

Trên tay cô ấy cầm lấy túi dạ tiệc, từng bước từng bước đạp lên bậc thang.

Mọi người lui tới ai cũng bị vẻ đẹp của cô ấy hấp dẫn, không có biện pháp đem tầm mắt từ trên người mỹ nữ này dời đi.

Cô ấy chính là Cher—ry, là gần đây xuất hiện tại xã hội thượng lưu , dung mạo của cô ấy vô cùng xinh đẹp, gờ tay nhắc chân cũng tràn đầy ý vị thành thực khêu gợi, là đối tượng mà đông đảo quý ông độc thân hoàng kim theo đuổi.

Cô ấy xuất hiện tại nơi này, là vì đi dự ước hẹn với Phương Tín - ông chủ nhỏ của công ty xây dựng “Á Đặc” .

Phương Tín theo đuổi vị giai nhân này đã dài đến nửa năm rồi, có thể hẹn cô ấy cùng đi ăn tối, nội tâm hẳn đương nhiên là nhảy nhót không thôi.

Cho nên, Phương Tín vừa qua giữa trưa, liền phái tài xế chuyên dụng của hắn lái xe đến nơi ở của Cher-ry, chuẩn bị đón cô ấy đến nhà hàng Phúc Lâm, bởi vì cô ấy chỉ định muốn ăn bữa ăn tối ở sảnh Phúc Lâm.

Cher-ry cũng không có khiến Phương Tín thất vọng, cô ấy một thân trang phục lộng lẫy tiến đến, từ xa xa, liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Khi cô ấy đi vào sảnh Phúc Lâm thì Phương Tín đã đợi từ lâu lập tức từ trên ghế đứng lên, đi tới đối diện, kéo ghế tựa ra.

“Em đã đến rồi. . . . .” Phương Tín nói, hai mắt si mê nhìn cô ấy.

“Xin lỗi, đã để cho anh chờ lâu.”

Cher-ry lộ ra mỉm cười ngọt ngào dịu dàng.

“Đâu có đâu có, đây là cần phải vậy.” Phương Tín thụ sủng nhược kinh nói.

Món ăn tại âm nhạc tao nhã làm nền, một đạo một đạo đưa tới. Phương Tín cùng Cher-ry ở trên bàn cơm trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Phương Tín là người trung hậu thiện lương, mà còn nho nhã lễ độ. Là đối tượng một năm trước cô ấy từng hẹn hò, một người đàn ông tốt hiếm có.

Cho nên. . . . . Cho nên cô ấy hẳn là có thể từ trên thân hắn kiến đến không ít tiền đi?

Đang miên man trong suy nghĩ của mình Phương Tín, cũng không biết mục đích của cô ấy, hắn chỉ cảm thấy cô ấy thật đáng yêu, thật ngọt đẹp, thật dịu dàng. . . . . Đúng vậy, Cher-ry chính là Lê Tư Á, cô vẫn như cũ tích cực việc xã giao, chỉ là hiện tại tất cả mọi người gọi cô là Cher-ry.

Cha mẹ cô đã từ Canada trở lại, một nhà bốn người bọn họ hiện tại sinh hoạt ở chung một chỗ, trải qua cuộc sống bình thường.

Mà Lê Tư Á trước mắt đi theo anh trai của cô làm nghiệp chứng khoán, dĩ nhiên tránh không được phải cùng người có tiền tiếp xúc, hơn nữa cô có chút năng lực xã giao, tự nhiên giành được rất nhiều khách hàng tin tưởng. Cho nên, chỉ là chính cô thu vào cũng đã đủ rồi.

Chẳng qua, cô trái lại trải qua cuộc sống vô cùng giản dị. Tất cả phục sức “Lên được mặt bàn” của cô, đều là trước kia lưu lại. Hơn nữa, trừ phi có ước hẹn giống như hôm nay như thế quan trọng, nếu không cô cũng rất ít mặc trang phục lộng lẫy ra cửa.

Dĩ nhiên, bệnh cũ của cô vẫn là sửa không được, mặc dù là chủ ý cô quyết định, không cùng bất kỳ người đàn ông nào kết giao, nhưng là thu vào “Cổng phẩm” của bọn họ cũng không có ý kiến gì.

“Cher-ry, em có thể hay không. . . . .”

Phương Tín nói ấp a ấp úng, thành thật hẳn, đối mặt với loại chuyện “Tổ tình” như vậy, không quá lành nghề.

“Em có thể. . . . . Đồng ý cùng anh lui tới được không?”

Lê Tư Á không hề khiếp sợ, cũng không kinh ngạc. Loại chuyện bị người tổ tình như vậy, cô đã có quá nhiều kinh nghiệm.

Cô cầm lên khăn ăn, lau miệng, thông thả ung dung nói: “Phương tiên sinh, thật xin lỗi, tôi còn không có chuẩn bị tâm tư, rất xin lỗi nay anh thất vọng rồi.”

“Tại sao? !” Phương Tín đột nhiên bắt đầu kích động.

Hắn không thể tin được, hắn đối với cô một lòng thành ý lớn như thế, tại sao còn bị cô cự tuyệt?

Phụ nữ xinh đẹp hơn cô, hẳn cũng không phải là chưa từng thấy qua, chủ động đưa tới cửa cũng không ít, chỉ có cô ở hẳn bỏ ra nhiều như vậy, còn cự tuyệt hẳn, chuyện này với hẳn chẳng phải là vũ nhục rất lớn sao?

“Anh thật sự . . . . . Thật sự rất thích em!” Phương Tín nắm chặt quả đấm, kích động nói cho cô biết.

Lê Tư Á vẫn như cũ duy trì tư thái ưu nhã, đối hẳn nói: “Cám ơn anh yêu mến.”

“Thôi, nếu như vậy, anh cũng sẽ không miễn cưỡng em. Đúng rồi, anh ngày hôm qua trong điện thoại đã đề cập qua với em về chi cổ phiếu kia. . . . .” Phương Tín kiềm lại tâm tình, chủ động dời đề tài.

Mãi cho đến bữa ăn tối kết thúc, hẳn đều không nhắc lại chuyện liên quan đến theo đuổi cô nữa.

“Cher—ry, anh đưa em về nhà, có thể không?”

“Ừ, cảm ơn.”

Sau khi hai người vào xe, Phương Tín đổi tài xế nói: “David, về nhà.”

Lúc này, Lê Tư Á đang sửa sang lại y trang của cô, cho nên cũng không có đặc biệt chú ý tới Phương Tín khai báo những gì.

Ngay tại thời điểm xe của bọn họ đang muốn lái đi, có hai người đang ở trước cửa nhà hàng Phúc Lâm đưa mắt nhìn theo bọn họ rời đi.

Hai người kia vừa đúng là Phó Thần Phong và Lưu Bính Hán cũng đến nhà hàng Phúc Lâm ăn cơm.

Phó Thần Phong đối với Lưu Bính Hán nói: “Người đàn ông kia là cái gì lai lịch, cậu tra ra được chưa?”

Mặc dù một năm qua này, anh không ngừng tự nói với mình, quên cô đi! Đừng suy nghĩ đến chuyện giữa cô và anh nữa.

Nhưng mãi cho đến giờ khắc này, anh nhìn đến Lê Tư Á lên xe một người đàn ông khác, trong lòng bị rung động thật lớn, anh mới phát hiện, bất kể cô có phải hay không phản bội anh, tình cảm của anh đều đã thu không trở lại rồi.

Anh không muốn cô cùng người đàn ông khác đi, bởi vì, cô là thuộc về anh.

“Tôi tra ra được, là một ông chủ nhỏ, gọi là Phương Tín.”

“Đi. Tôi muốn đi mang cô ấy về nhà.”

“Dạ, tôi lập tức đi lái xe đến.”

Sau khi lên xe, Phương Tín còn là vô cùng thân sĩ, không có đối với Lê Tư Á chọn lựa cái gì hành động.

Hắn bắt đầu hỏi thăm tình hình cuộc sống và gia đình của Lê Tư Á, mà đầu óc Lê Tư Á cũng liền theo vấn đề của hắn chuyển, căn bản không có phát hiện xe cũng không phải hướng đi tới nhà cô.

Mãi cho đến L T Á pht gic khng thích hợp, c đã khng biết chính mn bị đa đến nơi no.

“Phơng tín sinh, đy l nơi no? Sao ti khng biết đy?”

“Anh lun lun khng qu biết đờng, đu l David đa đn anh. David, mời ni cho Cher—ry, chúng ta đang ở nơi no?”

“L đờng Trưng Sơn Bc, Cher—ry tiu th.” David rt lễ phép m ni.

Lê Tư Á mặc dù vẫn có chút nghi ngờ, nhưng cô nghĩ thăm David có lẽ rẽ ở đường nhỏ nói cũng không chừng, bèn không hỏi nữa đi.

“Tư Á. . . . .” Phương Tín đột nhiên đưa ra đôi tay, nắm lấy hai tay của Lê Tư Á, “Em thật sự không cần nhắc anh theo đuổi sao? Anh là thật sự rất thích em .”

Hành động đường đột này khiến Lê Tư Á sợ hãi, cô nhanh chóng đem tay rút về.

“Phương tiên sinh, xin tự trọng. Tôi mới vừa rồi đã cự tuyệt, xin không cần nhắc lại.”

“Nhưng anh rất yêu mến em nha!”

Phương Tín nhào qua thật chặt ôm lấy Lê Tư Á không thả.

“Xin em đồng ý với anh đi!”

Bốp!

Lê Tư Á dùng sức rút tay ra, thường hấn một bạt tai.

Phương Tín hồi hồn sờ sờ gò má nóng ran của mình, vẫn là lại nóng, khóe miệng của hắn dần dần lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Thì ra Cher—ry của anh là cô gái có cá tính như vậy, thật tốt quá! Thật tốt quá! Cái này bày tỏ em ở đây trên giường cũng rất có sức sống a!”

Phương Tín vui mừng.

Lời này nghe vào trong tai Lê Tư Á, tuyệt đối là tin dữ.

Cô không thể tin được, Phương Tín lại nói lên những lời như vậy, cùng lúc trước chính hắn tưởng như hai người!

“Dừng xe!” Lê Tư Á vỗ vỗ vào ghế lái phía trước, “Tôi muốn xuống xe, tự tôi đi về nhà.”

Nhưng David tựa hồ thờ ơ ơ hờ.

Lê Tư Á nhất thời toàn thân lạnh cả người.

Tình cảnh này, một năm trước kia mới phát sinh, hơn nữa tất cả dường như lại vẫn rành rành trước mắt.

Cô hẳn không. . . . . Hắn không gặp được Doãn Phương Chính thứ hai chứ?

Dưới tình thế cấp bách, cô càng dùng sức vỗ vỗ vào.

“Dừng xe! Tôi muốn xuống xe!”

“Dừng nóng vội, chúng ta nhanh đến nhà rồi.” Phương Tín nhếch miệng cười một tiếng, “Em đừng nóng lòng mà, Cher—ry thân ái. Anh sắp đặt lâu như vậy, anh cũng không nôn nóng đâu.”

“Phương Tín!” Lê Tư Á tức giận đối với hắn nói: “Mời kêu David dừng xe, nếu không tôi lập tức báo cảnh sát. Anh bây giờ dừng tay, tôi liền làm thành chuyện này chưa từng xảy ra qua. . . . .”

Lê Tư Á vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, nhưng lập tức bị Phương Tín cướp đến tay, kéo kính xe xuống, ném ra ngoài cửa sổ.

“Anh. . . . .” Lê Tư Á không kịp ngăn cản hắn, chỉ có thể trơ mắt, nhìn một tia cơ hội cuối cùng của mình bị ném ra ngoài cửa sổ.

Lê Tư Á nóng nảy muốn lấy tay ra mở cửa xe, lại thế nào cũng mở không ra.

Rất rõ ràng, chuyện xưa tái diễn.

Hơn nữa, lần này. . . . . Không có Phó Thần Phong.

Chẳng lẽ cô sẽ bị tên cầm thú làm hỏng sao?

Không cam lòng! Cô không cam lòng!

Cô liều mạng vỗ vào cửa xe, trong lòng kêu gào Phó Thần Phong.

Phương Tín lần người tiến lên vuốt ve mái tóc của cô.

“Tóc của em thơm thật đó. . . . . Cher—ry, anh sẽ thật tốt mà yêu em.”

Lê Tư Á quay đầu lại lại cho hắn một cái tát.

Phương Tín lại sờ sờ gò má bên kia của mình, vẫn như cũ vui.

“Em rõ là. . . . . Quá hợp khẩu vị của anh rồi. Anh thích cảm giác như thế, em hưng đi, anh thích.”

Không thể nào, lần này so với lần trước thảm hại hơn, bởi vì, người đàn ông này căn bản là một tên cuồng biến thái!

“Ah, em đã từng thử qua ở ghế sau xe ”này nọ í ề ề” hay chưa? !” Phương Tín nheo mắt cười mà hỏi.

“A!”

Lê Tư Á che lỗ tai! Thét chói tai.

“Tôi không muốn nghe lời nói buồn nôn như thế, anh câm miệng cho tôi!”

“Nhưng. . . . . Anh rất nghĩ muốn. . . . .”

Phương Tín như cũ không đem kháng nghị của Lê Tư Á coi là quan trọng, bởi vì hắn là triết để mất đi lý trí rồi.

“Đến rồi!” Phương Tín động thủ đi lôi kéo Lê Tư Á.

Ngay vào lúc này ——

Một cái thẳng xe mãnh liệt đem bọn họ toàn bộ phía sau chấn động, xe liền dừng ở giữa đường.

Đối mặt với tình huống nguy hiểm bất thành linh! David chưa tỉnh hồn, thật lâu không cách nào hồi hồn.

Phương Tín cũng là như thế.

Chỉ có Lê Tư Á có cảm giác thở phào nhẹ nhõm một hơi , bởi vì coi như xảy ra tai nạn xe cộ, cũng so với để cho Phương Tín kia nhúng chàm được lắm.

Cho nên, mặc kệ là ai thiếu chút nữa tạo thành trận tai nạn xe cộ này, Lê Tư Á cảm thấy cô muốn thật lòng cảm tạ người kia.

Lê Tư Á nhìn phía ngoài cửa sổ ——

Là một chiếc xe hơi màu đen tân thổ, liền là xe Benz màu đen, không muốn sống chặn lại đường đi của bọn họ.

Vừa lúc đó, chủ nhân của xe chiếc Benz đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Anh mặc nguyên bộ tây trang Armani, phối với đeo mắt kính Guc—ci. . . . . Anh là. . . . .

Phó Thần Phong? !

Lê Tư Á không thể tin được mà nhìn anh, trong lòng kích động vô cùng.

Anh tới, từng bước từng bước đi về phía cô rồi. . . . .

Trong nháy mắt, vành mắt cô hồng hồng.

Phó Thần Phong cầm trên tay một cái búa lớn hơn so lần trước, vẻ mặt lạnh lùng đi về phía xe của Phương Tín, không nói hai lời liền hướng kính chắn gió đập xuống đi.

(Ed: Ở Ở...sao lần nào nam9 cũng cầm búa đập xe của ngta nhỉ??? Anh ấy bá đạo thật đấy!!!!)

Phương Tín giật mình đại sự không ổn, lập tức thân thể khom xuống tránh đi, phát run đối với David nói:

“David. . . . . Anh đi ứng phó với anh ta. . . . . Thật là đáng sợ, thật sự là quá đáng sợ. . . . .”

“Xuống xe cho tôi!”

Phó Thần Phong đi tới chính diện phía trước xe, đối với người ở bên trong ra lệnh.

Tiếp theo, anh lại tới phía trên nắp động cơ dùng sức cho thêm một đập.

Hắn. . . . . Không muốn chết. Cha hắn để lại tiền của cho hắn cũng còn không xài hết, phụ nữ hắn vẫn là không có chơi đủ, hắn không muốn chết. . . . . Phương Tín một bên vừa phát run, vừa nghĩ đến.

“Còn không xuống xe? !” Phó Thần Phong lại cho thêm nấp động cơ một kích, “Không nghe thấy lời của tôi nói sao? !”

“Ra không được? !”

Phương Tín chính là đem David đáng thương đẩy đi ra ngoài, rồi sau đó kéo lấy Lê Tư Á tiếp tục trốn.

“Không cần, buông tôi ra!”

Lê Tư Á cùng hấn lâm vào dây dợ.

“Tôi không phải nói anh! Mời ông chủ của anh hiện tại đi ra cho tôi!”

Phương Tín lúc này len lén ngẩng đầu lên, vừa đứng nghênh coi Phó Thần Phong.

“Đúng, chính là anh, đi ra cho tôi!”

Phương Tín đang trong sợ hãi buông tay ra, Lê Tư Á liền nhân cơ hội này chạy thoát ra ngoài, trốn sau lưng Phó Thần Phong.

“Thế nào anh. . . . . Vẫn là bạo lực như vậy chứ?” Lê Tư Á nghẹn ngào mà đối với anh nói.

“Em nói a?” Phó Thần Phong tự nhiên cười một tiếng.

“Anh là tới dẫn người phụ nữ của mình về nhà.”

Anh kéo tay Lê Tư Á, ngồi vào ghế sau xe Benz, người lái xe là Lưu Bính Hán.

Kế tiếp, bên trong xe một mảnh trầm mặc, cho đến Phó Thần Phong mở miệng trước.

“Tại sao em muốn làm như thế?”

“Anh hỏi là chuyện nào?”

“Chi phiếu.”

Lê Tư Á xoay đầu đi.

“Em nghe không hiểu.”

“Ban đầu giúp em trả tiền lại cho Cát Hán Bảo, anh cũng không có hi vọng em trả lại, anh chỉ là hy vọng. . . . . em sẽ có được hạnh phúc em muốn.”

“Đó là tiền thuộc về anh, em phải trả lại cho anh.”

“Một cô gái hám tiền trả tiền lại cho con mồi của cô ấy, không khỏi quá buồn cười.”

“Một chút cũng không buồn cười. Bởi vì anh không phải là con mồi của em.”

Nghe được anh giễu cợt, Lê Tư Á cảm thấy rất đau lòng, nhưng là, cô vẫn là muốn tỏ rõ lập trường.

“Anh là. . . . . Người em yêu.” Lê Tư Á lấy dũng khí đối với Phó Thần Phong nói.

Mặc kệ anh có hay không còn tin tưởng cô, hay không còn yêu cô, cô cảm thấy không nói, là đúng không dấy nổi chính mình.

Thoáng chốc, Phó Thần Phong vừa cảm động vừa sâu não phải thật lâu không cách nào mở miệng.

Mặc kệ những lời này là thật hay giả, mặc kệ cô quá khứ có hay không đã từng bán đứng anh, lại một lần nữa gặp lại, anh duy nhất có thể xác định chính là —— này đều không quan trọng.

Bởi vì, anh muốn nhất định cô rồi.

”Em biết rõ chuyện em bán đứng anh, khiến anh rất đau lòng. Nhưng là, ban đầu em làm như thế, là bởi vì Cát Hán Bảo lừa gạt em, ông ta nói với em, nếu như anh lại không trở về Phó gia, tiếp theo sẽ mất đi tất cả.

Nhận lấy tiền từ Cát Hán Bảo, là em không đúng, em cũng đã hối hận rồi, mặc dù anh không thể tin, nhưng. . . . . Em muốn cố gắng chứng minh, có một ngày, em không tham lam bất cứ thứ gì ngoại trừ anh. . . .

Lê Tư Á nói tới đó, liền khóc rồi.

“Có lẽ anh còn không chịu tin tưởng, nhưng là anh một ngày nào đó sẽ thấy, em không phải như trong tưởng tượng của anh. . . . . là người phụ nữ như thế. . . . .”

“Đừng nói nữa!” Phó Thần Phong quát bảo cô ngưng lại, “Em cái người đầu đất này!”

Phó Thần Phong ôm lấy Lê Tư Á.

“Anh có tin em hay không, căn bản không quan trọng, bởi vì lòng của anh, chưa từng có dừng lại qua yêu em. Cho đến mới vừa rồi ở nhà hàng Phúc Lâm gặp lại em, anh cuối cùng cũng biết, chính anh tại cùng bản thân không qua được, bởi vì anh vẫn không có biện pháp quên em.”

“Thần Phong. . . . .”

Lê Tư Á một năm qua này, không giây phút nào không hy vọng một khắc này, cuối cùng cũng tới. Cô vừa mừng vừa sợ, không cách nào tự kiềm chế mà rơi lệ.

Cô thật chặt ôm lấy Phó Thần Phong, kéo kính xe xuống, đem tất cả đồ trang sức cùng hàng hiệu trên người cô đều ném ra ngoài.

“Những thứ kia. . . . . Em đều không cần. Em chỉ muốn anh.” Lê Tư Á vừa khóc vừa đối với Phó Thần Phong nói.

“Anh yêu anh. Có thể từ anh ở dưới vách núi lần đầu tiên nhìn thấy em, anh liền lâm vào số mạng yêu em rồi.”

“Nếu như không phải là em hám làm giàu, vừa nhìn thấy xe Benz liền muốn đuổi theo, chỉ sợ cũng không cứu được anh, không phải sao?” Lê Tư Á cười nói.

Mười lăm phút sau, xe đi tới chỗ ở của Lê Tư Á một năm trước.

“Thần Phong. . . . . Bụng của em đói quá.”

Phó Thần Phong nhìn một chút ngoài cửa sổ, biết tâm tư của cô, anh nói với cô: “Chúng ta đi siêu thị mua thức ăn, rồi cùng nhau xuống bếp nấu mì tối ăn đi.”

“Chỉ là, sức ăn của em lớn nh thế, cẩn thận khng ai thềm ly.”

“Em mi khng lo lng, bởi v em đã tm đợc quý ng giữ c nht đ em gả cho rồi.” L T Á ngọt ngào nhn ly Ph Thần Phong.

“Em nh thế xc định?” Ph Thần Phong cười hỏi ngược lại c: “Cẩn thận em nhn lắm, ngồi kia thật ra th rt nghèo rt nghèo, hoặc l anh ta tùy thời đu mun bỏ xung tất cả vinh hoa phú quý, biến thành quý ông nghèo nhất đâu!”

“Nhưng này cũng không sao cả. Em chỉ muốn có thể mỗi ngày được ăn ngao ướp rượu trắng mà anh ấy làm, đã rất thỏa mãn rồi.”

“Như thế này chúng ta có thể trở lại chỗ ở trước kia của em. Bởi vì lúc trước người mua đó sau tối phá sản, nhà cửa bị bán đấu giá, vừa khéo anh trai em khi đó đang làm mua bán bất động sản, liền đem nó mua về rồi. Hiện tại anh ấy một người ở nơi này.”

“Được, chúng ta mua xong nguyên liệu nấu ăn rồi trở về nơi đó.” Phó Thần Phong nhận lời.

*** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn ***

Một tiếng sau, Lê Minh Vĩ xoa lấy ánh mắt nhập nhèm ra ngoài mở cửa, vừa oán giận: “Tư Á, em luôn muốn hồ đồ đến mức độ này, không dám về nhà, liền tới quấy rầy anh. . . . . Em thật sự. . . . .”

Sau khi mở cửa, mắt Lê Minh Vĩ ngay lập tức nhìn đến choáng váng.

“A, anh chính là cái người được tôi khiêng trở về. . . . . bạn trai của Tư Á gọi là Phan cái gì Long nha! Các người lại hòa hảo a?”

“Xin chào, cảm ơn anh đã cứu giúp.” Phó Thần Phong vươn tay, “Nhưng là, tên của tôi là Phó Thần Phong, không phải là Phan Quan Long. Đây là một hồi hiểu lầm.”

“Xin chào, tôi là Phó tổng giám đốc của Phó thị quốc tế, Lưu Bính Hán.” Lưu Bính Hán cũng vươn tay ra hữu nghị bắt tay.

“Phó. . . . . Phó thị . . . . . Quốc tế. . . . . Anh nói là. . . . . Anh là. . . . . Tổng .. . . . . Tổng giám đốc . . . . .Phó .....Thần Phong?”

Không thể nào? Em gái ngọc ngà này của anh, cứ nhiên thật tìm được người đàn ông giàu có nhất? !

“Đúng vậy.” Lưu Bính Hán trả lời thay:“Lê tiên sinh, rất xin lỗi quấy rầy anh. Là như vậy, Tổng giám đốc của chúng tôi cần chỗ này để ôn lại chuyện cũ.”

“A? !”

“Không biết Lê tiên sinh anh là có hay không chịu cho tôi một chút mặt mũi, để cho tôi chiêu đãi anh đến biệt thự của Phó tiên sinh một chuyến?”

Biệt thự của Phó Thần Phong ? ! Chính là ” ngôi sao Lincoln ” trong truyền thuyết kia sao?

Nghe nói nơi đó trang hoàng đến xa hoa, cùng hoàng cung không sai biệt lắm, vậy anh còn chờ cái gì? Đương nhiên là muốn đi theo a!

“Anh chờ tôi. . . . . Tôi lập tức chuẩn bị xong.”

Lê Minh Vĩ lập tức trở lại phòng thay quần áo, mang theo mấy thứ đơn giản, liền cùng Lưu Bính Hán đi.

“Tư Á, em thật tốt chơi đi, lão ca anh không quấy rầy em.”

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại hai người Phó Thần Phong và Lê Tư Á.

Bọn họ nhìn cái phòng này, nội tâm có vô hạn hoài niệm.

“Cuối cùng cũng trở lại!” Phó Thần Phong nói.

“Đúng vậy a, cuối cùng cũng trở lại.” Lê Tư Á phụ họa.

Phó Thần Phong đem toàn bộ nguyên liệu nấu ăn vào phòng bếp, Lê Tư Á cũng theo đi tới, không ngờ Phó Thần Phong đột nhiên xoay người, đụng phải cô:

“A, thật là đau.”

“Không có sao chứ?” Phó Thần Phong lo lắng hỏi.

“Không có. . . . . Không có việc gì. Anh xảy ra chuyện gì? Đột nhiên xoay người, hại em sợ hết hồn.”

“Là bởi vì anh đột nhiên thay đổi chủ ý.” Phó Thần Phong cười gian tà nhìn Lê Tư Á, “Chờ một chút trở lại nấu ngao ướp rượu trắng .”

“ . . . . .”

“Chúng ta tới cơm chiên trước.”

Phó Thần Phong nói xong, không đợi Lê Tư Á phản ứng kịp, liền đem cô cả người vác lên bả vai.

“Đợi chút. . . . . Quá đột nhiên. . . . .Em còn không có chuẩn bị tâm tư a. . . . .” Lê Tư Á ở giữa không trung vung vẩy tay nói.

“Cuộc sống gần như thế, có cái gì phải chờ đợi?”

Phó Thần Phong đem Lê Tư Á vác vào phòng, đem cô nhẹ nhàng đặt lên giường, sau đó nhào tới trên người cô đi, nâng hai tay của cô lên cao, áp lấy, dịu dàng cười hỏi cô:

“Em muốn dịu dàng, hay là dã man đây?”

“ . . . . . ”

Cô không có đáp lại.

“Này, anh quyết định tốt lắm.”

*** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn ***

Mấy tháng sau một ngày kia, một cô gái tuổi còn trẻ đi tới đại sảnh tiếp khách của Phó thị quốc tế.

Cô ấy mặc một cái áo T-shirt màu trắng, quần Jean nhẹ nhàng, nói cái gì là muốn đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc Phó thị quốc tế.

“Cô gái nhỏ, sinh viên muốn xin làm part-time không cần gặp Tổng giám đốc.” Bảo vệ tốt bụng nói với cô, “Cô muốn làm part-time ở ngành nào, tôi một phen xin chỉ thị của chủ quản nhân sự.”

“Tôi không phải là sinh viên đến xin làm việc part-time, tôi là. . . . .”

“Cô gái nhỏ, cô đừng vội, tôi lập tức gọi điện thoại đi lên hỏi.”

Lúc này, các nhân viên ra vào nhao nhao châu đầu ghé tai, “Cô là ai vậy?”

“Tôi là Tổng giám đốc phụ nhân á!”

Cô gái nhỏ đột nhiên hét lớn một tiếng, toàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ.

Theo sau, tiếng cười nhạo nổi lên bốn phía, bởi vì không có ai tin tưởng cô là Tổng giám đốc phụ nhân.

Cho đến nơi đó một tiếng, cửa thang máy mở ra, Phó Thần Phong đi ra, xa xa thấy cô gái kia, bước nhanh đi về phía cô.

“Tư Á, sao em tới đây?”

Cô gái với vẻ mặt tươi cười nhào đến cánh tay của Phó Thần Phong, kéo anh đi tới cửa.

“Em nghe nói ở đường Trung Hiếu Đông mới mở một tiệm mì thịt bò ăn thật ngon nha, em muốn dẫn anh đi ăn. Em đã nói với anh nha. . . . . Cái đó. . . . .”

Người ở toàn trường nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, ai cũng há hốc mồm.

“Cô ấy thật sự là Tổng giám đốc phụ nhân sao?”

Đúng, cô ấy chính là Lê Tư Á, cũng là Tổng giám đốc phụ nhân của Phó thị quốc tế.

10. Chương 10

Một năm sau ——

Một buổi trưa trời trong xanh, một thiếu phụ tuổi còn trẻ đi tới Công ty Bách Hóa xa hoa nhất Đông khu.

Công ty Bách Hóa này bán những thương phẩm nổi tiếng với đơn giá rất cao, nếu như trên người không có mấy đồng tiền, chỉ là đứng ở cửa xanh vàng rực rỡ, c th lin khng dùng khí đi vo rồi.

Thiếu phụ tuổi còn trẻ khng son phn, mi nhn ging nh một thiếu nữ nhỏ bé da trng noãn động lòng người. C tròn vo mt to nhn chăm chú vo phục sức phụ kiện tinh phẩm bn trong tủ kính, nội tm hng phn khng thi.

C nhn tri nhn phải, xc nhận ti xé theo đuôi kia khng c ở cùng c.

C thật vt vả bắt anh đi mua đồ, mới chạy ra khỏi tầm mắt của anh.

Hừ! Mặc kệ, cô hôm nay nhất định phải đi vào Công ty Bách Hóa này, cô cảm thấy mỗi một thứ đồ bên trong tựa hồ đều đã khắc lại tên của cô trên đấy, đều đang vẫy gọi cô, đem bọn chúng tất cả đều mang về nhà.

Không có sai, cô nghe được những thứ thương phẩm này đang kêu gọi cô, toàn bộ đều mang về nhà đi!

Một năm qua này, Lê Tư Á đã hướng Phó Thần Phong nhiều lần biểu thị công khai, tuyệt đối sẽ không lại vì tiền bạc hoặc là xa xỉ phẩm dao động. Mặc dù Phó Thần Phong đối với sự tiêu xài của cô một chút ý kiến cũng không có, nhưng cô chính là muốn hối hận những sai lầm trước kia, muốn có bộ dạng của một Tổng giám đốc phu nhân phi thường đúng mức, cho nên từ kết hôn tới nay, cô đều vô cùng cố gắng khắc chế dục vọng tiêu phí của mình.

Nhưng là, hôm nay chính là sinh nhật của cô !

Nếu là sinh nhật, vậy thì không thể không thật tốt ăn mừng một phen. Trừ buổi tối Phó Thần Phong vì cô tổ chức tiệc sinh nhật ở ngoài, cô còn muốn nên vì mình mua chút cái gì.

Chính là đi vào đi dạo một vòng là tốt rồi. Nơi này trước đây chính là tòa thành nhỏ cô thích nhất , cơ hồ cứ hai ba ngày cũng phải tới hành hương tòa thành một chút, đứng ở nơi nơi này, cô cảm giác lỗ chân lông toàn thân đều đã lung lay lên rồi.

Cuối cùng, cô nhắc lên chân phải của mình, xoắn bước đi vào.

Đèn thủy tinh treo ở trên trần nhà chuyển qua chuyển lại, tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, rơi trên mặt đất sáng bóng, cảm giác như là một tòa hoàng cung. Mà bốn phía tủ kính mỹ lệ, càng thêm đẹp mắt mê người.

Là cô quá nhạy cảm sao? Tại sao cô cảm giác, bên cạnh những tiểu thư bán hàng kia dường như cũng nhận được bộ dáng của cô, hơn nữa, vẻ mặt của bọn họ thật kỳ quái nha.

Cô chọn một gian tinh phẩm trong đó đi vào. Một người trong đó xem ra là tiểu thư bán hàng lão luyện nhất vừa nhìn thấy Lê Tư Á, lập tức tiến đến dẫn cô đi tới gian hàng vip.

Đang lúc Lê Tư Á nghi ngờ thì, trước mặt cô đã xuất hiện tất cả trang phục mới nhất mùa này.

“Lê tiểu thư, đây là phục sức kiểu mới nhất của Xuân Hạ năm 2006, hôm qua mới đến Đài Loan, còn không có bất kỳ người nào gặp qua.” Tiểu thư bán hàng mỉm cười nhìn cô nói.

Không có khoa trương như vậy chứ? Cô chỉ là muốn mua một thứ đơn giản mà thôi, cũng không có nghĩ đến muốn đem tất cả trang phục và đạo cụ mới nhất này đều xách về, dù sao, cô còn phải tiếp tục làm một người vợ tốt giản dị tự nhiên.

Lê Tư Á lắc đầu một cái, tự nói với mình ngàn vạn phải khắc chế.

Cô đã không còn là cô gái háms tiền năm đó nữa rồi, cô hiện tại nhưng một vị thanh nhã có khí chất, không tiêu xài, một Tổng giám đốc phu nhân rất tự chế á!

Mặc dù động lòng, nhưng nhất định phải khắc chế a!

“Thật xin lỗi, tôi chỉ muốn xem cái đó.” Lê Tư Á chỉ chỉ một cái bóp da nam trong tủ kính.

“Thật sao?” Tiểu thư bán hàng vẫn như cũ duy trì mỉm cười, tiếp tục đối với Lê Tư Á nói: “Ngài có không phải trước muốn thử một chút những y phục này, có lẽ ngài sẽ thích đó.”

“Cái này. . . . .”

“Đi vào thử xem một chút nhé!” Tiểu thư bán hàng dứt khoát đẩy cô đi vào phòng thử quần áo, đưa lên một bộ lễ phục dạ hội màu vàng cho cô. “Tôi sẽ đi lấy cái thương phẩm cô muốn kia cho cô.”

“A!” Lê Tư Á không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng thử quần áo thay quần áo rồi.

Này đi vào, liền không tới, bởi vì một cái đổi qua một cái, tiểu thư bán hàng cơ hồ đem toàn bộ gian thương phẩm đều lấy tới, cứ như vậy toàn bộ hơn một tiếng đồng hồ, Lê Tư Á đổi qua mười mấy bộ quần áo, khéo chính là, thế nào mỗi một bộ y phục đều “Vừa vặn” là số đo của cô nhỏ a?

Hơn một tiếng sau, Lê Tư Á đi ra, thấy tình huống trước mắt thiếu chút nữa bị hù chết.

Vị tiểu thư bán hàng kia đang không có qua sự đồng ý của cô , thế nhưng đã đem toàn bộ y phục cô thử qua đều gói lại rồi.

“Đợi chút. . . . . Tôi cũng không có. . . . .” Lê Tư Á đang kinh hoảng nói những lời này đồng thời, những thương phẩm trước mắt kia đã bị một đám người xách đi rồi.

Lần này, cô lại càng không rõ ràng đầu mối, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì chứ?

“Lê tiểu thư, những y phục này đều thật thích hợp với cô a, nhất là cái áo đầm hoa nhỏ màu tím này trên người cô bây giờ, là sản phẩm thủ công độc nhất vô nhị trên thế giới nha!”

“Nhưng là, tôi cũng không định mua nó.” Lê Tư Á nhú chân mày nói.

“Nhưng là nó cũng thuộc về cô rồi. Lê tiểu thư, tôi thật sự hâm mộ cô đấy!”

“Tại sao?” Lê Tư Á nghe đến đó, sắc mặt đại biến.

“Bởi vì nơi này đã thuộc về cô rồi.” Tiểu thư bán hàng đối với Lê Tư Á nói: “Cô còn không biết sao?”

“Tôi. . . . . Không thể nào?”

Vừa lúc đó, phía sau Lê Tư Á xuất hiện một bóng dáng cao ngạo to lớn.

“Chào Phó tổng!”

“Chào Phó tổng!”

“Chào Phó tổng !”

Nghe được tiếng kêu, mặt của Lê Tư Á lập tức đỏ lên.

Không thể nào? Cô một năm qua này, cũng chẳng qua liền tới đây như thế một lần, cư nhiên cũng bị anh bắt được! Phó Thần Phong thật sự tới rồi?

“Anh nói với mình, cô vợ nhỏ của anh làm sao lạc đường rồi hả ? Thì ra là không kịp đợi nhìn quà sinh nhật của mình a.” Phó Thần Phong cười nói.

“Quà sinh nhật?” Lê Tư Á mạnh mẽ quay đầu, nhìn Phó Thần Phong, vẻ mặt mê muội.

Chỉ là, cô trước tiên cần phải vội vàng giải thích: “Em chỉ là tới đi dạo một chút mà thôi, một chút xíu cũng không có ý niệm hám làm giàu . Anh cũng biết, em ngoại trừ học khóa học tiếng Tây Ban Nha cùng vẽ tranh ra, liền không làm gì khác, em thật là nhớ ra ngoài đi dạo một chút a!”

“Anh cho tới bây giờ cũng chưa có ngăn cản qua em làm những chuyện này, tại sao em phải khẩn trương như vậy chứ?” Phó Thần Phong thản nhiên nói với cô.

“Đó là bởi vì, em cho là làm vợ của anh nên là phải có điều tiết chế nha, không thể lại như trước đây như vậy muốn làm gì thì làm, như vậy hám làm giàu, như vậy sẽ có tổn hại tới mặt mũi của Tổng giám đốc anh.”

“Đây là em cho rằng như thế , chứ em có hỏi qua ý kiến của anh sao?” Phó Thần Phong cười với Lê Tư Á nói: “Xem ra vấn đề khai thông giữa vợ chồng chúng ta, có chút vấn đề nha.”

Nói rồi, Phó Thần Phong một phen đem Lê Tư Á ôm vào trong ngực, đối với Lê Tư Á nói: “Làm phiền em nghe một chút xem tiếng tim đập của anh, mà có thể biết anh có biết bao yêu em. Phàm là thuộc về Lê Tư Á em , anh đều là yêu , em hiểu không?”

“Thần Phong. . . . .”

“Mặc kệ em là hám làm giàu cũng được, không hám làm giàu cũng được, đối với anh mà nói đều là giống nhau . Em chính là em, anh yêu em.” Phó Thần Phong đối với Lê Tư Á nói: “Hãy kiên định tin tưởng điểm này, đừng nữa suy nghĩ lung tung nữa, biết không?”

Phó Thần Phong tiếp theo nói: “Anh biết rõ nơi này là một trong những nơi em thích nhất, cho nên anh mua nó. Sau này em chẳng những phải tới nơi này, mà còn mỗi ngày đều phải tới, bởi vì, em phải giúp anh kinh doanh chỗ này.”

“A?” Lê Tư Á ghen hòng nhìn trần trời mà nhìn Phó Thần Phong, không thể tin được nhìn anh. “Có ai có thể so với anh hiểu được thâm tình của cô gái hám làm giàu đây? Dĩ nhiên không anh thì còn ai nữa ” Phó Thần Phong dùng khẳng định cùng ánh mắt tràn đầy thương tiếc nói cho Lê Tư Á.“Nếu anh yêu em, cũng đem mọi thứ về em đều yêu.”

Lê Tư Á thật chặt ôm lấy Phó Thần Phong, cảm động đến lệ rơi không ngừng.

Ngay tại ngày sinh nhật này của Lê Tư Á, cô lấy được một quà tặng trân quý nhất —— đó chính là tình yêu chân thành.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-can-than-nhat-duoc-ong-chu-lon>